

158.6

๙ ๖ ๖๖

๖.๖

การศึกษาพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ควยแบบทดสอบรูปภาพ

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาโท
ของ
นิรันดร์ รอคเอี่ยม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กันยายน 2531
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

176698

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปัญหานี้พร้อม
กันแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....ประธาน

.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

.....กรรมการ

.....กรรมการ

ประกาศคุณการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือและตรวจแก้ไข
พร้อมทั้งให้คำแนะนำอย่างดียิ่ง จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา ธรรมมา และผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ ประพนธ์ คำนิม ผู้วิจัยรู้สึกทราบบ้างในพระคุณ และความกรุณาของท่านอาจารย์
เป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์ และคณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยา คณะ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ช่วยให้คำแนะนำแก้ไขด้วยดีมาตลอด

ขอขอบพระคุณท่านอาจารย์ใหญ่ และคณะเพื่อนครูของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และ
ขอขอบใจนักเรียนทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ขอโน้มราสีกถึงพระคุณของ บิดา มารดา ครูอาจารย์ และพี่ ๆ ทุกคน ที่ได้อบรม
สั่งสอน และสนับสนุนการศึกษาของผู้วิจัยมาตลอด

นิรันดร์ รอดเยี่ยม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	9
ข้อตกลงเบื้องต้น	11
คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
กายวิภาคแห่งระบบสมองที่เกี่ยวข้องกับภาษา	14
✓ ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาพูด	17
✓ พัฒนาการทางภาษาพูด	20
✓ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของพัฒนาการทางภาษาพูด กับสิ่งแวดล้อม อายุ เพศ และสติปัญญา และอื่น ๆ	30
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	40
3 วิธีการดำเนินงาน	42
ประชากร	42
กลุ่มตัวอย่าง	42
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	43
วิธีดำเนินงานและการเก็บรวบรวมข้อมูล	50
การตรวจให้คะแนน	51
การวิเคราะห์ข้อมูล	52
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	59
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
5	สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	92
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	92
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	93
	วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	94
	การวิเคราะห์ข้อมูล	95
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	95
	อภิปรายผล	99
	ข้อเสนอแนะ	106
	บรรณานุกรม	109
	ภาคผนวก ก.	115
	ภาคผนวก ข.	130

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงผลการ เปรียบเทียบความเฉลียวฉลาด และซ้ำย กับบริเวณที่ทำงานด้าน ภาษาของสมอง	16
2	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาแยกตาม ชั้นเรียน เพศ และภาษาถิ่น	42
3	แสดงค่าอำนาจจำแนกของรูปภาพชุดที่ 1 โดยใช้ t-test	45
4	แสดงค่าอำนาจจำแนกของรูปภาพชุดที่ 2 โดยใช้ t-test	49
5	แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำ และความซับซ้อนของประโยค	61
6	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้าน จำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่เรียนอยู่ต่างระดับชั้นเรียนกัน 3 ระดับ	64
7	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำ และความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา 3 ระดับ ชั้นเรียนเป็นรายคู่	65
8	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้าน จำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน คือ ภาษากลาง ภาษาโคราช ภาษาอีสาน	66
9	การ เปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน 3 ภาษาถิ่น	67
10	ผลการ เปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและ ความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายกับหญิง ..	68

11	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูด จำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนต่างกันในกลุ่มภาษากลาง	69
12	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของ คะแนนพัฒนาการทางภาษาพูด จำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่เรียนอยู่ในระดับชั้นเรียนต่างกัน 3 ระดับ ในกลุ่มที่พูดภาษากลาง เป็นรายคู่	70
13	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูด จำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนต่างกันในกลุ่มที่พูดภาษาไทยโคราช	72
14	ผลการ เปรียบเทียบความแตกต่างของ คะแนนพัฒนาการทางภาษาพูด จำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่อยู่ต่างระดับชั้นเรียนกัน 3 ระดับ ในกลุ่มที่พูดภาษาไทยโคราชเป็นรายคู่..	73
15	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ คะแนนพัฒนาการ ทางภาษาพูด จำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนต่างกัน ในกลุ่มภาษาอีสาน	74
16	ผลการ เปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาพูด จำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนต่างกัน ในกลุ่มภาษาอีสาน เป็นรายคู่	75
17	ผลการ เปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดจำนวนค่าและความซับซ้อน ของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายและหญิง ในแต่ละภาษาถิ่น	77

18	ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความ ซับซ้อนของประโยคของ เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาสายและหญิง ในระดับชั้นเรียน 3 ระดับ	79
19	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้าน จำนวนค่าของ เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ทุกภาษาถิ่นต่างกันในแต่ละ ระดับชั้นเรียน 3 ระดับ	81
20	ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าของ เด็ก นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ทุกภาษาถิ่นต่างกัน 3 ภาษาถิ่น	82
21	ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าของ เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ทุกภาษาถิ่นต่างกัน 3 ภาษาถิ่น ..	83
22	ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าของ เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ทุกภาษาถิ่นต่างกัน 3 ภาษาถิ่น ..	84
23	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้าน ความซับซ้อนของประโยคของ เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ทุก ภาษาถิ่นต่างกันในแต่ละระดับชั้นเรียน 3 ระดับ	85
24	ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านความซับซ้อนของ ประโยคของ เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ทุกภาษาถิ่น ต่างกัน 3 ภาษาถิ่น	86
25	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของ คะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้าน จำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคของ เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่ทุกภาษาอีสานและโคราชซึ่งผู้ปกครองให้ความสำคัญของภาษาต่างกัน 5 ระดับ	87

26	ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษากลางกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาอีสานหรือโคราชที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญแก่ภาษากลาง	88
27	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกัน 3 ระดับ	89
28	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีลำดับการเกิดต่างกัน 3 ระดับ	90
29	ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำกับคะแนนความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา	91
30	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบรูปภาพชุดที่ 1	128
31	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบรูปภาพชุดที่ 2	136

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงถึงพัฒนาการทางภาษาคำนวณคำศัพท์ของเด็กในช่วงอายุ ตั้งแต่เกิดถึง 13 ปี	27
2 แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็ก	29
3 แสดงการเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กแฝด กับเด็กที่เกิดเดี่ยว	32

บทที่ 1

บทนำ

บทนำ

มนุษย์ใช้ภาษาในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตประจำวันในสังคม บุคคลจำเป็นต้องมีการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน ดังนั้นภาษาจึงเปรียบเสมือนหัวใจของสังคม มนุษย์ซึ่งใช้ในการติดต่อกับบุคคลในกลุ่มสังคมนั้น ความคิดถึงกล่าวสอดคล้องกับความคิดของ เฮิร์ลอค (Hurlock. 1978 : 162) ที่ว่าการติดต่อสื่อสารหมายถึงการแลกเปลี่ยน ความคิดและความรู้สึก ซึ่งในการนี้สามารถทำให้ล่วงไปได้ความภาษา มนุษย์มีความจำเป็นต้องใช้ภาษามากเนื่องจากลักษณะของภาษานั้นมีความสำคัญอยู่หลายประการคือ ใช้เป็นสัญลักษณ์แทนสิ่งต่าง ๆ ใช้แสดงความรู้ ใช้เป็นอำนาจบังคับบุคคลอื่น ใช้เป็นหลักหรือเป็นสิ่งที่สำคัญ ในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ใช้วิเคราะห์ตัวภาษาเอง ใช้เป็นรูปแบบศิลปะ หรือการสร้างสรรค์ ภาษาที่คนเราใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้มีหลายรูปแบบ เช่น ภาษาท่าทาง ภาษาพูดหรือภาษาเขียน ฯลฯ แต่เมื่อพูดถึงส่วนรวมแล้วจะเห็นว่าภาษาพูดนั้นเป็นสิ่งที่คนเราใช้กันในชีวิตประจำวันมากที่สุด อันเนื่องมาจากภาษาพูดใช้ได้ง่ายสะดวก รวดเร็ว และใช้สื่อความหมายได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ เฮิร์ลอค (Hurlock. 1978 : 162) ที่ว่า ภาษาที่ง่ายที่สุดและมีประสิทธิภาพที่สุดคือภาษาพูด และภาษาพูดเป็นรูปแบบหนึ่งของภาษาที่ใช้การออกเสียงหรือคำในการสื่อความหมาย เนื่องจากการพูดเป็นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดและใช้กันอย่างกว้างขวาง ซึ่งมนุษย์ปกติทั่วไปต้องมีการพูดคุย และครึ่งหนึ่งของประชากรโลกยังไม่รู้หนังสือ ดังนั้น การอ่านและการเขียนจึงมีประโยชน์น้อยลงมา จะเห็นได้ว่าภาษาพูดเป็นภาษาที่ใช้เป็นพื้นฐานเบื้องต้นก่อนจะพัฒนาเป็นภาษาอ่านเขียน ดังที่ พัลเมอร์ (Palmer. 1979 : 9) ได้กล่าวถึงภาษาพูดว่าเป็นรากฐานก่อนภาษาเขียน 4 ประการคือ

1. เมื่อนมุษย์มีการใช้ภาษาพูดมานานก่อนภาษาเขียน
2. เด็กเรียนรู้ที่จะพูดก่อนเรียนรู้ที่จะเขียน
3. ภาษาเขียนที่ยืดยาวเมื่อพูดถึงความแล้วจะไม่ตกหล่น แต่การสื่อความจะไม่ถูกต้องเป็นจริง ถ้าเราจดสิ่งที่พูดนั้นลงไป เราจะตกหล่นคำพูดจำนวนมาก
4. ภาษาพูดมีบทบาทมากต่อชีวิตของเราซึ่งเราใช้เวลาส่วนมากใช้ในการพูดมากกว่าการเขียน

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าเด็กเรียนรู้ที่จะพูดก่อนการเขียน และถึงแม้ว่าในระยะพัฒนาการของเด็กจะผ่านการใช้ภาษาท่าทางหรือภาษารูปแบบอื่น ๆ มาก่อน แต่ภาษาเหล่านั้นยังขาดประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม ทั้งนี้ภาษาพูดจึงมีความจำเป็นสำหรับเด็กอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารทางสังคม จึงอาจกล่าวได้ว่าภาษาพูดเป็นสิ่งสำคัญต่อพัฒนาการชีวิตของเด็ก ซึ่งเป็นช่วงของชีวิตที่กำลังเจริญเติบโตและพัฒนาการในทุก ๆ ด้าน ตามที่ แฮลลiday (Hethering. 1979 : 259 ; citing Halliday. n.d.) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาที่มีต่อพัฒนาการของเด็กไว้ 7 ประการคือ

1. ภาษาทำให้เด็กเกิดความพอใจในสิ่งที่เขาต้องการและแสดงออกในสิ่งที่เขาต้องการ
2. เด็กใช้ภาษาควบคุมพฤติกรรมบุคคลอื่นได้
3. ภาษาสามารถใช้ติดต่อกับบุคคลอื่นในโลกสังคมของเด็ก
4. เด็กแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และทัศนคติ ผ่านทางภาษา และโดยทางภาษาเด็กสามารถสร้างเอกลักษณ์แห่งบุคลิกภาพของเขาได้
5. หลังจากเด็กสามารถแยกแยะตนเองออกจากสิ่งแวดล้อมได้แล้ว เขาใช้ภาษาสำรวจและทำความเข้าใจกับสิ่งแวดล้อมโดยใช้คำถาม
6. ภาษาช่วยให้เด็กหลีกเลี่ยงออกจากความเป็นจริง เข้าสู่อาณาจักรแห่งตนเอง
7. เด็กสามารถติดต่อสื่อสารข้อมูลใหม่ ๆ โดยทางภาษา

นอกจากที่กล่าวมาแล้วเราจะสังเกตุว่าในบรรดาสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ นอกจากมนุษย์แล้วไม่มีสัตว์ใดที่สามารถจะพูดได้เหมือนมนุษย์และก็ไม่สามารถเรียนรู้ภาษาพูดได้ ถึงแม้ว่าจะพูดได้ทั้งเช่น นกแก้ว นกขุนทอง นกเอี้ยง ที่นิยมเลี้ยงแล้วสอนให้พูด แต่สัตว์

เหล่านี้จะทุกคนไม่รู้ความหมาย และไม่สามารถรับรู้ในความหมายที่ผู้อื่นต้องการสื่อความหมายด้วยได้ จึงจัดได้ว่าไม่ใช่ภาษาพูดที่แท้จริงเนื่องจากขาดคุณสมบัติ ในการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารหรือความเข้าใจในความหมาย

แต่ในมนุษยชาตินั้นจะแตกต่างจากการติดหัดพูดแบบนกแก้วนกขุนทอง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วในการที่เด็กจะสามารถพูดได้ต้องอาศัยองค์ประกอบสองประการคือ เด็กจะต้องรู้ความหมายของคำที่ใช้และเกี่ยวข้องกับคำพูดกับวัตถุที่เขาใช้แทนนั้น และเด็กต้องออกเสียงคำพูดเพื่อให้บุคคลอื่นเข้าใจ ซึ่งจะสอดคล้องกับหลักการติดต่อสื่อสารที่ว่า การติดต่อสื่อสารต้องประกอบด้วยเครื่องมือสำคัญสองประการ คือ เด็กต้องใช้รูปแบบของภาษาที่มีความหมายกับบุคคลที่เขาจะติดต่อสื่อสารด้วย และเด็กต้องเข้าใจความหมายของภาษาที่บุคคลอื่นติดต่อสื่อสารกับเขา ดังนั้นในเรื่องของความหมายของคำและประโยคจึงเป็นส่วนที่สำคัญสำหรับการติดต่อสื่อสาร ซึ่งตรงกับความคิดของ คีเรกสกี มัททนะสิน (2529 : 29) ที่ว่า โครงสร้างลึกของภาษานั้นควรเป็นโครงสร้างทางความหมาย และเคมป์สัน (Kempson. 1977 : 11 - 12) ว่าไว้ถึงเรื่องการอธิบายการสร้างความหมายในธรรมชาติของภาษา ในการทดสอบทฤษฎีความหมายของคำและประโยคนั้นแยกเป็น 3 ลักษณะ คือ ความหมายของคำ ความหมายของประโยคที่ได้จากการนำคำมาผูกเป็นประโยค และความหมายของคำกับประโยคที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร

ในเด็กวัยเรียนนั้นจะเป็นช่วงชีวิตที่มีสังคมกว้างขึ้นได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากขึ้น ซึ่งเป็นการแผ่ขยายออกจากชีวิตในบ้านไปสู่โลกภายนอก ได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับบุคคลต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เช่น ครู เพื่อนนักเรียน ฯลฯ และยังได้มีโอกาสที่จะเรียนรู้ทางภาษาได้มากขึ้น ดังนั้นในวัยเรียนนี้เด็กจะมีความสามารถในการพูดมากขึ้นทั้งคำจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคและในการพูดก็จะสื่อความหมายกันได้ สรุปได้ว่าเด็กเมื่อมีอายุเพิ่มมากขึ้นก็จะมีความสามารถทางภาษาพูดสูงขึ้นก็เนื่องมาจากการที่เด็กมีประสบการณ์เพิ่มมากขึ้น และเรื่องที่เด็ก ๆ พูดคุยกันส่วนมากในวัยเรียนนี้ก็จะเป็นเรื่องของ กิจกรรมในโรงเรียน ประสบการณ์และความสำเร็จเก่า ๆ ครบครัน สัตว์ต่าง ๆ กีฬา การเดินทาง เสื้อผ้า ฯลฯ ในการที่เด็กมีความสามารถในการพูดและความสามารถในการที่จะสื่อความหมายได้ด้วยความถูกต้อง จะทำให้ติดต่อสื่อสารกับบุคคลในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

และจะส่งเสริมให้พัฒนาการทางภาษาทุกนี้เพิ่มยิ่งขึ้น รวมไปถึงรูปแบบของภาษาอื่นด้วย เช่น การเขียน การอ่าน เป็นต้น และนอกจากนี้ยังมีผลต่อการเรียนของเด็กอีกด้วย ซึ่งในการเรียนการสอนนั้นถ้าครูและเด็กนักเรียนสามารถสื่อสารภาษาทุกกันได้เป็นอย่างดีก็จะเกิด ความรู้ความเข้าใจในบทเรียนและการเรียนการสอนก็จะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและ จำนวนถ้อยคำที่เด็กนำมาใช้ในการเขียนนั้นขึ้นอยู่กับจำนวนคำที่เด็กพูดได้ ซึ่งผลในการเขียน ของเด็กขึ้นอยู่กับผลสัมฤทธิ์ในการพูด พัฒนาการทางภาษาทุกก็จะเกี่ยวโยงไปถึงพัฒนาการ ในการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

ภาษาที่ใช้อยู่ทั่วโลกนี้มีอยู่มากมายหลายภาษา ซึ่งแยกมาจากภาษาในตระกูลต่าง ๆ หลาย ๆ ตระกูล และในภาษาหนึ่ง ๆ ก็จะมีใช้กันอยู่ในกลุ่มสังคมประเทศหนึ่ง ๆ และถือเอาภาษาเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ดังประเทศไทยของเรามีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ซึ่งแสดงถึงเอกลักษณ์ของชาติ และเราก็ใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ระหว่างกลุ่มคนไทยด้วยกัน ซึ่งในปัจจุบันแล้ว คนไทยก็จะพูดภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากภาษาพูดเป็นภาษาที่ใช้สะดวกและสื่อความหมายกันอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว แต่ภาษาที่เราใช้กันก็มีความแตกต่างกันไปบ้างก็จะกล่าวย้อนไปถึงอดีตของความเป็นมา ของภาษาไทย ก่อนที่ทอซุนรามคำแหงมหาราชจะคิดประดิษฐ์อักษรไทยขึ้นใช้นั้น คนไทยเรายังพูดภาษาของชนชาติอื่นอยู่ เช่น ขอม มอญ เป็นต้น ต่อมาทอซุนรามคำแหงมหาราชก็ได้ทรงประดิษฐ์อักษรไทยขึ้นใช้ในปี พ.ศ. 1826 ซึ่งก็มีความคล้ายคลึงกับภาษาต่างชาติที่คนไทยเราเคยใช้อยู่ทั้งในด้านการออกเสียง และความหมาย เมื่อกาลเวลาได้ผ่านไป หลายยุคหลายสมัย ภาษาไทยก็มีการพัฒนาขึ้น โดยการปรับปรุงแก้ไข เปลี่ยนแปลง อันเป็นผลมาจากอิทธิพลทางวัฒนธรรม ศาสนา ฯลฯ ของชาติต่าง ๆ ที่เข้ามาติดต่อกับประเทศไทย เมื่อภาษาไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปซึ่งจะเกิดขึ้นในเมืองหลวง โดยเฉพาะภาษาพูด เนื่องจาก การศึกษายังไม่เจริญ และการติดต่อทางการคมนาคมยังไม่สะดวก จึงทำให้ภาษาในส่วนกลาง ที่เปลี่ยนไปนั้นไม่สามารถที่จะแพร่หลายไปยังส่วนอื่น ๆ ของประเทศที่อยู่ไกลออกไปได้ จึงทำให้ภาษาพูดที่ใช้กันอยู่ในเขตต่างไกลนั้นพัฒนาไม่ทันกับในภาษาเขตเมือง และอีกเหตุผล หนึ่งก็คือการที่มีพรมแดนติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้เกิดการติดต่อสัมพันธ์และเกิด

การผสมผสานกันของวัฒนธรรม ภาษาพูด จึงเป็นเหตุให้เกิดความแตกต่างของภาษาของคนไทยที่ใช้ในประเทศ ซึ่งภาษาลักษณะนี้ก็คือ ภาษาถิ่น ซึ่งเป็นลักษณะของภาษาเดิมที่ดิคเพี้ยนไปจากส่วนกลาง โดยอาจเป็นผลที่เกิดจากสาเหตุ 3 ประการที่ วิทยุ จิตต์ธรรม (2513 : 4) กล่าวไว้ คือ ภาวะทางภูมิศาสตร์ การผสมเชื้อชาติ การผสมทางวัฒนธรรม และ ชุมชนเบอร์ (Chamber. 1980 : 1) ยังกล่าวว่า ภาษาถิ่นเป็นรูปแบบของภาษาที่เปลี่ยนไปโดยเฉพาะการพูดของพวกเขาที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวในส่วนต่าง ๆ ของโลก ซึ่งไม่มีรูปแบบในการเขียน

ดังนั้นภาษาไทยของเรานั้นจึงถือว่าเป็นภาษาพื้นเมือง หรือภาษาแม่ เป็นภาษาที่พลเมืองในชาติใช้สื่อสารกันในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ ซึ่งล้วนแต่ก็เป็นภาษาไทยเหมือนกันเพราะมีกำเนิดมาจากต้นภาษาเดียวกัน แต่การออกเสียงบางคำ ความหมายของคำ อาจดิคเพี้ยนกันไปบ้าง แต่ก็ยังมีผลในการติดต่อสื่อสารระหว่างภาคอยู่บ้าง ซึ่งในแต่ละภาคก็จะมีเรียกเป็นภาษาถิ่นประจำภาค คือ ภาษาเหนือ ภาษาอีสาน ภาษาใต้ ภาษากลาง ซึ่งในภาษาพูดต่าง ๆ เหล่านี้จะมีปะปนกันอยู่ทั่วไปในทุก ๆ ที่ เนื่องจากย้ายถิ่นฐานที่อยู่เพื่อการศึกษา หาแหล่งที่ทำกิน ฯลฯ ซึ่งการปะปนทางภาษาลักษณะนี้จะพบเห็นเป็นส่วนมากในจังหวัดที่มีเขตติดต่อกันระหว่างภาคกลางกับภาคอื่น ๆ โดยเฉพาะจังหวัดที่มีเขตติดต่อกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเป็นภาคที่แห้งแล้ง จึงเกิดการอพยพย้ายถิ่นกันเป็นส่วนใหญ่

จังหวัดปราจีนบุรีก็เป็นจังหวัดหนึ่งที่มีเขตแดนติดต่อกับจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ จังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดบุรีรัมย์ จึงทำให้มีการอพยพย้ายถิ่นออกของประชากรภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หรือจากทั้งสองจังหวัดมายังจังหวัดปราจีนบุรี เป็นการอพยพเพื่อแสวงหาที่ทำกินใหม่ มีการรวมตัวกันเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ขึ้น เมื่อการพามาหาถิ่นที่ขึ้นก็จะมีพวกพ้องจากถิ่นเดียวกันอพยพตามมาในภายหลังและรวมกันเป็นหมู่บ้านใหญ่ขึ้น ซึ่งการอพยพลักษณะนี้จะเห็นได้ชัดในเขตตำบลแตร้ออ และช่องกุ่ม อำเภอวัฒนานครของจังหวัดปราจีนบุรี ซึ่งจะมีหมู่บ้านใหญ่ ๆ 3 หมู่บ้าน คือ ชุมชนบ้านแตร้ออ ชุมชนบ้านเขาพรมสุวรรณ และชุมชนช่องกุ่ม ซึ่งทั้ง 3 หมู่บ้านนี้จะพูดภาษาถิ่นต่างกันออกไป คือ ชุมชนบ้านแตร้ออพูดภาษากลาง ชุมชนบ้านเขาพรมสุวรรณพูดภาษาอีสาน และชุมชน

บ้านของกลุ่มภาษาโคราช และในแต่ละหมู่บ้านนี้ก็จะมีการเรียนประจำหมู่บ้านของตนคือ โรงเรียนชุมชนบ้านเขว้อ โรงเรียนบ้านเขาทรนสุวรรณ และโรงเรียนของกลุ่มวิทยา ตามลุ่ม ทั้ง 3 หมู่บ้านนี้ก็มีถิ่นที่ตั้งอยู่ติดต่อกันใกล้เคียงกัน แต่ใช้ภาษาถิ่นต่างกันเนื่องมาจากมีการย้ายถิ่นมาจากถิ่นที่อยู่เดิมต่างกัน จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่จะศึกษาถึงพัฒนาการของภาษาพูดของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ใช้ภาษาพูดเมื่ออยู่ที่บ้านต่างกันและเมื่อไปเรียนจะต้องใช้ภาษาอย่างเดียวกันคือภาษากลางซึ่งในเรื่องนี้อาจจะมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็ก ลักษณะของการพูดภาษานี้มีส่วนคล้ายกับการพูดสองภาษา (Bilingualism) แต่เป็นลักษณะภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษากลางมากแต่บางส่วนก็ต่างออกไปเช่น เสียง คำนาม เป็นต้น ซึ่งได้กล่าวไปแล้ว

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ทำให้ผู้วิจัยประสงค์ที่จะศึกษาเพื่อเปรียบเทียบเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความหมายของคำนาม กับความซับซ้อนของประโยคที่มีความหมายในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ใช้ภาษาถิ่นต่างกัน ซึ่งในการนี้ยังมีได้มีผู้ใดทำการศึกษาค้นคว้าและหาวิจัยไว้ และในการหาวิจัยครั้งนี้ต้องการที่จะเน้นถึงความสำคัญของภาษาพูดที่มีต่อเด็ก และเป็นแนวทางให้บุคคลที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น ผู้ปกครอง ครู นักการศึกษา นักวิชาการ และอื่น ๆ นำไปส่งเสริมและปรับปรุงความสามารถทางภาษาพูดซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จของเด็กในการศึกษาทุก ๆ ด้าน

① ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ของเด็กนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน
3. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคระหว่างเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายกับหญิง

4. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน ในแต่ละภาษาถิ่น
5. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคระหว่างเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายกับหญิง ในแต่ละภาษาถิ่น
6. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคระหว่างเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายกับหญิง ในแต่ละระดับชั้นเรียน
7. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน ในแต่ละระดับชั้นเรียน
8. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา
 - 8.1 กลุ่มที่พูดภาษาอีสานหรือโคราชที่มีผู้ปกครองให้ความสำคัญของภาษาต่างกัน
 - 8.2 กลุ่มที่พูดภาษากลางกับกลุ่มที่พูดภาษาอีสานหรือภาษาโคราชที่มีผู้ปกครองให้ความสำคัญของภาษากลาง
9. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคในกลุ่มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกัน
10. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคในกลุ่มเด็กนักเรียนที่มีอัตราการเกิดต่างกัน
11. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำ กับ ความซับซ้อนของประโยค

๑) ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อนำไปเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาทุกด้านของเด็กนักเรียนในแต่ละระดับชั้นเรียนและเป็นแนวทางให้ครูใช้ภาษาให้เหมาะสมกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในแต่ละชั้นเรียน

2. ทำให้ทราบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อประกอบการพิจารณาถึงอิทธิพลของภาษาถิ่นที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาพูด

3. ทำให้ทราบว่าระหว่างเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายกับหญิง มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อเปรียบเทียบอัตราพัฒนาการทางภาษาพูดระหว่างเด็กนักเรียนชายกับหญิงและจะได้นำส่งเสริมทักษะทางภาษาให้เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาได้เหมาะสมตามเพศ

4. ทำให้ทราบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน ในแต่ละภาษาถิ่น มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อเป็นแนวทางให้ครูใช้ภาษาให้เหมาะสมกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในแต่ละชั้นเรียน

5. ทำให้ทราบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายกับหญิง ในแต่ละภาษาถิ่น มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อจะได้นำส่งเสริมทักษะทางภาษาให้เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาได้เหมาะสมตามเพศ

6. ทำให้ทราบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายกับหญิง ในแต่ละระดับชั้นเรียน มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อจะได้นำใจและส่งเสริมทักษะทางภาษาให้เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาได้เหมาะสมตามเพศ ในแต่ละระดับชั้นเรียน

7. ทำให้ทราบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน ในแต่ละระดับชั้นเรียนมีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อเป็นแนวทางให้ครูใช้ภาษาให้เหมาะสมกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นของตน ในแต่ละระดับชั้นเรียน

8. ทำให้ทราบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา

8.1 กลุ่มที่พูดภาษาอีสานและภาษาโคราชที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญของภาษาต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ต่างกัน

หรือไม่ อย่างไร เพื่อนำเสนอข้อมูลประกอบการใช้พิจารณาในการให้ความสำคัญต่อภาษาที่มีผลส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกของ เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา

8.2 กลุ่มที่พูดภาษากลางกับกลุ่มที่พูดภาษาอีสานและภาษาโคราชที่มีผู้ปกครอง ให้ความสำคัญต่อภาษากลาง มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยค ต่างกันหรือไม่อย่างไร เพื่อนำเสนอข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ในการเลือกแนวทางในการให้ความสำคัญต่อภาษากลางของผู้ปกครอง

9. ทำให้ทราบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีสมาชิกในครอบครัวต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยค ต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อนำเสนอผลต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กในเรื่องจำนวนสมาชิกในครอบครัวที่มีผลส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาทุก

10. ทำให้ทราบว่าเด็กนักเรียนที่มีอัตราการเกิดต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคต่างกันหรือไม่ อย่างไร เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ปกครองได้นำไปพิจารณาถึงความเหมาะสมในการดูแลเอาใจใส่บุตรของตนให้มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านยิ่งขึ้น

11. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกของ เด็กได้เหมาะสมตามขั้นตอนพัฒนาการทางภาษา

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้า ได้จากการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรเด็กนักเรียน ในโรงเรียนประถมศึกษา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 4 และ 6 ของโรงเรียนบ้านเขาพนมสุวรรณ โรงเรียนชุมชนบ้านแซ้ว และโรงเรียนของกลุ่มวิทยา จังหวัดปราจีนบุรี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบทดสอบที่เป็นรูปภาพถ่าย เรียกว่าแบบทดสอบรูปภาพถ่าย

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 ระดับชั้นเรียน แบ่งเป็น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 4 และ 6

3.1.2 เพศ แบ่งเป็นชายและหญิง

3.1.3 ภาษาถิ่นแบ่งเป็น

3.1.3.1 ภาษากลาง

3.1.3.2 ภาษาอีสาน

3.1.3.3 ภาษาโคราช

3.1.4 การให้ความสำคัญแก่ภาษาของผู้ปกครอง แบ่งเป็น

3.1.4.1 ทั้งพ่อและแม่ให้ความสำคัญแก่ภาษากลาง

มากกว่าภาษาอีสานหรือโคราช

3.1.4.2 ทั้งพ่อและแม่ให้ความสำคัญแก่ภาษาอีสานหรือ

โคราชนอกจากภาษากลาง

3.1.4.3 ทั้งพ่อและแม่ให้ความสำคัญแก่ภาษากลาง

เท่ากับภาษาอีสานหรือโคราช

3.1.4.4 พ่อให้ความสำคัญแก่ภาษากลางแต่แม่ให้ความสำคัญ

แก่ภาษาอีสานหรือโคราช

3.1.4.5 พ่อให้ความสำคัญแก่ภาษาอีสานหรือโคราช

แต่แม่ให้ความสำคัญแก่ภาษากลาง

3.1.5 จำนวนสมาชิกในครอบครัว แบ่งเป็น

3.1.5.1 จำนวนสมาชิก 2 - 4 คน

3.1.5.2 จำนวนสมาชิก 5 - 7 คน

3.1.5.3 จำนวนสมาชิก 8 - 10 คน

3.1.6 ลำดับการเกิดของเด็ก แบ่งเป็น

3.1.6.1 คนหัวปี

3.1.6.2 คนกลาง

3.1.6.3 คนสุดท้าย

3.2 ตัวแปรตาม แบ่งเป็น

3.2.1 พัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำ

3.2.2 พัฒนาการทางภาษาพูดด้านความซับซ้อนของประโยค

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

1. พัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำของ เด็กชั้นประถมศึกษา หมายถึง ความสามารถของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่แสดงออกมา โดยการเรียกชื่อภาพที่เป็น คำนามเกี่ยวกับ สัตว์ พืชผัก ผลไม้ ยานพาหนะ ฯลฯ ได้ถูกต้องตามภาพนั้น ๆ จำนวน 60 ภาพ ให้เวลาภาพละ 3 วินาที โดยให้คะแนนความถูกต้องภาพละ 1 คะแนน ถ้าผิด ก็ได้ 0 คะแนน

2. พัฒนาการทางภาษาพูดด้านความซับซ้อนของประโยคของ เด็กประถมศึกษา หมายถึง ความสามารถของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่แสดงออกมาโดยการอธิบายภาพ จำนวน 5 ภาพ โดยให้เวลาภาพละ 1 นาที ซึ่งจะพิจารณาจากความหมายและความซับซ้อนของประโยคตามลักษณะดังนี้

2.1 เอกัตตประโยค หมายถึง ประโยคใจความเดียว

2.1.1 เอกัตตประโยคที่ไม่มีส่วนขยาย

2.1.2 เอกัตตประโยคที่มีส่วนขยายในส่วนต่าง ๆ ของประโยค

2.2 อเนกัตตประโยค หมายถึง ประโยคหลายใจความที่มีคำเชื่อม

2.2.1 อเนกัตตประโยคที่ไม่มีส่วนขยาย

2.2.2 อเนกัตตประโยคที่มีส่วนขยายในส่วนต่าง ๆ ของประโยค

2.3 สังกรประโยค หมายถึง ประโยคที่มีใจความสำคัญใหญ่หนึ่งใจความ และมีประโยคใจความย่อยมาขยาย

2.3.2 สักรประโยคที่ไม่มีส่วนขยายอื่น ๆ อีก

2.3.2 สักรประโยคที่มีส่วนขยายเพิ่มอีกในส่วนต่าง ๆ ของ

ประโยค

3. แบบทดสอบรูปภาพ หมายถึง ภาพถ่ายที่มีการจัดพิมพ์เผยแพร่ทั่ว ๆ ไป มีสีและรูปร่างลักษณะเหมือนของจริง

4. ภาษาถิ่น หมายถึง ภาษากลาง ภาษาอีสาน และภาษาโคราช

4.1 ภาษากลาง หมายถึง ภาษาไทยมาตรฐานที่ใช้กันทั่วไป ตามสถานที่ราชการ และเป็นภาษาที่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนชุมชนบ้านแซวหรือใช้พูดในชีวิตประจำวัน

4.2 ภาษาอีสาน หมายถึง ภาษาที่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนบ้านเขาพรหมสุวรรณ์ใช้พูดเป็นส่วนใหญ่ในชีวิตประจำวัน

4.3 ภาษาโคราช หมายถึง ภาษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับอีสาน และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาของโรงเรียนช่องภูมิวิทยาใช้พูดเป็นส่วนใหญ่ในชีวิตประจำวัน

5. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา หมายถึง เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 4 และ 6 ที่มีอายุดังนี้

5.1 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หมายถึง เด็กที่มีอายุ 8 ปี ถึง 8 ปี 11 เดือน

5.2 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หมายถึง เด็กที่มีอายุ 10 ปี ถึง 10 ปี 11 เดือน

5.3 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง เด็กที่มีอายุ 12 ปี ถึง 12 ปี 11 เดือน

6. การให้ความสำคัญของภาษา หมายถึง การให้ความสำคัญที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับภาษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ลักษณะดังกล่าวไปแล้ว

7. จำนวนสมาชิกในครอบครัว หมายถึง จำนวนบุคคลที่อาศัยอยู่เป็นประจำ
ในครอบครัวของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ไม่ว่าจะเป็น พ่อ แม่
ปู่ ย่า ตา ยาย พี่ น้อง ฯลฯ

8. ลำดับการเกิดของเด็ก หมายถึง ลำดับการเกิดก่อนหลังของเด็กที่มีพ่อแม่
เดียวกัน โดยเน้นไปที่ลำดับ หัวปี กลาง และสุดท้าย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาษาพูดนับเป็นสิ่งสำคัญของมนุษย์ และยังมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับปัจจัยอื่น ๆ ทางสังคม สิ่งแวดล้อม เช่น ถิ่นที่อยู่อาศัย การอบรมเลี้ยงดู ลำดับการเกิด จำนวนสมาชิกในครอบครัว ภาษาถิ่น ทัศนคติของพ่อ แม่ ฯลฯ และยังเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางระหว่างบุคคลอีกด้วย เช่น ระวัง สนิทสนม อาวุโส ฯลฯ ดังนั้นจึงมีนักวิชาการหลายท่านในสาขาวิชาต่าง ๆ ได้ให้ความสนใจ และศึกษาพัฒนาการทางภาษาพูดไว้มาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอแยกกล่าวเป็นประเด็น ๆ ไปเพื่อความสะดวก ดังนี้

1. กายวิภาคแห่งระบบสมองที่เกี่ยวข้องกับภาษา
2. ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาพูด
3. พัฒนาการทางภาษาพูด
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ

กายวิภาคแห่งระบบสมองที่เกี่ยวข้องกับภาษา

ประมวญ คิคกินสัน (2527 : 2, 106 - 107 และ 33, 57) กล่าวถึงการทำงานของสมอง ซึ่งสรุปได้ว่า สมองมนุษย์นั้น แบ่งออกเป็นสองซีก ชายขวา ซึ่งจะไม่เท่ากัน อาจมีข้างใดข้างหนึ่งใหญ่กว่าแล้วก็จะแสดงความเป็นใหญ่ถ้ามองซีกซ้ายเป็นใหญ่ เราก็จะถนัดเรื่องภาษา ตัวเลข การวิเคราะห์ ทำให้เราเรียนรู้ได้เร็วในด้านการใช้ถ้อยคำ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ฯลฯ แต่ในช่วงแรกของเด็กนั้น ใช้สมองทั้งสองซีกในการพูดการเรียนรู้ภาษา เพราะตัวเชื่อมสมองทั้งสองซีกที่เรียกว่า คอร์ปัสแคลโลซัม (Corpus callosum) ยังไม่เจริญเต็มที่ สมองทั้งสองซีกจึงอยู่ประหนึ่งแยกกันอยู่ต่างซีกต่างรับรู้ ออร์น สไตน์ ตั้งข้อสังเกตว่า การเลี้ยงดูทารกมีส่วนในการใช้สมองแต่ละซีกเป็นอย่างมากเป็นได้ในวัฒนธรรมต่าง ๆ เป็นต้นว่า ในชุมชนนิโกรที่มีรายได้น้อย เด็ก ๆ มักถนัดใช้สมองซีกซ้ายน้อยกว่าสมองซีกขวา เมื่อทำการทดสอบเกี่ยวกับการลอกแบบภาพวาดคล้าย หรือต่อเติมรูปให้เสร็จสมบูรณ์ เด็กนิโกรจะทำคะแนนได้สูงกว่าเด็กผิวขาว แต่ครั้งไหนทดสอบเกี่ยวกับถ้อยคำ เด็กนิโกรทำคะแนนได้ต่ำมาก แสดงว่าสมองซีกซ้ายมิได้ใช้ฝึกหัดเท่าใดนัก แลมเบิร์ต และเวค

(Lambert and Vaid) ได้ทำการทดสอบเกี่ยวกับสมองและภาษา ณ มหาวิทยาลัยแมกิลล์ โดยใช้ นักศึกษา 48 คน อายุ 17 - 29 ปี นักศึกษาเหล่านี้พูดได้ทั้งภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส พบว่า ผู้ที่พูดสองภาษาทั้งนี้อายุยังน้อยเพียงไรก็ตามการทดสอบอันนี้แสดงให้เห็นว่า คอมพิวเตอร์ภาษา สเปียร์ และ คณะ ได้ทำการทดลองกับคนไข้ซึ่งถูกตัดคอร์ปัสแคลโลซัม (Corpus callosum) เพื่อนำมาศึกษาเกี่ยวกับสมองใน ค.ศ. 1961 สเปียร์และคณะ ได้สร้างแบบทดสอบ ผู้ที่สมองถูกแบ่งแยก เป็นท่อนว่า คนไข้ที่ถนัดขวาเมื่อตัด คอร์ปัสแคลโลซัมไปปฏิบัติตามคำสั่ง เช่น บอกว่า ยกมือขึ้น งอเข่า ฯลฯ ผู้ถูกทดสอบยกมือขวา งอเข่าขวา เท่านั้น เพราะสมองซีกซ้ายซึ่งควบคุมร่างกายซีกขวาเท่านั้น ที่เข้าใจภาษาพูด แต่ก็ยังมีการนึกตาและร่างกายนอกซ้ายของเข่า พอลถามว่าเราแตะที่ไหน เขามองไม่ถูก แตะตาและร่างกายนอกซ้ายเขามองก็คิดว่าไหนๆ แขน ไหล่ หรือฝ่ามือ ฯลฯ แสดงว่า สมองซีกซ้าย เท่านั้นที่รายงานการแตะของสัมผัสตัว ซีกขวายู้ง่าย ๆ เพราะไม่มีภาษาอธิบาย

สรุปแล้วสมองซีกซ้ายเกี่ยวข้องกับภาษาพูด

พินทิพย์ หวญเจริญ (2528 : 6 - 7) กล่าวว่า สมองส่วนหนึ่งแบ่งเป็น สมองซีกซ้าย กับสมองซีกขวานั้น มีหน้าที่ต่างกัน สมองซีกซ้ายควบคุมการทำงานของร่างกาย และสมอง ซีกขวาควบคุมการทำงานของร่างกาย สำหรับสมองซีกซ้ายนั้น นอกจากจะควบคุมการทำงานของ ร่างกายแล้วยังเป็นที่เกิดของบริเวณภาษาหรือ Speech Areas ด้วย

เพนฟิลด์ และโรเบิร์ต (Penfield and Robert 1976) ได้รายงานการศึกษาของ จอห์น ฮิวลิ่งส์ แจคสัน (John Hughlings Jackson) นักประสาทวิทยาคนสำคัญใน กลางศตวรรษที่ 19 ซึ่งกล่าวไว้ว่า คนไข้ขาดทักษะทางภาษา หรือ Aphasia ที่เขาศึกษานั้น ถนัดมือซ้ายและเป็นผู้ใฝ่รักปฏิบัติเหตุในบริเวณสมองซีกขวา ดังนั้นคำกล่าวข้างต้นเกี่ยวกับสมอง ซีกขวาควบคุมการทำงานของร่างกาย และสมองซีกซ้ายควบคุมการทำงานของร่างกายก็น่าจะเป็นจริง และถ้าสมองซีกซ้ายได้รับความกระทบกระเทือนจะทำให้เกิดผิดปกติทางภาษาพูด

อย่างไรก็ตามเมื่อพูดถึงความผิดปกติการใช้อีกด้านใดก็ตามหนึ่ง ผู้ที่ถนัดซ้ายไม่จำเป็นต้องมี บริเวณภาษาในสมองซีกขวาเสมอไป เอตชีสัน (Aitchison. 1976) ได้รายงานการศึกษา ของ เพนฟิลด์ และโรเบิร์ต (Penfield and Robert. 1976) แซงวิลล์ (Zengwill. 1973) มิลเนอร์ บรานซ์ และรัสมุสเซน (Milner, Branch and Rasmussen. 1964) โดยสรุป ไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงผลการเปรียบเทียบความถนัดขวา และซ้าย กับบริเวณที่ทำงานด้านภาษาของสมอง

บริเวณที่ทำงานด้านภาษา	คนถนัดขวา	คนถนัดซ้าย
สมองซีกซ้าย	มากกว่า 90 %	70 - 90 %
สมองซีกขวา	น้อยกว่า 10 %	10 - 30 %

จากตาราง 1 จำนวนคนไข้ที่ได้รับอุบัติเหตุทางสมอง และมีอาการขาดทักษะทางภาษา พบว่าผู้ที่ได้รับการผ่าตัดในสมองซีกซ้ายเป็นคนถนัดขวามากกว่า 90 % ถนัดซ้ายเพียง 70 - 90 % และผู้ที่ได้รับการผ่าตัดในสมองซีกขวา ถนัดขวาน้อยกว่า 10 % แต่ถนัดซ้าย 10 - 30 %

คิมูรา (Kimura. 1967 : 163 - 178) ได้ทดลองการฟังด้วยหูสองข้างพร้อมกัน เพื่อพิจารณาว่าสมองด้านใดควบคุมภาษาและการพูด โดยผู้ถูกทดลองสวมหูฟัง และพูดลงเบิกเทป คำพูด 2 คำพร้อม ๆ กัน ปรากฏว่าผู้ถูกทดลองสามารถบอกคำที่เข้าไปในหูขวาได้ถูกต้องมากกว่า หูซ้าย

จากการสรุปหนังสือจิตวิทยาของภาษาของพาร์เลอมา (Parlerma. 1978 : 74) สรุปได้ดังนี้

ค.ศ.1861 โบรคา (Broca) เป็นนักพยาธิวิทยาและศัลยแพทย์ ซึ่งเป็นคนแรกที่สรุปว่าภาษาพูดถูกควบคุมโดยสมองส่วนหน้าซีกซ้าย (Left Frontal Lobe) และเรียกบริเวณนี้ว่า โบรคา แอเรีย (Broca Area) โดยศึกษาคนไข้ที่เป็นโรคสมองขาดเลือดจนไม่สามารถพูดได้

ค.ศ.1970 เกสช์ วินด์ (Gesch Wind) ได้สรุปจากการค้นคว้าของเวอริช (Wernich's) ว่าการพูดของคนนั้นต้องเกิดจากการทำงานร่วมกันของสมองสองส่วนคือ ส่วนของการรับรู้อาหาร และส่วนการพูด แต่ก็ยืนยันว่าอยู่ในสมองซีกซ้าย

ค.ศ.1968 โรเจอร์ สเปอริ (Roger Sperry) นักวิทยาศาสตร์ทางสมองที่มีชื่อเสียงมาก ได้ศึกษาคนไข้ที่ถูกผ่าตัดเอาคอร์ปัส แคลโลซัม (Corpus callosum) ซึ่งเป็นทางเชื่อมระหว่างสมองซีกซ้ายและขวาออก เพื่อศึกษาอาการผิดปกติ ปรากฏว่าโรคสมองซีกซ้ายเกิดขาด แต่พบว่าคนไข้

พูดไม่ได้ภายหลังการผ่าตัด ทอมป์สันประมาณ 1 เดือน คนไข้จึงพูดได้ สเปอริว โคมินท์ให้ ไมเคิล กัสซานิกา (Michael Gazzaniga) (ประมาณ ค.ศ. 1954 : 1995) หาสาเหตุที่ คนไข้สูญเสียการพูดอยู่ระยะหนึ่ง และโต้ตอบว่าคนไข้ที่ถูกผ่าตัดทางเชื่อมระหว่างสมองซีกซ้ายและขวาออกเมื่อการรับรู้เขาสมองทั้งสองซีก แต่ไม่สามารถประสานงานกันได้ หรือสมองซีกใดซีกหนึ่งขาดความเชี่ยวชาญในการแปลเป็นภาษา จึงทำให้เกิดความสับสนไม่อาจพูดได้อยู่ระยะหนึ่ง ต้องใช้เวลาเพื่อการเรียนรู้จึงจะเริ่มพูด

ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาพูด (Imitation Theory)

1. ทฤษฎีการเลียนแบบ

เฮเลน บี (Henlen Bee. 1981 : 200) กล่าวว่า เด็กที่โตขึ้นในครอบครัวที่พูดภาษาอังกฤษ เขาก็จะเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่ไปเรียนภาษาจีนหรือกรีก เด็กๆ ไปเรียนรู้ที่จะพูดเสียงเกี่ยวกับบุคคลรอบข้าง เช่น ในสหรัฐอเมริกาคนที่อยู่ในรัฐนิวอิงแลนด์ จะพูดเสียงที่ต่างกันมากกว่าคนที่อยู่ทางตอนใต้ และนี่ก็เป็นเหตุผลหนึ่งของการเลียนแบบ

ในการเลียนแบบเสียงนี้เด็กจะอยู่ในช่วงอายุ 2 ขวบ ซึ่งเด็กจะใช้คำว่า "นั่นอะไร" หรือชี้ไปที่สิ่งของ และผู้ใหญ่จะตอบคำถามแก่เด็กและเด็กก็จะพูดคำนั้นตามผู้ใหญ่ ดังนั้นการเลียนแบบจะเป็นการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ แต่ในเรื่องของไวยากรณ์นั้น ทฤษฎีการเลียนแบบใช้อธิบายได้ไม่แน่ชัดลงไป ซึ่งเนื่องจาก ประการแรก คือในช่วงแรกในการสร้างประโยคของเด็กซึ่งจะไม่เหมือนกับโครงสร้างในภาษาพูดของผู้ใหญ่ ซึ่งประโยคเหล่านี้ ไม่สามารถที่จะเลียนแบบได้ เพราะผู้ใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาแบบเด็ก ประการที่สอง คือเมื่อเด็กเลียนเสียงประโยคที่ผู้ใหญ่พูด จะเป็นภาษาที่มีไวยากรณ์โดยเฉพาะของเด็กเอง ซึ่งเป็นภาษาโทรเลข (Telegraphic) ซึ่งอธิบายได้จากการศึกษาของแดน สโลบิน (Dan Slobin. 1968) ซึ่งสังเกตเด็กที่ชื่อ อิมิ เลียนประโยคที่แม่ของเขาพูดแต่ขาดรูปแบบของประโยคที่สมบูรณ์ พูดไม่เหมือนแม่ ดังนั้นจึงต้องจำเป็นที่ต้องสอนเด็กให้รู้รูปแบบของประโยคที่ถูกต้องควย

จากการศึกษาของ ออสกู๊ด (Osgood. 1968 : 689) ได้แบ่งระยะการเลียนแบบการพูดของเด็กออกเป็น 4 ระยะ ซึ่งเกิดจากการติดต่อกับระหว่างการสร้างเสียงเอง (Self - Produced Sound) และการตอบสนองต่อเสียง

1. เด็กสร้างเสียงได้เองโดยธรรมชาติ และเมื่อเสียงนั้นไปสอดคล้องกับเสียงของบุคคลอื่น ก็จะทำให้เด็กเกิดการเลียนเสียงขึ้น
 2. เด็กจะเลียนเสียงมากกว่าเสียงพอ เนื่องจากระดับเสียงของแม่ที่สูง เช่น เกี่ยวกับการระดับเสียงของเด็ก
 3. ในขณะที่เด็กพูดคำที่สอดคล้องความมีเหตุผลที่แสดงถึงความหมายของคำที่พูดนั้น ให้เด็กได้รู้เพื่อเป็นแรงจูงใจ ที่เกิดจากการวางเงื่อนไข
 4. เด็กจะเลียนเสียงกับเสียงที่สอดคล้องกับเด็กได้เอง โดยไม่ต้องมีการวางเงื่อนไข
- ในขั้นที่ 3 - 4 นี้เรียกว่า การให้ชื่อ ซึ่งเป็นการอธิบายความสัมพันธ์ของรูปแบบการออกเสียง โดยสร้างสถานการณ์ควยสิ่งเร้าขึ้น

เลwis (Lewis) เชื่อว่าพัฒนาการทางการพูดนั้นเกิดขึ้นหลายทางโดยอาศัยการเลียนแบบซึ่งอาจเกิดจากการมองเห็นหรือได้ยินเสียง โดยให้พ่อแม่ช่วยฝึก

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม (2519 : 32 - 33) ได้กล่าวว่า การเลียนแบบเป็นการเรียนรู้ของภาษาที่สำคัญโดยมีพ่อแม่เป็นแบบให้เด็กเกิดการพูดเลียนเสียงในเวลาที่เหมาะสม

สวนา พรพันธุ์กุล (2521 : 305) กล่าวว่า การเลียนแบบเสียงของเด็กเกิดขึ้นแล้วเด็กก็จะจำการออกเสียงและจำสิ่งทุกอย่างนั้นไว้ เมื่อเด็กมีโอกาสนี้จะแสดงความสามารถในการรู้จักคำออกมาให้ปรากฏและการเลียนแบบเสียงในเด็กจะเกิดขึ้นเมื่อเด็กเกิดความพอใจที่จะเลียนแบบ ขณะที่พูดภาวะเหมาะสมแล้ว

เมาเวอร์ (นิภา ทองไทย. 2525 : 18 ; อ้างอิงมาจาก Mower. 1958 : 23) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็ก พบว่า การแรกในการสอนให้เด็กพูดควรเป็นการเลียนแบบเสียงในระยะเล่นเสียง (Babbling) เช่น เมื่อเด็กเล่นเสียงคำว่า แม่ แม่ แม่จะรู้สึกพอใจที่เด็กพูดได้ก็จะพยายามสอนให้เด็กเรียกแม่ เด็กก็จะพยายามเล่นเสียงให้ใกล้เคียงเสียงของแม่ เพื่อจะได้นำรางวัล คือการแสดงความรักของแม่ สรุปแล้ว การเลียนแบบจะนำไปสู่การพัฒนาในการพูดของเด็กในช่วงต่อไป

2. ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory)

สกินเนอร์ (Skinner. 1957 : 29 - 30) ได้พยายามที่จะประยุกต์ทฤษฎีการเสริมแรงของเขาเข้ามามีใช้กับการพัฒนาการทางภาษาพูด ในหนังสือพฤติกรรมทางภาษา สกินเนอร์ได้สรุปว่าการเรียนรู้

ที่จะพูดของเด็กเกิดจากการเลียนแบบเป็นพื้นฐาน หลังจากนั้นต้องให้การเสริมแรงเข้าช่วย โดยการที่เด็กพูดแล้วผู้ใหญ่เข้าใจก็จะก่อให้เกิดการเสริมแรงทันที ซึ่งรูปแบบของการให้การเสริมแรงนั้น อาจเป็นทางทันทันที การพูดคุยตอบของแม่ หรือรางวัล ซึ่งตามกฎการเสริมแรงแล้วจะทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมทางภาษาเพิ่มขึ้น

เฮเลน บี (Henlen Bee. 1981 : 201 - 203) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรม การพูด โดยใช้แรงเสริมของสกินเนอร์ ใน 2 ประเด็น คือประเด็นแรกของสกินเนอร์ที่ว่า ผู้ใหญ่ รอบ ๆ ตัวเด็กเป็นผู้จัดรูป (Shaping) เสียงของเด็กให้เป็นคำพูดและจากคำพูดกลายเป็นประโยค โดยใช้กฎการเสริมแรงในด้านความสามารถทางการเข้าใจและความถูกต้อง ในเหตุการณ์ที่สมมติว่า เด็กจะใช้พฤติกรรมทางภาษาต่าง ๆ ที่จะได้ในสิ่งที่เขาต้องการ ส่วนประเด็นที่สองเป็นการสื่อสาร อย่างรวดเร็ว เป็นลักษณะที่ว่าการเรียนรู้ในการพูดจะดีขึ้นเพื่อจะได้ในสิ่งที่ต้องการง่ายขึ้น

จากความคิดเห็นของ เฮเลน บี ในเรื่องของ การจัดรูปที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของพัฒนาการ ทางภาษานั้น เขาแบ่งเป็นสองส่วน คือส่วนแรก ให้สังเกตคำว่า พ่อแม่เป็นผู้จัด การจัดรูปภาษาของเด็ก เช่น พ่อแม่ให้ความสนใจเด็กมากไหม เมื่อลูกพูดเป็นประโยคถูกต้องตามไวยากรณ์ พวกเขาจะไม่ยอมให้ ชวนเด็กจนกว่าเด็กจะพูดว่า "ผมต้องการขนม" แทนที่จะพูดว่า "เอาขนม" และในส่วนที่สองถ้าสมมติว่า พ่อแม่ใช้หลักการเสริมแรงแล้วควรจะใช้รูปแบบใดที่จะมีผลต่อการพัฒนาทางไวยากรณ์ จากหลักฐานที่พอจะ รวบรวมแล้วปฏิเสธหลักการเสริมแรง ถึงการศึกษาของ บราวน์ เคซเคน และเบลลูกิ (Brown, Cazden and Bellugi. 1969) ได้บันทึกการสนทนาระหว่างแม่และเด็กและตรวจสอบดูว่า ถ้าการตอบสนองของพ่อแม่ต่อเด็กขึ้นอยู่กับไวยากรณ์ของภาษาของเด็กหรือขึ้นอยู่กับ การเข้าใจความหมาย ของเด็กผลปรากฏว่าแม่ทุกคนมักจะสนองต่อค่าความถูกต้อง (Truth Value) ของสิ่งที่เด็กพูด มากกว่าที่จะตอบสนองต่อความถูกต้องของไวยากรณ์ในประโยคที่เด็กพูด โดยที่จะไม่ให้การเสริมแรงจนกว่า เด็กจะพูดได้ดีขึ้น ซึ่งไม่เกิดผลต่อการพูดที่ถูกต้องเลย และจากการศึกษาการเพิ่มคำศัพท์ในช่วงแรกของ เนลสัน (Nelson. 1973) พบว่า บรรดาคุณแม่ทั้งหลายที่คอยแก้ไขการออกเสียงที่ไม่ดีของเด็ก และให้รางวัลเมื่อเด็กพูดได้ดี จะได้ลูกที่มีพัฒนาการทางภาษาช้ากว่าเด็กที่แม่ยอมรับในการออกเสียง ของเด็ก ส่วนในประเด็นหลัง การสื่อสารอย่างรวดเร็ว ก็เป็นลักษณะเช่นเดียวกันคือ พฤติกรรมการเสริมแรง จะไม่มีผลต่อเด็กในการพัฒนาการทางการพูด

แต่พฤติกรรมการเสริมแรงนั้นเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนรู้ซึ่งอาจจะไม่เหมาะสมกับเด็กเล็ก ๆ แต่อาจจะ เหมาะสำหรับเด็กวัยเด็กตอนปลายก็ได้

พัฒนาการทางภาษาพูด

1. ลักษณะสำคัญของพัฒนาการทางภาษาพูด

เฮอร์ล็อก (Hurlock. 1968 : 185 - 186) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของพัฒนาการทางภาษาพูดไว้ดังนี้

1. ความเข้าใจภาษาที่ผู้อื่นพูด (Comprehension)

ความสามารถที่จะเข้าใจคำพูดของผู้อื่น ต้องอาศัยความรู้ที่ต่าง ๆ เป็นพื้นฐาน ท่านเองเดียวกับผู้ใหญ่เรียนภาษาต่างประเทศ ก็คงรู้สึกหาคำพูดควรจึงจะจับความได้ และอาจเข้าใจภาษาคนอื่นพูด เด็กก็เช่นกัน เด็กอาจเข้าใจภาษาทางการพูด การกระทำ แต่อาจไม่เข้าใจคำ ประโยคที่พูด ในการพัฒนาความเข้าใจนั้น เด็กอาจมีการทบทวนของทั้งลีลาการพูดและสำเนียงที่เขาได้ยินในสภาพการต่าง ๆ เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจาก สถานการณ์ จากท่าทาง เช่น การยิ้ม ร้องเสียงที่พูด จากการสนทนาของ บอสซาร์ด (Bossard. 1954) พบว่าเด็กและแม่จะตีความความหมายกันได้จากภาษาพูดของแม่ สีหน้าและท่าทางของแม่

เป็นการยากที่จะทราบว่าเด็กเข้าใจคำพูดผู้อื่นเมื่อไหร่ เช่น เมื่อแม่บอกว่า "อย่า...อย่า" หรือ "หยุด...หยุดนะ" หรือ "นอนลง" ทั้งนี้ เพราะคำพูดสัมพันธ์กับท่าทางอย่างมาก เช่น การเงยมือ การส่ายหน้า ฯลฯ เด็กอาจแปลจากน้ำเสียงที่เร้าหรือร่าคน การพูดกับเด็กเล็กก่อนอายุ 2 ขวบ จึงมักต้องใช้ท่าทางประกอบคำพูดเสมอ หากต้องการให้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจคำพูดนั้น แม่ควรคำสั่งง่าย ๆ เช่น "วางของลงบนโต๊ะ" ก็คงพูดท่าทางประกอบ ก่อนเข้าโรงเรียน เด็กจะรู้สึกหาคำพูดที่จะเข้าใจคำพูดเรื่องราวที่คนเล่าหรืออ่านให้ฟังได้ สามารถแยกความเหมือนและความแตกต่างในคำง่าย ๆ ได้ การฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ จะช่วยในการพัฒนาภาษาและความเข้าใจคำศัพท์ของเด็ก

2. การเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary Learning)

การเรียนรู้คำศัพท์ พิจารณาได้ 2 ด้าน คือ คำศัพท์ทั่ว ๆ ไป และคำศัพท์เฉพาะ

2.1 คำศัพท์ทั่ว ๆ ไป เฮอร์ล็อก ได้ลำดับขั้นของคำศัพท์ไว้ดังนี้

คำนาม เป็นคำแรกของเด็ก ซึ่งเกิดจากการเลียนเสียง

ภิกษา หลังจากที่ได้เรียนรู้คำนามเพียงพอที่จะไปใช้เรียกชื่อคนและสิ่งของในสภาพแวดล้อมได้แล้ว เขาก็เริ่มที่จะเรียนรู้คำศัพท์โดยเฉพาะคำศัพท์ที่เป็นการแสดงท่าทาง เช่น ให้ เอาไป และถือไว้

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

21

คำคุณศัพท์ จะปรากฏให้เห็นได้ในราวขวบครึ่ง คำคุณศัพท์ง่าย ๆ ที่ใช้ในเริ่มแรก ได้แก่ "ดี" "เลว" "ชน" "ร้อน" และ "หนาว" ซึ่งจะใช้กับบุคคล อาหาร และของเล่น
กริยาวิเศษณ์ เด็กจะรู้จักใช้พร้อม ๆ กับคำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ที่ใช้ทั่ว ๆ ไป
ก็มี "ที่นี่" และ "ที่โน่น"

คำบุพบทและคำสรรพนาม จะเกิดหลังสุด เพราะว่ายากมากที่จะใช้
เนื่องจากคำศัพท์ทั่ว ๆ ไป มีประโยชน์มากกว่าเด็กจึงเรียนรู้ในทุกระดับอายุ เด็กจะเรียนรู้
คำศัพท์ที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเองมากที่สุดและเข้าใจได้ง่ายก่อนแล้วจึงก้าวต่อไปถึงคำศัพท์ที่มีประโยชน์
ต่อคนอื่นมากที่สุดและไวยากรณ์ที่สุด ในช่วงสองปีแรกเด็กเรียนรู้คำศัพท์โคซา หลังจากนั้นในระยะก่อน
เขาเรียนจะเรียนรู้เร็วขึ้น และจะเรียนรู้อย่างรวดเร็วหลังจากเข้าโรงเรียนแล้ว ทั้งนี้เนื่องจาก
ได้รับการสอนโดยตรงจากครู และจากการโคพบเห็นสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น ผลจากการศึกษาคนควาของ
นักจิตวิทยาหลายท่านพบว่า โดยเฉลี่ยเด็กประมาณปีที่ 1 จะรู้จักคำประมาณ 20,000 - 24,000 คำ
หรือ 5 - 6 % ของคำในพจนานุกรม ครั้นโตถึงชั้น ป.6 เด็กรู้คำศัพท์ประมาณ 50,000 คำ และ
ราว 80,000 คำ หรือ 22 % ของคำในพจนานุกรมฉบับมาตรฐานสำหรับเด็กที่เริ่มเข้าเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาตอนปลาย ซึ่งจำนวนคำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ สูงถึงภาษาพูดของเด็ก

2.2 ศัพท์เฉพาะ เซอร์ลอค โคแบกศัพท์เฉพาะออกเป็น 7 ลักษณะ คือ

ศัพท์เกี่ยวกับสี เด็กทั่วไปจะรู้ชื่อสีขั้นต้นในราว 4 ขวบ และจะเรียนรู้ใน
สีอื่น ๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับความสนใจเรื่องสีและโอกาสที่จะเรียนรู้

ศัพท์เกี่ยวกับจำนวน จากมาตราวัดเขว้าปัญญาของ สแตนฟอร์ด บิเนต์ เด็ก
5 ขวบ สามารถที่จะนับสิ่งของได้ถึง 3 เด็ก 6 ขวบ จะเข้าใจคำว่า "สาม" "เก้า" "ห้า" "สิบ"
และ "เจ็ด" ศัพท์ที่จะนับแห่งดูบาสโกโต

ศัพท์เกี่ยวกับเวลา เด็กอายุ 6 - 7 ขวบ จะรู้ความหมายของเวลา ตอนเช้า
ตอนบ่าย ตอนกลางคืน ฤดูร้อน และฤดูหนาว

ศัพท์เกี่ยวกับเงิน เด็กอายุ 4 - 5 ขวบ เริ่มที่จะรู้ค่าของเหรียญตามลักษณะ
ขนาดและสีของเหรียญ

ศัพท์แสดง ช่วงระหว่าง 4 - 8 ขวบ เด็กส่วนมากโดยเฉพาะเด็กชาย ใช้ศัพท์แสดง
แสดงออกทางอารมณ์และท่าทางกลุ่มเพื่อน

176698

ศัพท์คำสมบล สาขาน คำสมบล สาขานส่วนมากเด็กชายจะเป็นผู้ใช้ เริ่มในวัย
เข้าเรียน เพื่อสร้างเอกลักษณ์ให้ตนเองว่าโตแล้ว เพื่อทบทวนความรู้สึกที่เป็นแบบค่อย และเพื่อดึงดูด
ความสนใจ

ศัพท์ลับเฉพาะ เด็กหญิงเกือบทุกคนจะรู้ภาษา เฉพาะหลังจากอายุ 6 ขวบ
เพื่อใช้สื่อสารกับเพื่อน ๆ

3. การสร้างประโยค (Forming Sentences)

เมื่อเด็กเริ่มพูดเป็นประโยค มักทำโดยเอาคำมาต่อกัน ซึ่งเด็กจะเริ่มทำไ้ก่อนอายุ 2 ขวบ
ระยะแรก ๆ มักใช้คำเดียวก่อนอาจเป็นคำนามหรือกริยา มาประกอบกันทำทาง เมื่อเด็กอายุ 2 ขวบ
เด็กจะรวมคำมาต่อเป็นประโยคแต่ไม่สมบูรณ์ ประโยคมักประกอบด้วยคำนาม และคำกริยา บางครั้ง
อาจมีคำคุณศัพท์ หรือกริยาวิเศษณ์ด้วย เมื่ออายุ 4 ขวบ เด็กพูดเป็นประโยคได้เกือบสมบูรณ์ และรู้จัก
ใช้คำเกือบทุกชนิด พออายุ 6 ขวบ เด็กรู้จักใช้ประโยคเกือบทุกแบบ ประโยคที่ใช้ตอนแรก ๆ มักเป็น
ประโยคง่าย ๆ แล้วย่อย ๆ ซับซ้อนขึ้นตามลำดับ ความยาวของประโยคก็เช่นกันจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
จนอายุ 9 ขวบครึ่ง แล้วจะคงที่หรือลดลงเล็กน้อย

เด็กเล็ก ๆ จะเพิ่มความยาวของประโยคโดยการใช้ "และ" มาเชื่อม แต่เด็กโตจะมีวิธีรวม
ประโยคโดยใช้ "อนุประโยค" อย่างไรก็ดี ความยาวและลักษณะของประโยคที่ใช้จะแตกต่างกันไป
ในแต่ละบุคคล เด็กฉลาดที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง มักใช้ประโยคซับซ้อน
กว่าเด็กที่ไม่ฉลาด หรือมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ นอกจากนี้แล้วเด็กหญิง
มักมีความสามารถในการสร้างประโยคเหนือกว่าเด็กชายในทุกระยะอายุ

4. การออกเสียง (Pronunciation)

เด็กจะเลียนเสียงตามที่ตนได้ยิน ก็จะเห็นว่าเด็กจะพูดภาษาได้ตามลักษณะภาษาที่ตนได้ยิน
มาจากสิ่งแวดล้อม ในช่วงอายุ 12 - 18 เดือน เด็กส่วนมากมักพูดฟังไม่รู้เรื่อง นอกจากคนใกล้ชิด
ในช่วงอายุ 18 - 36 เดือน การออกเสียงดีขึ้นมาก การไม่เข้าใจสิ่งที่เด็กพูดทำให้เข้าใจผิด ไม่รู้ว่า
ต้องการอะไรแน่ มักทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจได้ง่าย และทำให้เด็กมีพฤติกรรมเฉยหลัง คือวิธี
ร้องไห้เหมือนเมื่อยังเล็กอีกครั้ง โดยปกติหลังวัย 3 ขวบ จะออกเสียงชัดขึ้น แต่ยังมีบางคนยังออกเสียง
บางเสียงไม่ชัด เช่น "พอ - ปอ" "ซาง - ซาง" "ฉี่ - สี่" เป็นต้น แต่หลังจาก 5 - 6 ขวบไปแล้ว
อาจพูดชัดขึ้นจะค่อย ๆ หมดไป เด็กจะพูดชัดเหมือนผู้ใหญ่ อย่างไรก็ตามการพูดชัดแจ่มแก่ไหนก็ขึ้นอยู่กับ

อัตราส่วนในการพัฒนาการของอวัยวะที่ใช้ออกเสียง ซึ่งมักจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล โดยทั่วไป การที่เด็กได้รับคำแนะนำช่วยเหลือจากพ่อแม่ผู้ใกล้ชิดทำให้เด็กสามารถพูดได้ชัดเจนขึ้น

คุณภาพของน้ำเสียงที่พูด ปกติเด็กจะมีเสียงสูงและทุกเสียงขึ้นจมูกไม่ค่อยโต หลังอายุ 3 ขวบไปแล้วจะเริ่มเปลี่ยน คือเสียงที่พูดจะต่ำลงทำให้พูดชัดขึ้น และเริ่มพัฒนาเสียงขึ้นจมูก หลังอายุ 4 ขวบ เสียงจะหาขึ้น และมีขอมตะโกนหัวเราะมากขึ้น ซึ่งเด็กผู้ชายมักพอใจ โดยเฉพาะเมื่อ เขาตัววัยรุ่น

2. ขั้นตอนในการพัฒนาการทางภาษาพูด

อะอู จูทึกร และจิกโกโส อินทโสฬส (2525 : 14 - 15) กล่าวว่า นักจิตวิทยาผู้สนใจ ความสำเร็จในการใช้ภาษาพูด โดยพบว่า กระบวนการพัฒนาภาษาของเด็กดำเนินเป็นขั้น ๆ ดังนี้

1. ขั้นปฏิบัติการสะท้อน (Reflexive Vocalization)

นับตั้งแต่เกิดถึง 3 เดือน เด็กจะร้องไห้เป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอกและภายใน เช่น เปียกและเวลาปวดสวาทหรือเวลาหิว เสียงร้องนี้เป็นไปโดยอัตโนมัติและไม่มี ความหมาย เสียงร้องของ เด็กทั่ว ๆ ไป จะไม่แตกต่างกัน จนกระทั่ง 1 เดือนผ่านไป เสียงจะต่างกันระหว่าง ขอม ไม่ขอม หิว ง่วง เจ็บป่วย ฯลฯ

2. ขั้นเล่นเสียง (Babbling Stage)

นับต่อจากขั้นที่ 1 จนถึง 8 เดือน อวัยวะสำหรับใช้พูดเจริญขึ้น และทารกจะรู้จักใช้อวัยวะเหล่านี้ อย่างชำนาญ ในวัยนี้เสียงของผู้ใหญ่จะเป็นสิ่งเร้าให้เด็กเล่นเสียงได้ ทารกจะรับฟังเสียงของ ตัวเองและฟังใคร่ชัดเพิ่มขึ้น เด็กตั้งใจฟังเสียงและเลียนเสียงของตัวเองมากกว่า จึงมักจะกล่าวว่าเป็น ระยะเล่นเสียง (Vocal Play) ซึ่งในขั้นนี้ เด็กทุกชาติทุกภาษาจะเหมือนกันหมด ขั้นพัฒนาตอนนี้ เรียกว่าขั้นที่ทารกรู้สึกตัวตนเองมีเสียง (Sound Awareness) ทารกตัวเองทำเสียงอะไรออกไป แม้ไม่มีความหมายในภาษา แต่เป็นระยะที่สำคัญคือ เป็นพื้นฐานพัฒนาขั้นต่อไป

3. ขั้นเลียนเสียง (Lalling Stage)

ในขั้นนี้เด็กมีอายุเฉลี่ย 9 เดือน มีพัฒนาการทางร่างกายมากขึ้น โดยเฉพาะประสาทรับเสียง และอวัยวะในการพูด เด็กสามารถจำเสียงพูดของผู้อื่นได้ละเอียดขึ้น แต่เลียนเสียงตัวเองน้อยลง ขอม เลียนเสียงคนอื่นด้วยความสนุกสนานกว่าเลียนแบบด้วยการทำความเข้าใจ หรือต้องการสื่อความหมายของตน ขั้นนี้เมื่อมีอายุน่าสังเกตคือ

- 3.1 เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างมากจะไม่มีพัฒนาการขั้นนี้
- 3.2 เด็กแต่ละชาติเริ่มมีลักษณะการพูดแตกต่างกันออกไปตามลักษณะของภาษาแม่

ของทณ

4. ขั้นเลียนแบบซ้ำ ๆ (Echolalia)

เมื่อเด็กอายุประมาณ 1 ขวบ จะเลียนเสียงของตัวเองที่ไม่มีความหมาย ซึ่งชอบทำในขั้นก่อนมาขอเลียนเสียงของผู้อื่น บางคำสามารถพูดได้ชัดเจน แต่ยังไม่เข้าใจความหมายนัก

5. ขั้นพูดได้ (True Speech)

อายุประมาณ 10 - 18 เดือน เด็กจะเริ่มพูดคำแรกได้ เช่น คำว่า "นม" เวลาหิว เมื่อเด็กพูดได้เป็นคำ ๆ แล้ว ต่อมาเมื่ออายุมากขึ้น เด็กก็จะพูดไวยากรณ์ และจะพูดได้ 2 - 3 คำ เมื่ออายุ 2 ขวบ และพูดไวยากรณ์จนเป็นประโยคได้ก็พอ ๆ กับผู้ใหญ่ เมื่ออายุราว 7 - 8 ขวบ

ไนท์ (จินตนา เนียมเปี้ย. 2521 : 11 - 12; อ้างอิงมาจาก Nice. 1965)

แบ่งพัฒนาการทางภาษาพูดเป็นประโยคไว้ 4 ขั้น คือ

1. ขั้นการพูดเป็นคำ คำเดียว (Single-Word Stage) ขั้นนี้เริ่มได้เมื่ออายุ 2 ขวบ คำสุกประมาณ 4 - 12 เดือน อายุเฉลี่ยระหว่าง 6.6 เดือน
 2. ขั้นเริ่มพูดเป็นประโยค (Early Sentence Stage) ขั้นนี้เริ่มเมื่ออายุได้ 13 - 27 เดือน อายุเฉลี่ยระหว่าง 18 เดือน คำสุกประมาณ 4 - 7 เดือน ประโยคในตอนแรก ๆ จะไม่สมบูรณ์ ประกอบด้วยคำนาม กริยา วิเศษณ์ และคุณศัพท์ ส่วนสรรพนามและสันธาน จะเกิดขึ้นน้อยหรือไม่เลย
 3. ขั้นเป็นประโยคสั้น ๆ (Short Sentence Stage) ประโยคประกอบด้วยคำ 3 - 4 คำ จะปรากฏในเด็กอายุ 2 ปี โดยปกติจะเกิดเมื่ออายุ 3 ปี และชาติที่สุกประมาณอายุ 4 - 5 ปี ประโยคจะเป็นประโยคสั้น ๆ หรือง่าย ๆ ประกอบด้วยคำนาม จะไม่มีคำนำหน้านาม กริยาช่วย กริยารวม คำบุรพบท และสันธาน ประโยคประมาณ 20 - 60 % ยังคงเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์
 4. ขั้นเป็นประโยคสมบูรณ์ (Complete Sentence Stage) ประโยคประกอบด้วยคำ 6 - 8 คำ เกิดขึ้นในระหว่างอายุ 3 - 4 ปี เด็กจะสามารถพูดประโยคได้ในระดับเดียวกับผู้ใหญ่ รูปประโยคประกอบด้วย คำสรรพนาม บุรพบท สันธาน และคำนำหน้านาม
- เมื่อเด็กอายุประมาณ 6 ปี เด็กจะสามารถใช้แบบของประโยคได้ทุกแบบ และจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงอายุประมาณ 9 ขวบครึ่ง

* **ฟิตซ์เจอร์ราด สโตรมเมน และแมคคินเนย์ (Fitzgerald Strommen and McKinney. 1982 : 215)**, ... **ไคล์คัมพัฒนาการของพฤติกรรมการออกเสียงไว้ดังนี้**

	อายุโดยประมาณ	พฤติกรรมทางภาษา
ระยะก่อนใช้ภาษาพูด	1 วัน	การร้องไห้ที่ไม่แตกต่างกัน
	1 - 2 เดือน	การร้องไห้ที่แตกต่างกันไป
	2 เดือน	การแยกแยะเสียงพูด เสียงจ้อแจ้ว และ เสียง
	6 เดือน	การเลียนเสียงตัวเอง
ช่วงเปลี่ยน (Transition)	8 เดือน	การเลียนเสียงได้ขึ้นโดยการเลียนเสียงคนอื่น
	9 - 15 เดือน	เข้าใจภาษาพูด พูดประโยคที่เป็นคำ คำเดียวได้
ระยะใช้ภาษาพูด	15 เดือน - 3 ขวบ	พูดประโยคที่มี 2 คำได้
	2 - 4 ขวบ	พูดประโยคที่ประกอบด้วยคำหลาย ๆ คำ
	6 ขวบ	รอบรู้หลักไวยากรณ์ (Syntax)
	8 ขวบ	รอบรู้ในการพูดอย่างชัดเจน (Articulation)

นอกจากนี้ **เซียร์เล (Fitzgerald Strommen McKinney. 1982 : 214; citing Searle. 1969)** ได้จัดลักษณะการพูดเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

- การเปล่งเสียง (Utterance) พูดเป็นคำหรือเป็นประโยค
- การพูดเป็นข้อความ (Proposition) พูดเป็นประโยคที่มีความหมาย
- การใช้อยคำไม่สมบูรณ์ (Mlocution) การพูดเป็นลักษณะ คำสั่ง คำถาม การขอร้อง ฯลฯ
- การใช้อยคำที่สมบูรณ์ (Perlocution) เด็กจะพูดโดยที่คนอื่น ๆ สามารถเข้าใจได้

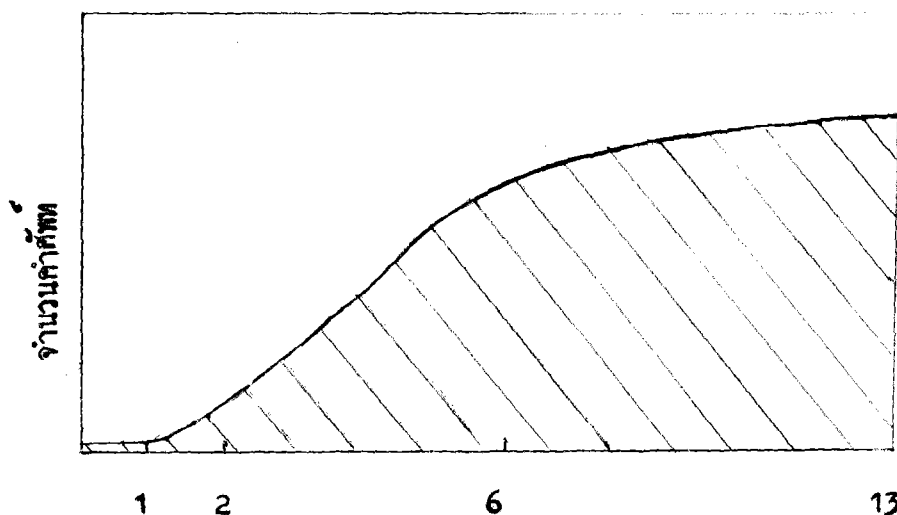
3. พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนถ้อยคำและความหมายของคำ

จากการศึกษาของ **เบย์เลย์ (Bayley. 1969)** **เมนยูก (Menyuk. 1971)** **สมิธ (Smith. 1926)** (**Levin. 1982 : 212; citing Bayley, Menyuk, Smith**) สรุปพัฒนาการทางภาษาไว้ดังนี้

อายุ	เสียง	ความหมาย	ไวภาษกรณ
แรกเกิด	ร้องไห้		
2 เดือน	อ้อแอ้เหมือนเสียงสระ		
6 เดือน	เล่นเสียงเป็นพยางค์		
1 ขวบ	ทำเสียงพยางค์ ๆ	ทุกคำแรก เข้าใจคำบางคำ	
2 ขวบ	เปล่งเสียงเป็นภาษาที่ เข้าใจกันในครอบครัว	พูดได้ 250 คำ	พูดประโยคที่มีคำ สองคำ
3 ขวบ	เปล่งเสียงพูดสื่อความ เข้าใจกับคนอื่น ๆ ได้	พูดได้ประมาณ 1,000 คำ เข้าใจในสิ่งที่พูด	พูดประโยคสั้น ๆ เหมือนผู้ใหญ่
6 ขวบ	ยอมรับว่าคล้ายผู้ใหญ่	พูดได้ประมาณ 2,500 คำ	เหมือนผู้ใหญ่

ซีชอร์ และเอคเคอร์สัน (Bar-adon and Werner. 1971 : 107; citing Sea Shore and Eckerson. n.d.) ได้ใช้แบบทดสอบที่ช่วยกันสร้างขึ้นเรียกว่าแบบทดสอบ ซีชอร์ และเอคเคอร์สัน (Seashore and Eckerson Test) ทดสอบความสามารถในการรู้จักคำศัพท์ของเด็กพบว่าเด็กแรกเกิด 1 รู้จักคำศัพท์เฉลี่ย 23,700 คำ เกเรศ 12 รู้จักคำศัพท์เฉลี่ย 80,300 คำ

เลวิน (Levin. 1982 : 215; citing Smith. 1926) ได้ศึกษาแนวโน้มการเพิ่มของคำศัพท์ของเด็กแรกเกิดถึง 13 ปี ดังแสดงไว้ในภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 แสดงถึงพัฒนาการทางภาษาตามจำนวนคำศัพท์ของเด็กในช่วงอายุตั้งแต่เกิดถึง 13 ปี

เส้นกราฟจะเริ่มขึ้นเมื่ออายุ 1 ขวบ ซึ่งเริ่มพูดคำแรก และค่อย ๆ เพิ่มขึ้นช้า ๆ ในช่วงปีที่ 2 และจะเพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วง 3 หรือ 4 ขวบ โดยเฉลี่ย และจะรู้คำศัพท์เป็นพัน ๆ คำ ในวัยเขาเรียน

เดอ (Dale, 1976 : 175) ได้กล่าวถึงพัฒนาการของคำพูดที่มีความหมายไว้ว่า เด็กนั้นเริ่มแรกจะรู้จักความหมายของคำพูดในลักษณะจำกัดในความหมาย เช่น เมื่อเด็กได้เห็นสุนัขและไก่ฟังคำพูดว่า "สุนัข" เด็กก็อาจจะให้ความหมายของคำว่า "สุนัข" ในลักษณะของสีและขนาด อันเป็นลักษณะของลงสรุป (Abstraction) ซึ่งในการให้ความหมายของคำนี้อาจแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ คือลักษณะแคบซึ่งจะจำกัดว่าสุนัขคือ สุนัขที่มีลักษณะเหมือนกับที่เคยเห็น ลักษณะที่สองเป็นลักษณะกว้าง ๆ (Overextended) เป็นการสรุปลักษณะของสุนัขว่าสัตว์ทุกประเภทที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสุนัข ส่วนลักษณะที่สามนั้นเป็นการผสมกันของสองลักษณะแรก (Combine Over and Under Extension) เช่น จากการรายงานของ บลูม (Bloom, 1973) ที่ว่าบุตรสาวของเขาใช้คำว่า "รถ" ในความหมายของรถทุกชนิดที่วิ่งอยู่บนถนน แต่ไม่ได้หมายถึงรถจักรยานหรือรถเข็นอยู่ ซึ่งจากลักษณะทั้ง 3 ที่กล่าวมานี้จะเกิดเช่นเดียวกันในคำกริยา

4. พัฒนาการทางภาษาพูดตามประโยค

โรบิน (Lee and Rubin. 1980 : 133 ; citing Robin. n.d.) ได้เสนอข้อสังเกตเกี่ยวกับพัฒนาการด้านการใช้ประโยคของเด็กเอาไว้ว่า

1. ให้ข้อมูลที่เป็นการกระทำก่อนมีการบรรยาย
2. การบรรยายจะเกิดก่อนที่จะบอกเหตุผลได้
3. สามารถรายงานได้ก่อนที่จะบอกเหตุผลได้
4. เตรียมการพูดสั้น ๆ ล่วงหน้าก่อนการพูดยาว ๆ
5. มีการพูดแบบจำกัดก่อนที่จะพูดแบบสมบูรณ์
6. มีการพูดวกวนก่อนที่จะพูดแบบมีระบบโครงสร้าง

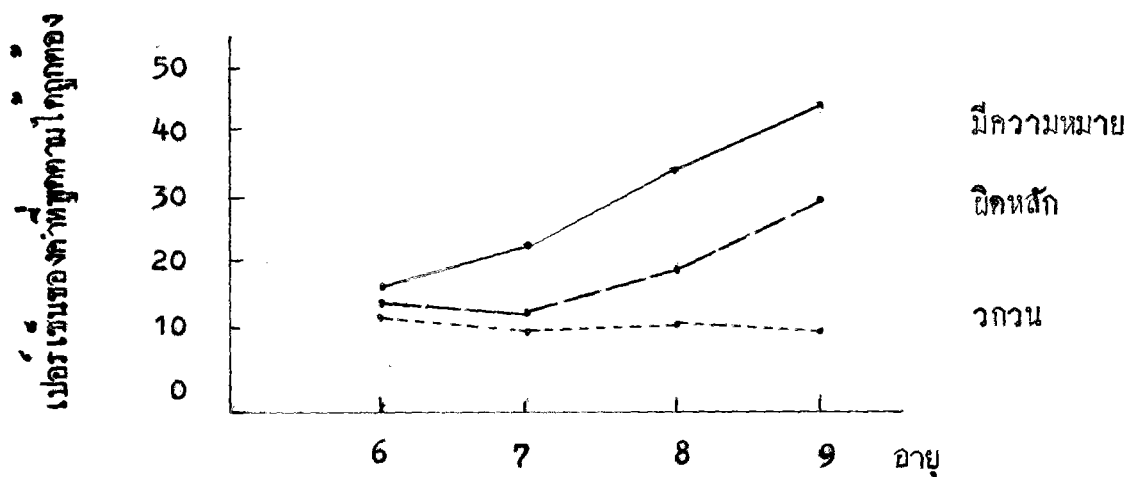
แมกเนล (McNeill. 1970) เอนทวิส (Entwisle. 1974) และฟราเซอร์ (Frasure. 1974) (Dale. 1976 : 190 ; citing McNeill, Entwisle and Frasure) ได้ทำการทดลองกับเด็กอายุ 6 - 10 ขวบ โดยการให้ฟังเสียงจากเทป สามลักษณะ แล้วให้เด็กพูดตาม ซึ่งเสียงจากเทปเป็นประโยคที่มีการใช้คำศัพท์ง่าย ๆ ดังนี้

ประโยคมีความหมาย (Meaning Full): หมูขโมยน้ำผึ้งจากรังผึ้ง

ประโยคผิดปกติ (Anomalous): รถไฟขโมยช่าง รอบ ๆ บ้าน

ประโยควกวน (Scrambled): จากการบิน ทางหลวง ผู้โดยสาร มารดา

เด็ก ๆ จะได้ฟังจากเทปแล้วให้พูดตามประโยคนั้น ๆ แล้วสรุปความแตกต่างในการพูดตามเสียงประโยคจากเทป ได้ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็ก

เด็ก 6 ขวบจะแตกต่างกันเล็กน้อยในด้านการพูด และเด็กตั้งแต่ 7 ขวบขึ้นไปจะมีความสามารถในการพูดประโยคที่มีความหมายอย่างสูงจนเห็นได้ชัด

วูด (Wood. 1976 : 129) ได้เสนอพัฒนาการในการสร้างประโยคของเด็กไว้ 6 ขั้น ดังนี้คือ

1. ขั้นคำที่คล้ายประโยค (Sentence-like Word) จะอยู่ในช่วงอายุ 1 - 2 ขวบ คือเด็กสื่อความหมายโดยใช้คำคำเดียว และใช้ท่าทางประกอบคำพูด
2. ขั้นปรับเปลี่ยน (Modification) อยู่ในช่วงอายุ 1.55 - 2 ขวบ เด็กสามารถดัดแปลงคำคำเดียวเป็นประโยคสองคำที่มีความหมายเพิ่มขึ้น
3. ขั้นโครงสร้าง (Structure) อยู่ในช่วงอายุ 2 - 3 ขวบ เด็กสามารถตั้งคำถามและสร้างประโยคปฏิเสธได้
4. ขั้นปฏิบัติการเปลี่ยนแปลง (Operation Change) อยู่ในช่วงอายุ 2.5 - 4 ขวบ มีการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างของประโยค โดยจัดเรียงลำดับคำให้ดีขึ้น ทำให้เด็กสามารถสื่อสารได้ซับซ้อนขึ้น
5. ขั้นจัดแยกประเภท (Categorization) จะอยู่ในช่วง 3.5 - 7 ขวบ เด็กสามารถเรียบเรียงประโยคได้ละเอียดมากขึ้น เนื่องจากรู้จักหมวดหมู่คำมากขึ้น และสามารถแก้ไขประโยคให้มีความซับซ้อนขึ้น

6. ชั้นโครงสร้างซับซ้อน (Complex Structure) อยู่ในช่วง 5 - 10 ขวบ เด็กจะ
ใช้รูปประโยคที่ซับซ้อนอย่างมาก โดยมีการใช้ตัวเชื่อมประโยค

5. ความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางภาษาคำนจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของ
ประโยค

เลวิส (Levis. 1982 : 219) กล่าวว่า ความก้าวหน้าในการสร้างประโยคของ
เด็กคือการนำเอาคำมารวมกันในการพูดที่ยาวขึ้นในขณะที่เขาอายุมากขึ้น เช่น คำที่มีความหมายใน
ช่วงแรกคือ "แม่" และ "นม" ต่อมาจะมีการนำเอาคำมาพูดรวมกัน เช่น "แม่ไป" และ "นมหมด"
แล้วประโยคจะยาวขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งถ้าเด็กไม่รู้จักคำที่มีความหมายก็ไม่สามารถนำเอาคำนั้น ๆ มารวม
กันแล้วเกิดเป็นความหมายได้ และก็จะพูดเป็นประโยคที่ยาวขึ้นไม่ได้ นอกจากนี้ แมคคาร์ธี (Levis.
1982 : 219; citing McCorthy. 1954) กล่าวว่า เป็นความจริงที่ว่ากฎการสร้างประโยค
ใหม่ ๆ ที่เด็กเรียนรู้เป็นผลต่อประโยคที่ยาวขึ้น ซึ่งในการสร้างประโยคที่ยาวขึ้นโดยถูกหลักการสร้าง
ประโยคนั้น ก็เป็นลักษณะของประโยคที่ซับซ้อนที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งก็เป็นผลมาจากการเรียนรู้หลักการสร้าง
ประโยคซึ่งการสร้างประโยคนั้นก็พัฒนาจากความหมายของคำ ที่เด็กรู้ถ้อยคำมากการสร้างประโยคยิ่งดี
นอกจากนี้ บราวน์ (Levis. 1982 : 219; citing Brown. 1973) กล่าวว่า เป็นที่ประจักษ์ว่า
เด็กสร้างประโยคไปอย่างมีกฎมีแนว และประโยคที่ยาวเท่าใดก็ยิ่งช่วยให้เด็กสามารถผลิตแสดงความ
ซับซ้อนในการสร้างประโยคหรือไวยากรณ์ได้มากขึ้น ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจในการที่จะศึกษาถึง
ความสัมพันธ์ของพัฒนาการทางภาษาพูดกับจำนวนคำ กับความสัมพันธ์ของประโยค ดังนั้นผู้วิจัยจึงมุ่ง
ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของพัฒนาการทางภาษาพูดกับจำนวนคำกับความสัมพันธ์ของประโยคในเด็กวัยเรียน
ว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของพัฒนาการทางภาษาพูดกับสิ่งแวดล้อม อายุ เพศ
และสติปัญญา และอื่น ๆ

1. เอกสารและงานวิจัยในต่างประเทศ

เฮอรอลด์ (Hurlock. 1978 : 171) ได้กล่าวถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อพัฒนาการทาง
ภาษาพูดไว้ 12 ประการ ดังนี้

1.1 สุขภาพ เด็กที่มีสุขภาพดี เรียนรู้ที่จะพูดได้เร็วกว่าเด็กที่มีสุขภาพไม่ดี เนื่องจากพวกเขามีแรงจูงใจสูงที่จะเป็นสมาชิกของสังคม และเพื่อติดต่อกับสมาชิกในกลุ่ม

1.2 สติปัญญา เด็กที่มี I.Q. สูง เรียนรู้ที่จะพูดได้เร็วกว่าและแสดงความสามารถทางภาษาเหนือกว่าเด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำ

1.3 สถานะทางเศรษฐกิจสังคม กลุ่มเด็กที่มีฐานะเศรษฐกิจสังคมสูง เรียนรู้ที่จะพูดได้เร็วกว่า แสดงออกได้ดีกว่า และพูดคุยนานกว่าเด็กที่มาจากกลุ่มเศรษฐกิจสังคมต่ำ

1.4 เพศ กลุ่มเด็กหญิงเรียนรู้อย่างรวดเร็วกว่าเด็กชายในทุกระดับอายุ การใช้ประโยชน์ของเด็กชายสั้นกว่าและถูกของตามวัยมากกว่าคำศัพท์น้อยกว่า และการออกเสียงที่ถูกต้องน้อยกว่าเด็กหญิง

1.5 ความต้องการในการติดต่อสื่อสาร ผู้ที่มีความต้องการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นสูง อันเป็นแรงจูงใจให้เด็กเรียนรู้อย่างรวดเร็วและยังมีความเต็มใจมากเท่าใดก็จะเรียนรู้ไว้มากเท่านั้น

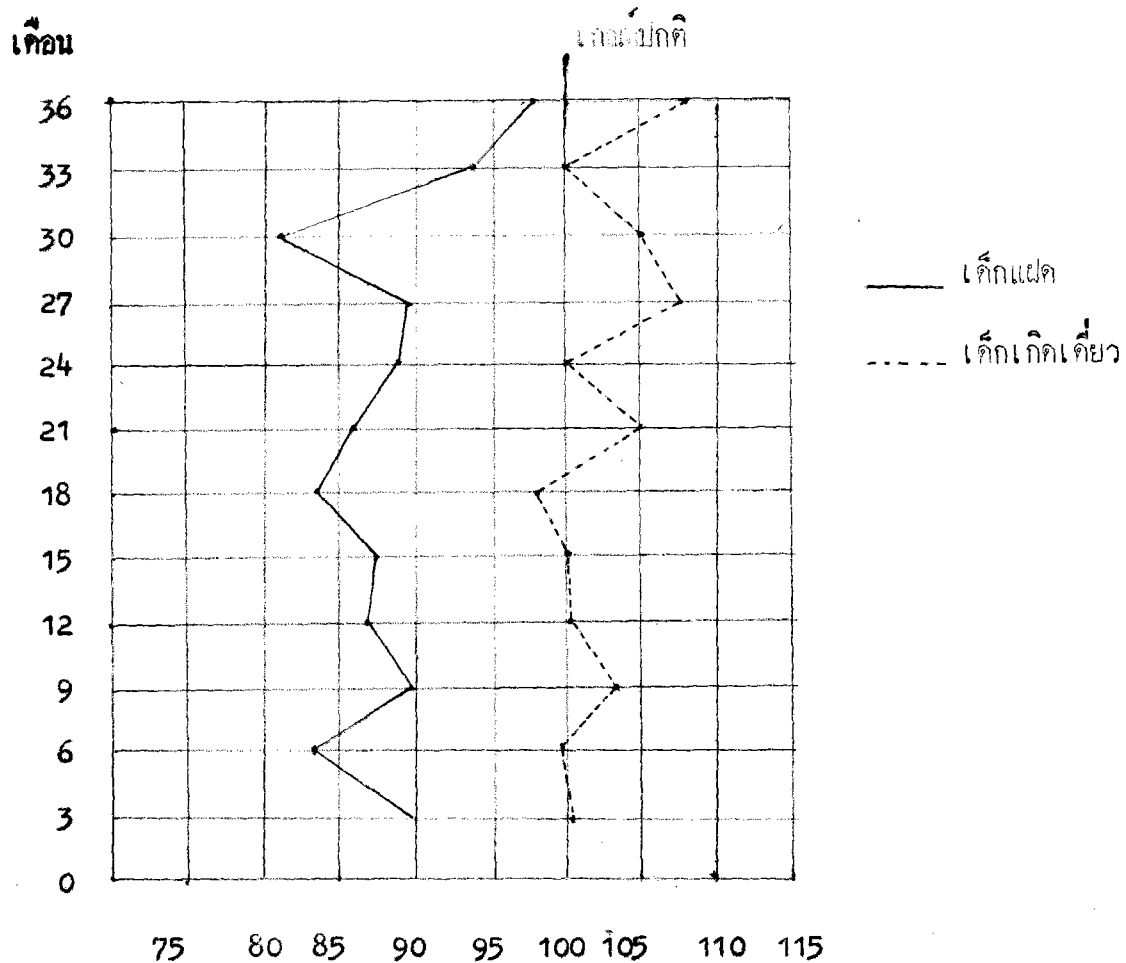
1.6 การกระตุ้น เด็กที่ถูกกระตุ้นให้พูด ทายการพูดและส่งเสริมให้มีการตอบสนอง จะเรียนรู้อย่างรวดเร็วและดีกว่า

1.7 ขนาดของครอบครัว เด็กที่เป็นลูกคนเดียวในครอบครัวเล็ก ๆ โดยทั่วไปจะพูดได้เร็วกว่าและดีกว่า เด็กที่มาจากครอบครัวใหญ่

1.8 ลำดับการเกิด ในระดับอายุเดียวกันการพูดของเด็กที่เกิดก่อนเหนือกว่าเด็กที่เกิดในลำดับหลัง ๆ ในครอบครัวเดียวกัน

1.9 การเกิดแฝด เด็กแฝดจะมีพัฒนาการการพูดช้าเนื่องจากพวกเขาจะติดต่อกับกันเป็นคู่แฝดของตนเองเป็นส่วนใหญ่ และเรียนรู้ที่จะเข้าใจภาษาเฉพาะของตนเอง

เคส (Hurlock, 1978 : 171; citing Dales, 1969 : 114, 263 - 271) จากการศึกษาค้นคว้าของ เฮิร์ลลอค (Hurlock) ได้เปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กแฝดกับเด็กโตน ซึ่งสรุปผลเป็น ภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 แสดงการเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กแฝด กับเด็กที่เกิดเดี่ยว

1.10 การพบปะกับกลุ่มเพื่อน เด็กที่พบปะกับกลุ่มเพื่อนยิ่งมากเท่าใดก็ต้องการจะเป็นที่ยอมรับในการเป็นสมาชิกในกลุ่มเพื่อนมากเท่านั้น ทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ที่จะพูดสูง

1.11 บุคลิกภาพ เด็กที่ปรับตัวดี มีแนวโน้มที่จะพูดได้เร็วกว่าทั้งด้านคุณภาพและปริมาณ เมื่อเทียบกับเด็กที่ปรับตัวได้ไม่ดี

1.12 เด็กที่พูดสองภาษา เฮอร็อค (Hurlock. 1978 : 184) กล่าวว่า การเรียนรู้สองภาษา ในช่วงปีแรกทำให้พัฒนาการภาษาทั้งสองภาษาและนำไปสู่การพูดที่คล่องแคล่ว
มาร์ติน และเบิร์นส์ (Martin and Burns. 1959 : 510-511) ได้ศึกษาถึงที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษา พบว่า

1. เด็กหญิงจะมีพัฒนาการในการใช้ประโยคและอวัจนภาษาเพิ่มเร็วกว่าเด็กชาย โดยเฉพาะในช่วงปีที่ 3
 2. เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมสูง จะมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ เนื่องจากเด็กที่อยู่ในฐานะครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมสูง มีสิ่งกระตุ้นมากกว่า เช่น การได้รับความใกล้ชิดกับมารดา และโอกาสในการอ่านหนังสือ ดูโทรทัศน์มาก
 3. เด็กที่อยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าจะมีพัฒนาการทางภาษาช้ากว่าเด็กปกติ
- แซม (Sam. 1963 : 4624-A) ได้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาคำนวณความซับซ้อนของประโยคและความหมายของประโยคในนักเรียนเกรด 5 - 8 ตามเพศ ชั้นเรียน และที่อยู่อาศัย พบว่า
1. นักเรียนสามารถใช้กลุ่มประโยคและวลีที่มีความซับซ้อนมากขึ้นตามระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้น
 2. นักเรียนที่มีแหล่งที่อยู่ต่างกันจะมีพัฒนาการทางภาษาต่างกัน
 3. นักเรียนที่มีเพศต่างกันจะมีพัฒนาการทางภาษาต่างกัน
- เทมปลินส์ (Tough. 1977 : 13; citing Mildred Templin's Study. 1957) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความซับซ้อนของประโยคและความยาวของประโยคในเด็กอายุ 3 - 8 ขวบ ในสหรัฐอเมริกา พบว่า ความยาวของประโยคที่เด็กพูดจะเพิ่มขึ้นตามอายุ ระดับสติปัญญา และฐานะทางสังคม เศรษฐกิจที่สูงขึ้น
- เฮเลน (Helen. 1981 : 194) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาและพบว่า เด็กหญิงจะมีพัฒนาการทางภาษาเร็วกว่าเด็กชายในช่วงแรก ๆ ของชีวิต ในด้านคำศัพท์และการออกเสียง ส่วนในเรื่องของไวยากรณ์จะมีความแตกต่างกันจนกว่าจะเข้าสู่วัยรุ่น และเด็กที่มีฐานะยากจนจะมีพัฒนาการทางถ้อยคำช้ากว่าเด็กปกติ แต่ไม่ช้าในเรื่องทักษะทางไวยากรณ์
- เมนยูก (Menyuk. 1978 : 18 - 19) ได้ทำการทดสอบในการใช้คำเชื่อม ในเด็ก 3 กลุ่ม คือเด็กในโรงเรียนเลี้ยงเด็ก (Nursery School) โรงเรียนอนุบาล และนักเรียนเกรด 1 พบว่าเด็กที่มีอายุมากขึ้นจะสามารถใช้คำเชื่อมประโยคได้ดีขึ้น และเด็กช่วงอายุ 4 - 7 ขวบ มีการใช้ประโยคซับซ้อนขึ้น
- ลี (Lee. 1979 : 404) กล่าวว่า เด็กจะพูดประโยคที่มีความซับซ้อนมากขึ้น เมื่ออายุ 4 ขวบ 9 เดือน ถึง 6, 7 ขวบ ซึ่งความซับซ้อนนั้นขึ้นอยู่กับ อายุ กลุ่มเพื่อน และระดับเศรษฐกิจ

เนลสัน (Nelson. 1982 : 27793) ได้ศึกษาการใช้ประโยคเดี่ยว และการใช้
ประโยคในเด็กพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการทางภาษา คือ ปฏิสัมพันธ์ (Interaction)
ระหว่างผู้เฒ่าหรือผู้ปกครองกับการเรียนรู้กับสิ่งแวดล้อม

จากที่ได้อธิบายมาแล้วทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าพัฒนาการทางภาษาขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ
สองประเภท คือ สภาพสังคมแวดล้อม และความแตกต่างระหว่างบุคคล

2. เอกสารและงานวิจัยในประเทศ

ในประเทศไทยนี้ก็มีผู้ให้ความสนใจและศึกษาค้นคว้าในเรื่องของพัฒนาการทางภาษาพูด
ตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไว้มากมาย ดังต่อไปนี้

✓ สถาบันระหว่างชาติสำหรับภาษาค้นคว้าเรื่องเด็ก (2502 : 1 - 21) ได้ศึกษาเรื่อง
พัฒนาการทางภาษาความสามารถในการใช้ถ้อยคำของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 4 โรงเรียนรัฐบาล
ในเขตจังหวัดกรุงเทพฯ - ชลบุรี จำนวน 268 คน โดยให้เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 บอกคำที่รู้จัก
ใหญ่ที่สุดออกมา ส่วนนักเรียนในชั้นอื่น ๆ ให้เขียนคำที่นึกได้ภายใน 10 นาที เพื่อศึกษาคำนวณดูว่า
ว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าจะรู้คำมูลฐาน (Basic Vocabulary) มากกว่า และรู้จักคำนามธรรม
มากกว่า เด็กที่มีอายุน้อยกว่า คำมูลฐาน (Basic Vocabulary) แยกตามชั้นเรียนได้ดังนี้

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวนคำมูลฐาน 1,028 คำ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวนคำมูลฐาน 1,164 คำ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวนคำมูลฐาน 1,173 คำ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวนคำมูลฐาน 1,360 คำ

✓ ศรีธัญญา เสริมพงษ์ (1965 : 20) ได้ศึกษาพัฒนาการทางถ้อยคำของเด็กชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 2, 3 และ 4 ของโรงเรียน 4 แห่ง ในเขตกรุงเทพฯ โดยให้เด็กใช้คำพูดที่กำหนดให้แต่งประโยค
พบว่า

1. เด็กมีพัฒนาการทางถ้อยคำในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 เท่ากัน

2. คะแนนของเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมสูงคิดเป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าเด็กที่มีฐานะ
ทางเศรษฐกิจต่ำ หรือมีผู้ใหญ่มากกว่าที่ได้รับการศึกษาน้อย และเด็กที่มีประสบการณ์แคบและจำกัด เด็กขาด
โอกาสที่จะได้ฝึกทางภาษาและเด็กที่มาจากครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจต่ำนี้จะแสดงออกทางถ้อยคำ
ที่เป็นประโยคสั้น ๆ ขรึมครึม และขาดเป็นห่วง ๆ

3. จากการวิเคราะห์ความสามารถทางการใช้ถ้อยคำของเด็กตามระดับอายุ พบว่า
คะแนนที่ได้จะน้อยลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น ทั้งนี้เพราะเด็กที่มีอายุมากขึ้นส่วนใหญ่มาจากครอบครัว
ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ

(*) นวลเพ็ญ โกศลเสถียร (1960 : 119) ได้ศึกษาความสัมพันธ์กับอิทธิพลของตัวประกอบ
ต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจสังคมว่าจะมีผลต่อการพัฒนาการทางถ้อยคำของเด็กหรือไม่
เพียงใด ได้ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม จากโรงเรียนมัธยม 2 แห่ง โดยเลือกรูปร่างทาง
เศรษฐกิจสังคมเป็นเกณฑ์ ซึ่งได้จากอาชีพและรายได้ของบุพการี กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีจำนวน 335 คน
108 คน ในโรงเรียนแรกจากรูปร่างทางเศรษฐกิจสูง 227 คน ของอีกโรงเรียนที่มีฐานะทาง
เศรษฐกิจต่ำ เด็กนักเรียนทั้งหมดอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 ของโรงเรียนสหศึกษาของรัฐบาล
และได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างชั้น อายุ เพศ ความรู้ไปช่วย ในการทดลองให้เด็กเขียนคำที่รู้จัก
ในเวลาที่สุภาพในเวลา 10 นาที ผลการทดลองปรากฏว่า

1. เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง มีขนาดของจำนวนคำที่เขารู้จักมากกว่าเด็กที่มีฐานะทาง
เศรษฐกิจต่ำ โดยเฉพาะในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. อัตราการเพิ่มของจำนวนคำไม่เพิ่มตามชั้นที่สูงขึ้นหรือตามอายุที่มากขึ้น
3. ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ความแตกต่างระหว่างเพศ มีผลทำให้ขนาดของจำนวนคำของเด็กชาย
ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีมากกว่าเด็กหญิงที่มีฐานะเดียวกันและมากกว่าเด็กทั้งชายหญิงที่มีฐานะทาง
เศรษฐกิจต่ำ

4. ฐานะทางเศรษฐกิจสังคมสูงและต่ำของเด็ก ไม่มีอิทธิพลที่จะทำให้ระบอบการคิดในวิธี
เชื่อมโยงคำ (Word Association) แตกต่างกัน แสดงว่าจำนวนถ้อยคำมีความสัมพันธ์กับฐานะ
ทางเศรษฐกิจสังคม

(*) อารักษ์ ลิ้มกระปูด (1958 : 20) ได้ศึกษาพัฒนาการทางถ้อยคำของเด็กกับผลสัมฤทธิ์
ทางการอ่าน เขียน ฟัง และพูด ของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 3 และ 4 ของโรงเรียน
4 แห่ง ซึ่งเป็นสหศึกษา 3 แห่ง และโรงเรียนชาย 1 แห่ง รวมนักเรียนชาย 102 คน นักเรียนหญิง
100 คน แบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม ตามระดับของอายุ ไรซอททดสอบ 5 ตอน ผลการศึกษาพบว่า เปอร์เซนต์
ของคำที่ตอบที่ถูกตอจะมากขึ้นตามลำดับชั้น ยกเว้นตอนที่ 3 และ 5 เด็กโตจะได้น้อยกว่าเด็กเล็ก
ยกเว้นกลุ่ม 4 และ 5

+ วัฒนา ยันตระบุษยะ (2509 : 49 - 57) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องถ้อยคำที่เด็กรู้จักและความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล 2 แห่ง ของจังหวัดพระนคร จำนวน 128 คน อายุอยู่ในช่วง 6 ปี 6 เดือน ถึง 9 ปี 6 เดือน โดยให้เด็กบอกคำที่รู้จักใน 10 นาที และแบบทดสอบวัดทักษะและความเข้าใจในการอ่านของกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อปี 2506 พบว่า

1. จำนวนถ้อยคำที่เด็กรู้จักมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านของเด็ก
2. เด็กนักเรียนที่เคยเรียนในชั้นเด็กเล็ก (อนุบาล) มีความสามารถในการอ่านสูงกว่า และรู้จักถ้อยคำมากกว่านักเรียนที่ไม่เคยเรียนในชั้นเด็กเล็ก
3. เด็กหญิงและเด็กชายรู้จักถ้อยคำมีจำนวนไม่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยให้เหตุผลว่าอาจมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ไรหาคสอมีจำนวนน้อยเกินไป

4. นักเรียนที่มีระดับอายุต่างกัน รู้จักถ้อยคำมีจำนวนไม่แตกต่างกัน (เหตุผลเกี่ยวข้องกับข้อ 3)

ในข้อ 3 และ 4 พบว่า ในเพศหญิงและระดับอายุที่มากกว่ามีแนวโน้มจะรู้จักถ้อยคำมากกว่า

✓ สมทรัพย์ สุขอนันต์ (2520 : 71 - 85) ได้ศึกษาพัฒนาการแห่งสติสัมปทังถ้อยคำของเด็กชั้นประถมศึกษาของเด็กราย 5 ปี 6 เดือน ถึง 11 ปี 5 เดือน (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 4) ในโรงเรียน 8 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบเกี่ยวกับอนุรักษ์และแบบทดสอบสติสัมปทังถ้อยคำ พบว่า

1. กระบวนการทางสติสัมปทังมีผลต่อพัฒนาการแห่งสติสัมปทังถ้อยคำอย่างชัดเจนในทุกระดับอายุ
2. สติสัมปทังถ้อยคำจะมากขึ้นตามอายุมากขึ้น
3. พัฒนาการทางสติสัมปทังแห่งถ้อยคำขึ้นอยู่กับกระบวนการทางสติสัมปทังมากกว่าขึ้นอยู่กับระดับอายุ

วัฒนา พรพัฒน์กุล (2513 : 47 - 55) ได้ศึกษาพัฒนาการทางถ้อยคำของนักเรียนในโรงเรียนสาธิตระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 3 จำนวน 237 คน เป็นชาย 120 คน หญิง 117 คน อายุระหว่าง 7 - 16 ปี โดยใช้แบบทดสอบสองชุด คือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอ่านไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กซึ่งใช้ในโครงการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษา กรมสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2500 ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดทักษะและวัดความเข้าใจในการอ่าน และแบบทดสอบอีกชุดหนึ่ง เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างเองโดยใช้ภาพสไลด์

44 ภาพ เราเด็ก ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กธรรมดาในโรงเรียนสามัญ มีพัฒนาการทางด้อยค่าและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการที่ต่ำ
2. เด็กธรรมดาในโรงเรียนของสถานเลี้ยงดูเด็กมีพัฒนาการทางด้อยค่าดีกว่าเด็กในสถานเลี้ยงดูเด็ก แต่ด้อยกว่าเด็กธรรมดาในโรงเรียนสามัญ
3. เด็กที่มีอายุมากกว่าจะมีพัฒนาการทางด้อยค่าดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า
4. เด็กหญิงมีพัฒนาการทางด้อยค่าดีกว่าเด็กชาย
5. เด็กในสถานเลี้ยงดูที่เรียนรวมกันกับเด็กธรรมดาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีพัฒนาการทางด้อยค่าต่ำสุด แม้อัตราเพิ่มอย่างรวดเร็วจนกระทั่งชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 3 ส่วนเด็กในสถานเลี้ยงดูเด็กที่ไม่ได้เรียนกับเด็กธรรมดามีอัตราการเพิ่มของพัฒนาการที่สูงขึ้นอย่างรวดเร็วแต่เด็กธรรมดาซึ่งมีพัฒนาการทางด้อยค่าสูงอยู่แล้ว มีอัตราของพัฒนาการเป็นไปอย่างช้า ๆ

✓ จันทภา อิมปิเจริญ (2524 : 86 - 99) ได้ศึกษาความสามารถในการรู้จักคำและเข้าใจคำของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดภูเก็ต อายุ 3.5 - 6.5 ขวบ จำนวน 100 คน โดยใช้แบบทดสอบรูปภาพเร้าให้เกิดพูด พบว่าความเข้าใจและการรู้จักคำมีความสัมพันธ์กัน และความเข้าใจและการรู้จักคำของเด็กอนุบาลจะเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่จะพบว่าคะแนนความเข้าใจคำจะน้อยกว่าคะแนนการรู้จักคำ

✓ แนนนอย กุมทรัพย์ (2527 : 68) ได้ศึกษาการรับรู้ประโยคความซ้อน (Relative Clause) ของเด็กอายุ 3 ขวบ 6 เดือน ถึง 5 ขวบ 6 เดือน ในโรงเรียนสาธิตละอออุทิศ และโรงเรียนอนุบาลราชพองา โดยให้เด็กพูดตามและจัดกระทำกับทุกคำศัพท์ทดลอง พบว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าจะรับรู้ประโยคความซ้อนได้น้อยกว่าเด็กที่มีอายุมากกว่า โดยเด็กอายุ 3 ขวบ 6 เดือน ถึง 4 ขวบ 11 เดือน มีการรับรู้ประโยคความซ้อนได้ไม่แตกต่างกันทั้งสองกลุ่ม รับรู้ประโยคความซ้อนได้น้อยกว่าเด็กอายุ 5 - 5 ขวบ 6 เดือน จึงสรุปว่าเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 5 ขวบ ไม่สามารถรับรู้ประโยคความซ้อนได้เหมือนเด็กที่มีอายุมากกว่า 5 ขวบ ซึ่งผู้วิจัยอธิบายว่าอาจเกิดจากการที่เด็กเมื่อมีอายุมากขึ้นจะรู้คำต่าง ๆ มากขึ้น จึงสามารถรับรู้โครงสร้างประโยคมากขึ้น

✓ จันทนา สุทธิจินดา (2522 : 64 - 74) ศึกษาพัฒนาการทางภาษาคำนวนและสัดส่วนของคำของเด็กก่อนวัยเรียนอายุ 3 - 6 ขวบ จำนวน 120 คน ในจังหวัดนนทบุรี และนครปฐม โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับเด็กและบิดามารดา แบบทดสอบพัฒนาการทางภาษาชนิดรูปภาพ เป็นสิ่งเร้า

กระตุ้นให้เด็กพูดใน 5 นาทีต่ออาทิตย์ แล้วบันทึกเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า เด็กก่อนวัยเรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านสภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา ที่อยู่อาศัย ขนาดของครอบครัว อายุและเพศ มีพัฒนาการทางภาษาคำนวนาคและสัณฐานของคำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

★ จันทนา เนียมเปี้ย (2521 : 72 - 78) ได้ศึกษาพัฒนาการด้านจำนวนโดยคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน (อายุ 3 - 6 ขวบ) ในจังหวัดพิษณุโลก และสุโขทัย จำนวน 120 คน เป็นชาย 62 คน หญิง 58 คน โดยใช้แบบทดสอบทางถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยค โดยใช้รูปภาพที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมของเด็ก เป็นเครื่องกระตุ้นให้เด็กพูดแล้วบันทึกเพื่อนำมาวิเคราะห์ และแบบสอบถามบิดามารดาถึงตัวแปรที่จะศึกษาทั้งหมด มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา ขนาดของครอบครัวและแหล่งที่อยู่อาศัย พบว่า

1. เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะมีพัฒนาการทางภาษาคำนวนาคจำนวนโดยคำของประโยคดีกว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ
2. เด็กที่บิดามารดามีการศึกษาก็จะมีพัฒนาการทางภาษาคำนวนาคและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กที่บิดามารดาได้รับการศึกษาต่ำ
3. พัฒนาการทางภาษาของเด็กเกี่ยวข้องกับอาชีพของบิดามารดา
4. เด็กที่มีอายุสูงขึ้นจะมีพัฒนาการทางภาษาคำนวนาคจำนวนโดยคำและความซับซ้อนของประโยคเพิ่มขึ้นตามอายุ
5. ขนาดครอบครัวมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก
6. เด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาคำนวนาคดีกว่าเด็กชายทั้งสองด้าน
7. เด็กในเมืองมีพัฒนาการทางภาษาทั้งสองด้านดีกว่าเด็กในชนบท

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาถิ่น

รัตนาศิริพานิช (2522 : 57) ได้กล่าวถึงว่า ความสามารถทางภาษาพูด (Oral Language) ซึ่งเป็นองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมอย่างหนึ่ง นับเป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับกิจกรรมการเรียนรู้และเป็นการเรียนรู้ และเป็นความสามารถที่เกี่ยวข้องกับสภาพที่เด็กอยู่

องค์ประกอบด้านภาษาพูดนี้ เกี่ยวโยงกับความรู้ในคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาของเด็ก เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ภาษาพูดเหมือนกับภาษาที่ใช้ในโรงเรียน จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กได้ดีกว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่ภาษาพูดต่างไปจากภาษาที่ใช้ในโรงเรียน เพราะจะมีความสามารถด้านภาษาพูดดี จะช่วยเด็กในการสื่อความหมายและเข้าใจ มโนภาพ (Concept) ต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง

กรมสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ (2512 : 93 - 175) ได้ศึกษาสภาพการรู้หนังสือของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยให้กลุ่มจังหวัดพระนครเป็นตัวแทนภาคกลาง กลุ่มตัวอย่างในจังหวัดลำปาง เป็นตัวแทนภาคเหนือ กลุ่มตัวอย่างในจังหวัดนครราชสีมาเป็นตัวแทนภาคใต้ และกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดสุรินทร์เป็นตัวแทนภาคตะวันออกเฉียงเหนือและจังหวัดที่มีปัญหาทางภาษา กลุ่มตัวอย่างนี้ ตั้งแต่ที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปจนถึงผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ออกไปแล้ว 13 ปี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างในจังหวัดสุรินทร์ ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือสภาพการรู้หนังสือเกี่ยวกับการอ่านเอาเรื่อง ปรากฏผลคะแนนเฉลี่ยดังนี้ สุรินทร์ 3.98 ลำปาง 4.80 นครราชสีมา 5.17 พระนคร 6.08 และสภาพการรู้หนังสือเกี่ยวกับการอ่านฟังเสียง ปรากฏว่าได้ผลคะแนนเฉลี่ยดังนี้ คือ สุรินทร์ 4.96 ลำปาง 6.52 นครราชสีมา 5.96 พระนคร 7.63

จะเห็นว่าความแตกต่างในแต่ละภาคก็เปรียบเสมือนตัวแทนของภาษาถิ่นที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันของชาวไทยในแต่ละภาคนั่นเอง ดังนั้นความแตกต่างของภาษาถิ่นจะมีผลกระทบต่อการรู้หนังสือ

อนันต์ ทิพย์รัตน์ (ฉวีวรรณ จึงเจริญ ; อ้างอิงมาจาก อนันต์ ทิพย์รัตน์ 2515 : 21) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการพูดคำกล่าว และคำที่มีเสียง ร, ล ของนักเรียนแต่ละระดับอนุบาล โดยใช้การร้องเพลงเด็ก เด็กอนุบาลและเพลงลูกทุ่งที่เด็กร้องได้ตามใจชอบ แล้วบันทึกเทปไว้ศึกษา มีทั้งเด็กในภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า

1. เด็กอายุ 4 - $4\frac{1}{2}$ ขวบ จะพูดหรือออกเสียงคำกล่าว และคำที่มีเสียง ร, ล ไม่ได้
2. เด็ก 6 ขวบ จะพูดหรือออกเสียงคำดังกล่าวได้ แต่อาจรู้หรือยังไม่รู้จะออกเสียงอย่างไรก็ไม่ค่อยพูดคำกล่าว ถ้าปล่อยจนเคยชินจะพูดไม่ได้
3. เด็กที่มีเชื้อสายผสมจีนไทย จะพูดได้ยาก เนื่องจากองค์ประกอบทางมานเป็นปัจจัยสำคัญ มักจะพูดเสียง ร เป็น ล

จากการศึกษาที่ไม่พบว่าแตกต่างของเด็กที่อยู่ในภาคกลางกับเด็กที่อยู่ในภาคตะวันออก
เนียงเหนือ

อารี ยังสกุล (2514 : 58) ได้ศึกษาอิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการที่อาจส่งผล
ต่อความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2513 กลุ่มตัวอย่าง
เป็นนักเรียนและครูจังหวัดพระนครศรีอยุธยา สรุปว่า

1. นักเรียนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีความสามารถในการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนใน
จังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้งในความสามารถและการฟัง การอ่าน และการเขียน
2. นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางเมื่ออยู่บ้าน มีความสามารถในการเรียนภาษาไทยสูงกว่า
นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นเมื่ออยู่บ้าน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดพอที่จะลงความเห็นได้ว่าการพูดภาษาถิ่นนี้มีผลต่อการเรียนภาษาไทย
คือจะทำให้ความสามารถของสูงกว่าเด็กที่พูดภาษาไทยกลางในวัยเดียวกัน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

- ✓ 1. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรียนอยู่ชั้นสูงกว่ามีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำ
และความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรียนอยู่ในชั้นที่ต่ำกว่า
2. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พูดภาษาถิ่นต่างก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำ
และความซับซ้อนของประโยคต่างกัน
- ✓ 3. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อน
ของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
4. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรียนอยู่ชั้นสูงกว่ามีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำ
และความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรียนอยู่ในชั้นที่ต่ำกว่า ในแต่ละภาษาถิ่น
5. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อน
ของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในแต่ละภาษาถิ่น
6. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านจำนวนคำและความซับซ้อน
ของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในแต่ละระดับชั้นเรียน

7. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกัน ในแต่ละระดับชั้นเรียน

8. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา

8.1 กลุ่มที่พูดภาษาอีสานและโคราชที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญของภาษาต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกัน

8.2 กลุ่มที่พูดภาษากลางมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่ากลุ่มที่พูดภาษาอีสาน และโคราชที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญของภาษากลาง

9. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกัน

10. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีลำดับการเกิดต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกัน

11. พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำกับด้านความซับซ้อนของประโยคมีความสัมพันธ์กันในทางบวก

บทที่ 3

วิธีการคำนวณงาน

ประชากร

ประชากรที่ต้องการจะศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ระดับชั้นเรียน ป.2 ป.4 และ ป.6 ที่พูดภาษากลางของโรงเรียนชุมชนบ้านแซว
ที่พูดภาษาอีสานของโรงเรียนบ้านเขาพระมสุวรรณและที่พูดภาษาโคราชของโรงเรียนช่องกลุ่ม
วิทยา ทั้ง 3 โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนประถมศึกษาของอำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละหนึ่งภาษาถิ่น หรือกลุ่มละหนึ่งโรงเรียน
โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โรงเรียนละ 60 คน จากระดับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 4 และ 6 ชั้นเรียนละ 20 คน เป็นชาย 10 คน หญิง 10 คน
ก็จะได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 180 คน เป็นหญิง 90 คน ชาย 90 คน ดังตารางข้างล่างนี้

ตาราง 2 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาแยกตาม ชั้นเรียน
เพศ และภาษาถิ่น

ระดับชั้น ภาษาถิ่น	ประถมศึกษาปีที่ 2		ประถมศึกษาปีที่ 4		ประถมศึกษาปีที่ 6		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
ภาษากลาง	10	10	10	10	10	10	60
ภาษาอีสาน	10	10	10	10	10	10	60
ภาษาโคราช	10	10	10	10	10	10	60
รวม	30	30	30	30	30	30	180

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบรูปภาพ (Pictorial test)

แยกออกเป็น 2 ชุด คือ

1. แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาผู้รู้จำนวนคำ ประกอบด้วยภาพจำนวน 60 ภาพ ใช้เป็นตัวเร้าที่จะให้เด็กเรียกชื่อภาพออกมา

2. แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาผู้รู้ความซับซ้อนของประโยค ประกอบด้วยภาพ จำนวน 5 ภาพ ใช้เป็นตัวเร้าให้เด็กพูดอธิบายหรือบรรยายภาพนั้นออกมาเป็นรูปของประโยคที่มีเนื้อความตรงตามภาพ แบบทดสอบรูปภาพนี้สร้างโดยผู้วิจัยเองก็มีขั้นตอนดังนี้

(1) แนวทางในการเลือกใช้แบบทดสอบรูปภาพ เนื่องจากว่าต้องการที่จะศึกษาพัฒนาการทางภาษาผู้รู้จำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคควบคู่ไปกับความหมายของคำและความหมายของประโยค ดังนั้นการสร้างแบบทดสอบนี้จะต้องสามารถเร้าให้เด็กตอบสนองของความสามารถนี้ออกมาในเวลาเดียวกันหรือพร้อม ๆ กัน จึงเป็นการเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะใช้แบบทดสอบรูปภาพ เนื่องจากว่าเมื่อเด็กเห็นภาพแล้วสามารถที่จะเรียกชื่อภาพหรืออธิบายภาพได้ตรงกับเรื่องราวในภาพ ก็แสดงว่าเด็กมีความสามารถที่จะพูดคำนั้น ๆ หรืออธิบายภาพนั้น ๆ ได้ด้วยการรู้ความหมาย เพราะถ้าเด็กไม่รู้ความหมายจากภาพเด็กก็ไม่สามารถเรียกชื่อหรืออธิบายภาพได้ จากความคิดเช่นนี้ ทำให้ผู้วิจัยเกิดแนวความคิดในการที่จะใช้ภาพง่าย เพื่อเป็นการกระตุ้นความสามารถของเด็กออกมาในรูปของการพูด ถึงแม้ว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาจะสามารถอ่านออกเขียนได้ แต่ในการอ่าน และเขียนนั้น บางครั้งก็ไม่สามารถรู้ความหมายได้ ดังนั้นการใช้ภาพเพื่อให้เกิดการมองเห็นและเข้าใจความหมาย แล้วจึงสามารถเรียกชื่อหรืออธิบายออกได้จึงเป็นวิธีที่ดีที่สุด นอกจากนี้ยังได้ศึกษาผลงานของผู้วิจัยที่ได้ทำการศึกษาด้วยแบบทดสอบรูปภาพเพื่อเร้าให้พูดแล้วใช้ในการวิเคราะห์ภาษาตามแนวทางต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษา ทั้งในด้านการออกเสียงและการใช้ถ้อยคำ ความซับซ้อนของประโยค การใช้สำนวน เช่น การศึกษาของสวนา พรพัฒน์กุล (2513)

จินตนา เปี่ยมเปียบ (2521) จินตนา สุทธิจินดา (2522) สุนีย์ มุขเงิน (2523)

จันทิภา สิมปิเจริญ (2524) และสิริกัญญา เกตุบัญญัติ (2525) ฯลฯ

(2) แนวทางในการสร้างรูปภาพให้เหมาะสมกับเด็กวัยเรียน

ลักษณะของภาพ ผู้วิจัยเลือกใช้ภาพถ่ายเพื่อให้เด็กได้รับรู้ภาพตามความเป็นจริงเพื่อที่จะใช้สื่อความหมายได้ดี และเพื่อความชัดเจนของความหมายและความสามารถในการรับรู้ความหมายของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา

เรื่องราวในภาพ เนื่องจากเด็กวัยประถมศึกษาจะมีประสบการณ์กว้างขวางขึ้นและรู้เรื่องราวต่าง ๆ ในสังคมกับโลกภายนอกมากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกรูปภาพที่เด็กสนใจ เป็นภาพที่มีพิมพ์เผยแพร่ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนและอยู่ในประสบการณ์ของเด็ก โดยรวบรวมเรื่องราวต่าง ๆ ไว้ได้ดังนี้

1. รูปภาพเกี่ยวกับพืชผักผลไม้ ซึ่งเด็กอาจเคยพบเห็นในครอบครัวหรือตามร้านค้าต่าง ๆ
2. รูปภาพเกี่ยวกับสัตว์ต่าง ๆ ได้แก่ ภาพสัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า นก ปลา ฯลฯ
3. รูปภาพเกี่ยวกับยานพาหนะ ได้แก่ ภาพรถประเภทต่าง ๆ ที่มีการใช้งานต่างกัน
4. รูปภาพเกี่ยวกับการกีฬาประเภทต่าง ๆ
5. รูปภาพเกี่ยวกับบุคคลในอาชีพต่าง ๆ *

(3) ขั้นตอนการเลือกภาพ ในการเลือกภาพมาใช้เป็นแบบทดสอบรูปภาพมีขั้นตอนดังนี้

3.1 ขั้นรวบรวมภาพทั้งหมดที่พิมพ์เผยแพร่เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนและอยู่ในประสบการณ์ของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา จำนวน 180 ภาพ ให้เป็นแบบทดสอบรูปภาพชุดที่ 1

3.2 เมื่อรวบรวมภาพได้แล้วก็นำไปให้คนในท้องถิ่นของกลุ่มประชากรที่เป็นผู้ใกล้ชิดกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ได้พิจารณา เลือกภาพ บุคคลดังกล่าวได้แก่ ครู จำนวน 6 คน และผู้ปกครองเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา จำนวน 6 คน โดยให้พิจารณา

ภาพเป็น 3 ลักษณะดังนี้คือ ภาพที่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา คำน้อยที่สุด คำนปานกลาง และไม่คำน้อยคำน้อย ก็จะได้อาชีพที่มีความคำน้อยมากที่สุดไปจนถึงคำน้อยที่สุด แยกเป็นภาพ คำนน้อยที่สุด 91 ภาพ ภาพคำนปานกลาง 30 ภาพ และภาพไม่คำน้อยคำน้อย 59 ภาพ

3.3 ทำการสุ่มโดยวิธีสุ่มส่วนทอ ๆ กัน กับที่มีอยู่จริงในแต่ละกลุ่มภาพ ที่แยกได้จากข้อ 3.2 โดยให้จำนวนภาพที่ได้รวมแล้วเท่ากับ 120 ภาพ จากภาพทั้งหมด 180 ภาพ ซึ่งทำให้ได้อาชีพคำนน้อยมากที่สุด 61 ภาพ คำนปานกลาง 20 ภาพ และ ภาพไม่คำน้อยคำน้อย 39 ภาพ

ส่วนแบบทดสอบรูปภาพชุดที่ 2 นั้น ก็ดำเนินการเช่นเดียวกับในชุดที่ 1 โดยชุดที่ 2 นี้ จะรวบรวมภาพได้ 20 ภาพ แล้วสุ่มให้เหลือ 10 ภาพ

เมื่อได้แบบทดสอบรูปภาพทั้งสองชุดแล้ว ก็นำเอาไปทดลองใช้กับเด็กนักเรียน ชั้นประถมศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 4 และ 6 จำนวน 60 คน ชั้นเรียนละ 20 คน เป็นชาย 10 คนและหญิง 10 คน เพื่อนำมาวิเคราะห์หาค่าอ่านจำแนกของแต่ละภาพ โดยใช้เทคนิค 25 % ในการแบ่งกลุ่มสูงต่ำ (อ่าน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 185) และนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยใช้สูตร t -test ค่าอ่านจำแนก ของรูปภาพชุดที่ 1 แสดงให้เห็นตามตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าอ่านจำแนกของรูปภาพชุดที่ 1 โดยใช้ t -test

ภาพ	ค่าอ่านจำแนก	ภาพ	ค่าอ่านจำแนก
ม้า	3.053	น้อยหน้า	2.259
ช้าง	1.480	มะม่วงหิมพานต์	1.864
ห่าน	2.206	ขนุน	1.480
เป็ด	0.000	แตงไทย	2.760
ฝรั่ง	1.480	มะพร้าว	3.509

ตาราง 3 (ต่อ)

ภาพ	ค่าอ่านาจจำแนก	ภาพ	ค่าอ่านาจจำแนก
สับประรด	3.509	จักรยาน	1.894
เงาะ	0.995	วอลเลย์บอล	1.093
น้ำเต้า	13.930	ตะกร้อ	3.354
ผักชี	2.268	รถตำรวจ	1.093
ผักกาดขาว	4.583	รถตุ๊กตุ่น	1.093
ฟัก	0.000	รถเกรตตุ๊ก	0.385
ผักคะน้า	13.930	รถจักรยาน	0.050
ผักบุ้ง	3.054	รถสามล้อไทย	2.646
มะเขือเทศ	1.215	แมลงหีบ	7.477
สระแทน	2.685	ผึ้ง	1.465
คอกแค	9.524	ควงมะพร้าว	0.000
พริกชี้ฟ้า	0.000	จังหวัด	3.628
มะกรูด	4.196	ปีเสือหางนก	4.013
ชา	13.930	ควง	0.995
กระชาย	13.930	ชะบา	4.196
กระเพรา	2.367	ทานตะวัน	9.524
ฟักทอง	3.132	กระถังงา	13.930
หอมแดง	3.509	เฟืองฟ้า	9.524
กระเทียม	3.509	เตาถลุง	0.000
ทหารบก	0.000	หงอนไก่	7.079
ก้านัน	0.000	คอกวัว	7.477

ตาราง 3 (ต่อ)

ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก	ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก
ดาวกระจาย	6.215	หักคาน	7.079
นกแก้ว	2.259	ควงเสือ	0.250
นกพิราบ	2.259	ทอรัง	2.645
ปลาบิน	1.865	สันหม	7.079
ปลาแซลมอน	7.079	นกเขวาก	0.000
ปลาสิค	0.250	โกฟ้า	2.645
ปลาตะเพียน	0.000	นกกระสา	5.291
ปลาช่อน	5.291	แพะ	2.079
ปลากระดี่	9.181	มะกุ่ม	4.013
แกะ	4.027	แอมป์เปิด	9.629
องุ่น	13.930	ลิ้นจี่	1.482
ชมพู	6.215	ทุเรียน	5.291
ผักกระเฉด	13.930	กระเจี๊ยบ	0.000
กระทู้ดอก	4.013	มะระ	1.629
พริกเหลือง	0.000	มะฮึก	0.000
พญาบาล	13.930	ชิง	0.995
แพทย์	3.509	พนาย	0.995
นายอำเภอ	4.762	ช่างประปา	0.000
รถจีบ	4.580	ตำรวจจราจร	2.259
รถโดยสารทางจังหวัด	1.183	ทหารเรือ	1.477
รถบรรทุกน้ำมัน	0.050	ทหารอากาศ	1.869
รถคณน	0.250	ช่างไฟฟ้า	3.508

ตาราง 3 (ต่อ)

ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก	ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก
พนักงานรถไฟ	3.053	คอกรกฟ้า	0.000
กีฬาว่ายน้ำ	3.132	คอกทุคทาน	0.000
กีฬาฟันดาบ	0.000	นกกระทุง	0.000
กีฬาแบดมินตัน	0.995	นกหงส์ดำ	0.000
กีฬาบาสเกตบอล	1.477	นกเหยี่ยว	1.869
กีฬาวิ่งมาราธอน	1.869	นกยาง	0.000
กีฬารักบี้ฟุตบอล	0.000	นกยูง	3.444
กีฬาโยคะ	1.477	ปลาสังกะวาค	0.000
รถโดยสารปรับอากาศ	1.869	ปลาเบียว	0.000
รถยนต์โดยสารเคมี	0.000	ปลากา	0.000
คอกยี่สิบ	0.000	ปลากระสง	0.000
คอกนางแย้ม	0.000	รถดับเพลิง	2.259

$$t_{.05}(28) = 2.048$$

ส่วนค่าอำนาจจำแนกของรูปภาพชุดที่ 2 แสดงให้เห็นตามตาราง 4

ตาราง 4 แสดงค่าอำนาจจำแนกของรูปภาพชุดที่ 2 โดยใช้ t-test

ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก
1. พระพายเรือใบพิชิตพายุ	4.3628
2. ผู้คนชายหาบ	4.4976
3. ตลาดน้ำ	5.8706
4. แม่ค้าหาบผักผลไม้	2.2108
5. เด็กเล่นน้ำตามทุ่งนา	5.8503
6. รางคลองยาว	6.3133
7. ตลาดผลไม้	7.1217
8. สาวสวยกางร่ม	7.4523
9. ช้างจากทุ่ง	6.9714
10. การจักคอกไม้มาลัย	3.2364

$$t_{.01}(28) = 2.763$$

3.4 จากตาราง 3 เลือกเอาภาพที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงกว่า 2.048 มาทั้งหมด 60 ภาพ ซึ่งจะเป็นแบบทดสอบด้วยรูปภาพชุดที่ 1 อยู่ในภาคผนวก ก. และจากตาราง 4 เลือกเอาภาพที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง ๆ และเป็นภาพที่ครอบคลุมสิ่งแวดล้อมของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาพ โทแก็ ภาพที่ 3, 6, 7, 8 และ 9 แล้วให้เป็นแบบทดสอบด้วยรูปภาพชุดที่ 2 อยู่ในภาคผนวก ข. จากนั้นนำไปทดสอบต่อไป

3.5 หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วยรูปภาพชุดที่ 1 โดยใช้ KR 20 ของคูเคอร์-ริชาร์ดสัน (อนันต์ ศรีโสภณ 2520 : 53) ได้ค่าความเชื่อมั่นจากคะแนนพัฒนาการทางภาษาคำนวณค่าเท่ากับ 0.82 และหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วยรูปภาพชุดที่ 2 โดยใช้ α -Coefficient ของ ครอนบาค (ประคอง วรรณสุต. 2526 : 52 - 53 ; อ้างอิงมาจาก Cronbach. n.d.) ได้ค่าความเชื่อมั่นจากคะแนนพัฒนาการทางภาษาคำนวณค่าความซับซ้อนของประโยคเท่ากับ 0.80 หลังจากนั้นจึงนำไปสอบกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

วิธีดำเนินงานและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ทำการแจกแบบสอบถาม ในตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทางตัวแปรอิสระ แล้วจึงทำการทดสอบเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในตอนที่ 2 ด้วยแบบทดสอบรูปภาพทั้งสองชุด โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ก่อนทำการทดสอบเป็นรายบุคคลโดยครูผู้สอน ก็ให้มีการรวมเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดของโรงเรียนหนึ่ง ๆ แล้วผู้วิจัยก็จะทำการอธิบายวิธีการในการทดสอบ พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ แล้วเปิดโอกาสให้เด็กได้มีการซักถามเพื่อความเข้าใจยิ่งขึ้น ในการอธิบายนี้จะอธิบายในชุดที่ 1 ก่อนแล้วทดสอบ ต่อจากนั้นจะเรียกรวมอีกครั้งและก็จะอธิบายในชุดที่ 2 แล้วจึงทดสอบชุดที่ 2

2. ทำการทดสอบเป็นรายบุคคล จะให้เด็กทำการทดสอบทีละชุดหลังการอธิบาย ในชุดแรกเป็นภาพ 60 ภาพ ให้เวลาภาพละ 3 วินาที ในชุดที่ 2 มี 5 ภาพ ให้เวลาภาพละ 1 นาที

2.1 วิธีการกระตุ้นให้เด็กพูด ในแบบทดสอบชุดที่ 1 นั้น อาจกระตุ้นเป็นบางครั้งเนื่องจากได้มีการอธิบายไปแล้ว เช่น "ภาพนกอะไรครับ" "ภาพอะไรอะไรครับ" ฯลฯ ส่วนในภาพชุดที่ 2 ก็เช่นกัน อาจกระตุ้นด้วยการพูดว่า "เขอเห็นอะไรในภาพกับออกให้ครูทราบโดยละเอียด" เป็นต้น

2.2 ในการทดสอบชุดที่ 1 จะใช้แบบบันทึกคะแนนในการตรวจให้คะแนนไปเลย ส่วนในชุดที่ 2 จะใช้แบบบันทึกเสียงของเด็กในขณะที่พูด โดยไม่ให้เด็กเห็นหรือสนใจเพื่อป้องกันการประหม่า

การตรวจให้คะแนน แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

1. ในชุดที่ 1 เป็นการวัดพัฒนาการทางภาษาพูดคำนวณจำนวนคำที่รู้ความหมาย โดยจะพิจารณาความถูกต้องในการเรียกชื่อให้ตรงกับภาพต่าง ๆ โดยตอบถูกต้อง 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

2. ในชุดที่ 2 เป็นการวัดพัฒนาการทางภาษาพูดคำนวณความซับซ้อนของประโยค โดยพิจารณาทั้งความซับซ้อนและความหมายของประโยค โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

2.1 ประโยคที่เป็นเอกัตถประโยคมีใจความเดียวไม่มีส่วนขยาย ให้คะแนน 1 คะแนน เช่น คนร้อยทวงมาลัย

2.2 ประโยคที่เป็นเอกัตถประโยคที่มีส่วนขยาย มีขยายส่วนใดส่วนหนึ่ง เช่น ส่วนประธาน ส่วนกริยา หรือส่วนกรรม ให้คะแนน 2 คะแนน เช่น หญิงชราร้อยทวงมาลัย คนกำลังร้อยทวงมาลัยช้า ๆ หรือคนร้อยทวงมาลัยคอกกรัก

มีขยายสองส่วนในประโยคเดียวกัน ให้คะแนน 3 คะแนน เช่น หญิงชราร้อยทวงมาลัยช้า ๆ หญิงชราร้อยทวงมาลัยคอกกรัก เป็นต้น

มีส่วนขยายครบทั้งสามส่วนในประโยคเดียวกัน ให้ 4 คะแนน เช่น หญิงชราร้อยทวงมาลัยคอกกรักช้า ๆ เป็นต้น

2.3 ประโยคที่เป็นอนเอกัตถประโยค ที่ไม่มีส่วนขยายให้ 2 คะแนน เช่น ย่าและหลานร้อยทวงมาลัย เป็นต้น

2.4 ประโยคที่เป็นอเนกัตถ์ประโยคที่มีส่วนขยาย

มีขยายส่วนใดส่วนหนึ่ง เช่น หญิงชราและหลานสาวร้อยทรวงมาลัย

เป็นต้น ได้ 3 คะแนน

มีส่วนขยายสองส่วน เช่น หญิงชราและหลานสาวร้อยทรวงมาลัยคอกกรัก

เป็นต้น ได้ 4 คะแนน

มีส่วนขยายสามส่วน เช่น หญิงชราและหลานสาวร้อยทรวงมาลัยคอกกรัก

ซ้ำ ๆ เป็นต้นได้ 5 คะแนน

2.5 ประโยคที่เป็นสังกรประโยคไม่มีส่วนขยายทั้งประโยคใหญ่และประโยคย่อย

เช่น หญิงที่มีผมยาวร้อยทรวงมาลัย เป็นต้น ได้คะแนน 3 คะแนน

2.6 เป็นประโยคสังกรประโยคที่มีส่วนขยาย

มีส่วนขยายส่วนหนึ่ง เช่น หญิงชราที่มีผมสียาวร้อยทรวงมาลัย เป็นต้น

ได้ 4 คะแนน

มีส่วนขยายสองส่วน เช่น หญิงชราที่มีผมสียาวร้อยทรวงมาลัยคอกกรัก

เป็นต้น ได้ 5 คะแนน

มีส่วนขยายสามส่วน เช่น หญิงชราที่มีผมสียาวร้อยทรวงมาลัยคอกกรัก

ซ้ำ ๆ เป็นต้น ได้ 6 คะแนน

※

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้เครื่องคำนวณ Casio (Scientific Calculator) รุ่น fx - 3600 p

1. ใช้ One-Way Analysis of Variance เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนน

จำนวนคำถามที่รู้ความหมายและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนในชั้นประถมศึกษาในกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นต่างกัน (สมมติฐานข้อ 1 และข้อ 4)

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาถิ่นต่างกัน (สมมติฐานข้อ 2 และข้อ 7)

1.3 กลุ่มตัวอย่างที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญของภาษาต่างกัน (สมมติฐาน

ข้อ 8.1)

- 1.4 กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกัน (สมมติฐานข้อ 9)
- 1.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีลำดับการเกิดต่างกัน (สมมติฐานข้อ 10)
2. ใช้ Studentized q-statistic แบบ Newman-Keul เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างเป็นรายคู่เมื่อผลการวิเคราะห์จากข้อหนึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. ใช้ t-test เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคระหว่างเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในกลุ่มตัวอย่างดังนี้
 - 3.1 กลุ่มที่มีเพศต่างกัน ชายกับหญิง (สมมติฐานข้อ 3 ข้อ 5 และข้อ 6)
 - 3.2 กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษากลางกับกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอีสานหรือโคราช ที่มีผู้ปกครองให้ความสำคัญของภาษากลาง (สมมติฐานข้อ 8.2)
4. ใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient แบบ Pearson Product Moment) หาความสัมพันธ์ของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่ากับค่าความซับซ้อนของประโยค และทดสอบนัยสำคัญจากการวางตารางสำเร็จของสวัสดี ประทุมราช (2526:713)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าคะแนนเฉลี่ย โดยใช้สูตร (Ferguson. 1971 : 45)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร (Ferguson. 1971 : 62)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	s	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	ΣX	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	ΣX^2	แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า
	N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3. การหาค่าอ่านจำแนกของรูปภาพ โดยใช้สูตร (Guilford. 1965 : 184)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน ค่าคะแนนทดสอบนัยสำคัญ
	$\bar{X}_1$	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_2$	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	s_1^2, s_2^2	แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ
	N_1, N_2	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนสูงและกลุ่ม ตัวอย่างที่ได้คะแนนต่ำตามลำดับ

4. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบรูปภาพ ชุดที่ 1 โดยใช้สูตร คูเคอร์
ริชาร์ดสัน สูตรที่ 20 (อนันต์ ศรีโสภา. 2520 : 53) ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\Sigma pq}{s_x^2} \right]$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	p	แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำถูกในข้อหนึ่ง ๆ
	q	แทน สัดส่วนของผู้ที่ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ
	s_x^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

5. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบรูปภาพ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา
(ประกอบ กรรณสูตร. 2525 : 52 - 53; อ้างอิงมาจาก Cronbach. n.d.)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_x^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน สัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อมั่น
 s_x^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด
 $\sum s_i^2$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
 n แทน จำนวนข้อ

6. การหาค่าความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (Homogeneity of Variance)
โดยใช้ $F_{\max}$ (Winer. 1971 : 206)

$$F_{\max} = \frac{s_{\text{largest}}^2}{s_{\text{smallest}}^2}$$

เมื่อ $F_{\max}$ แทน ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน
 s_{largest}^2 แทน ความแปรปรวนที่มีค่ามากที่สุด
 s_{smallest}^2 แทน ความแปรปรวนที่มีค่าน้อยที่สุด

7. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพัฒนาการทางภาษาตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ตามตัวแปร ระดับชั้นเรียน ภาษาถิ่นที่ใช้ การให้ความสำคัญ
ของภาษา จำนวนสมาชิกในครอบครัว และลำดับการเกิด โดยใช้ ANOVA ทั้งตารางข้างล่าง
(ประกอบ กรรณสูตร. 2525 : 197)

แหล่ง (Source)	ขั้นแห่งความเป็นอิสระ (df)	ผลรวม $(X-X)^2$	ความแปรปรวน (MS=SS/df)	F
ระหว่างกลุ่ม	k-1	SS _a	MS _a = SS _a / k-1	$F = \frac{MS_a}{MS_w}$
ภายในกลุ่ม หรือ ความคลาดเคลื่อน	(N-1)-(k-1)=N-k	SS _w = SS _t - SS _a	MS _w = SS _w / N-k	
ทั้งหมด	N-1	SS _t		

เมื่อ F แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
 MS_a แทน ค่า Mean Square ระหว่างกลุ่ม
 MS_w แทน ค่า Mean Square ภายในกลุ่ม
 k แทน จำนวนกลุ่ม
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

8. การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างพันธุการแต่ละค่ากับตัวแปรต่าง ๆ เป็นรายคู่เมื่อพบว่าตัวแปรที่ทดสอบด้วย F-test มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยใช้ Student q-statistic แบบ Newman-keul Method (ฉ้วน สายยศ และ อังคณา. สายยศ. 2528 : 113 - 114)

$$w = q(\alpha; r, df) \sqrt{\frac{MS_E}{n}} \quad \text{เมื่อ } n_1 = n_2 = n_3 = \dots = n_k$$

$$w = q(\alpha; r, df) \sqrt{\frac{MS_E}{n}} \quad \text{เมื่อ } n_1 \neq n_2 \neq n_3 \neq \dots \neq n_k$$

เมื่อ w แทน ค่าที่ใช้เปรียบเทียบ
 r แทน จำนวนค่าเฉลี่ยอยู่ห่างกัน

q แทน ค่าที่เบี่ยงจากตาราง
 n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
 MS_E แทน Mean Square ของ error

9. การทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ในการทดสอบสมมติฐาน ใช้ t-test

$$\text{ในกรณี } \sigma_1^2 = \sigma_2^2 \quad t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left[\frac{N_1 s_1^2 + N_2 s_2^2}{N_1 + N_2 - 2} \right] \left[\frac{N_1 + N_2}{N_1 N_2} \right]}} \quad df = N_1 + N_2 - 2$$

$$\text{ในกรณี } \sigma_1^2 \neq \sigma_2^2 \quad t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}} \quad df = \frac{(s_1^2 / N_1 + s_2^2 / N_2)^2}{\frac{(s_1^2 / N_1)^2}{N_1 - 1} + \frac{(s_2^2 / N_2)^2}{N_2 - 1}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
 s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
 $\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
 N_1, N_2 แทน จำนวนคนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

10. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดกับจำนวนคำกับความซับซ้อนของประโยค โดยใช้สูตร Pearson's Product Moment (ประกอบ กรรณสูตร. 2525 : 135)

$$r_{xy} = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2} \sqrt{N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
X		แทน คะแนนของพัฒนาการทางภาษาคำนับจำนวนคำ ในแต่ละคน
Y		แทน คะแนนพัฒนาการทางภาษาคำนับความซับซ้อนของ ประโยคในแต่ละคน
N		แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวกและความเข้าใจตรงกันในการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ และอักษรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้คือ

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
n	แทน	จำนวนคนในแต่ละกลุ่ม
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
s^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนน
s	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t-Distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F-Distribution
df	แทน	ขั้นแห่งความเป็นอิสระ
SS	แทน	ผลบวกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสอง
r_{tt}	แทน	สัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อมั่น Alpha-Coefficient
w	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน q-Statistic
r	แทน	จำนวนขั้นที่ค่าเฉลี่ยอยู่ห่างกันตามลำดับ
r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ x กับ y
*	แทน	ค่าความมีนัยสำคัญระดับ .05
**	แทน	ค่าความมีนัยสำคัญระดับ .01

การ เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การ เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทำเป็นการทำงานลำดับขั้นดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาคำนำนานค่าและความ
ซับซ้อนของประโยค

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการทางภาษาคำนำนานค่าและความซับซ้อน
ของประโยค โดยแยกศึกษาตามตัวแปรตาม ระดับชั้นเรียน ภาษาดั้ง เพศ การให้ความสำคัญของภาษา
ของผู้อุปการครอง จำนวนสมาชิกในครอบครัว และลำดับการเกิดว่ามีผลต่อพัฒนาการทางภาษาคำนำนานค่า
และความซับซ้อนของประโยคหรือไม่ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 - 10

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนพัฒนาการทางภาษาคำนำนานค่า
กับค่าความซับซ้อนของประโยค เพื่อเป็นการทดสอบสมมติฐานข้อ 11

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาคำนำนานค่าและความซับซ้อนของ
ประโยค

ตาราง 5 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้าน จำนวนค่าและความซับซ้อน
ของประโยค

ภาษาถิ่น	เพศ	ระดับชั้นเรียน	N	จำนวนคำ		ความซับซ้อนของประโยค	
				$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
ภาษากลาง	ชาย	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	10	25.3	6.6341	9.2	2.0976
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	10	29.7	6.7173	10.7	3.6530
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	10	31.2	4.9396	17.2	3.3928
		รวม	30	28.7333	6.3505	12.3667	4.5642
	หญิง	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	10	18.2	5.9778	11.3	1.8886
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	10	28.8	3.9384	14.1	3.1073
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	10	36.4	5.3996	15.9	4.3830
		รวม	30	27.8	8.9346	13.7667	3.7110
ภาษาโคราช	ชาย	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	10	22.3	5.7552	11.5	2.9533
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	10	33.2	4.3665	12.2	3.7947
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	10	40.8	2.7406	14.0	2.4495
		รวม	30	32.1	8.6923	12.5667	3.1378
	หญิง	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	10	29.0	5.7929	10.3	2.4060
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	10	33.5	2.9155	9.1	2.6013
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	10	38.1	2.9981	14.0	2.1082
		รวม	30	33.5333	3.3959	11.1333	3.0739

ตาราง 5 (ต่อ)

ภาษาถิ่น	เพศ	ระดับชั้นเรียน	N	จำนวนค่า		ความซับซ้อนของประโยค	
				$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
ภาษาอีสาน	ชาย	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	10	16.3	5.5187	6.9	1.3703
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	10	26.1	4.6296	13.5	2.1213
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	10	31.1	7.3098	13.9	3.3149
		รวม	30	24.5	8.3297	11.4333	3.9386
	หญิง	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	10	17.3	5.0783	7.7	1.5670
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	10	26.7	3.8312	11.7	4.3474
		ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	10	39.2	6.3561	16.7	3.5917
		รวม	30	27.7333	10.2337	12.0333	4.9653

จากตาราง 5 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนจะพบว่า พัฒนาการทางภาษาทุกด้าน จำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยค ของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในแต่ละภาษาถิ่นมีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคสูงขึ้นตามระดับชั้นเรียน เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาโคราช มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านความซับซ้อนของประโยคต่ำกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อน
ของประโยค มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและ
ความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ทางระดับชั้นเรียนต้น เพื่อทดสอบ
สมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า "เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นสูงกว่ามีพัฒนาการทางภาษาพูดตาม
จำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ในชั้นต่ำกว่า"
ปรากฏผลตามตาราง 6

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่เรียนอยู่ทางระดับชั้นเรียนกัน 3 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>จำนวนคำ</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	6544.53	3272.2650	82.4041**
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	177	7028.67	39.7100	
<u>ความซับซ้อนของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	1019.20	509.6000	47.5897**
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	177	1895.35	10.7082	

$$F_{.01} (2,177) = 4.7284$$

ตาราง 6 แสดงว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่เรียนอยู่ทางระดับชั้นเรียนกันมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 ผลจากการทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q-Statistic แบบ Newman-Keuls ตรวจสอบพบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในระดับชั้นเรียนใด มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่ากัน ปรากฏผลดังตาราง 7

ตาราง 7 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา 3 ระดับชั้นเรียนเป็นรายคู่

ระดับชั้นเรียน	คะแนนเฉลี่ย	ชั้นประถมศึกษา 2	ชั้นประถมศึกษา 4	ชั้นประถมศึกษา 6
<u>จำนวนคำ</u>				
ชั้นประถมศึกษา 2	21.4333	-	8.2334*	14.7000**
ชั้นประถมศึกษา 4	29.6667		-	6.4666**
ชั้นประถมศึกษา 6	36.1333			-
<u>ความซับซ้อนของประโยค</u>				
ชั้นประถมศึกษา 2	9.4833	-	2.4000**	5.8000**
ชั้นประถมศึกษา 4	11.8833		-	3.4000**
ชั้นประถมศึกษา 6	15.2833			-

r	2	3
q (.01, 177)	3.6400	4.1200
q (.01, 177) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$ (จำนวนคำ)	2.9613	3.3517
q (.01, 177) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$ (ความซับซ้อนของประโยค)	1.5377	1.7405

ตาราง 7 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่เรียนอยู่ชั้นสูงกว่า มีพัฒนาการทางภาษาพูดตาม จำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่เรียนอยู่ชั้นต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

2. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ๓ ภาษาถิ่นต่างกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า "เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ๓ ภาษาถิ่นต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกัน" ปรากฏผลตามตาราง 8

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ๓ ภาษาถิ่นต่างกัน คือ ภาษากลาง ภาษาโคราช ภาษาอีสาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ตามจำนวนคำ</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	1402.3000	702.1500	10.2129**
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	177	12168.9000	68.7508	
<u>ตามความซับซ้อนของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	65.4333	32.7167	2.0325
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	177	2849.1167	16.0967	

$$F_{.01}(2, 177) = 4.7284$$

ตาราง 8 แสดงว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ๓ ภาษาถิ่นต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 เฉพาะตามจำนวนคำ ส่วนตามความซับซ้อนของประโยคนั้นไม่มีความแตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อนี้ ผลจากการทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q-Statistic แบบ Newman-Keuls ตรวจสอบพบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ๓ ภาษาถิ่นใด มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่ากัน ปรากฏผลดังตาราง 9

ตาราง 9 การเปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาพูดคำนวณจำนวนคำของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน 3 ภาษาถิ่น

ภาษาถิ่น	คะแนนเฉลี่ย	ภาษาอีสาน	ภาษากลาง	ภาษาโคราช
ภาษาอีสาน	17.4111	-	4.4667**	10.8556**
ภาษากลาง	21.8778		-	6.3889**
ภาษาโคราช	28.2667			-
r			2	3
q (.01, 177)			3.6400	4.1200
q (.01, 177) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$			3.8964	4.4102

ตาราง 9 แสดงว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่พูดภาษาโคราชนั้นมีพัฒนาการทางภาษาพูด
คำนวณจำนวนคำสูงสุด รองลงมาได้แก่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่พูดภาษากลางและอีสานตามลำดับ
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 ที่ตั้งไว้ คำนวณจำนวนคำ

3. การเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กระดับชั้นประถมศึกษาชายและหญิง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า "เด็กระดับชั้นประถมศึกษาหญิง มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กระดับชั้นประถมศึกษาชาย" ปรากฏผลตามตาราง 10

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กระดับชั้นประถมศึกษาชายกับหญิง

กลุ่มตัวอย่าง	n	จำนวนคำ			n	ความซับซ้อนของประโยค		
		$\bar{X}$	S	t		$\bar{X}$	S	t
เด็กชาย	90	28.4444	8.4513	0.9638	90	12.1222	3.9548	0.3150
เด็กหญิง	90	29.6888	8.8664		90	12.3111	4.0867	

$$t_{.05} (178) = 1.9600$$

ตาราง 10 แสดงว่า เด็กระดับชั้นประถมศึกษาหญิง มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างจากเด็กระดับชั้นประถมศึกษาชาย ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานในข้อที่ 3

4. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนต่างกันในแต่ละภาษาถิ่น เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4 ที่ว่า "เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นสูงกว่า มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นต่ำกว่า ในแต่ละภาษาถิ่น" ปรากฏผลตามตาราง 11, 13 และ 15

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนต่างกันในกลุ่มภาษากลาง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ตามจำนวนคำ</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	1481.0330	740.5165	19.7546 **
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	2136.7000	37.4859	
<u>ตามความซับซ้อนของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	410.2333	205.1167	18.1688 **
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	643.5	11.2895	

$$F_{.01} (2,57) = 4.998$$

ตาราง 11 แสดงว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ต่างชั้นเรียนกัน ในกลุ่มภาษากลาง มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 4 ผลจากการทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q-Statistic แบบ Newman-Keuls ทดสอบพบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับชั้นเรียนใดในกลุ่มภาษากลาง มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่ากัน ปรากฏผลดังตาราง 12

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและ
 ความซับซ้อนของประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับชั้นเรียนต่างกัน 3 ระดับ
 ในกลุ่มที่พูดภาษากลาง เป็นรากู

ระดับชั้นเรียน	คะแนนเฉลี่ย	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
<u>จำนวนคำ</u>				
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	21.75	-	7.50**	12.05**
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	29.25		-	4.45
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	33.80			-
<u>ความซับซ้อนของประโยค</u>				
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	10.25	-	2.15*	6.30**
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	12.40		-	4.15**
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	16.55			

r		2	3
q (.05, 57)		2.8345	3.404
q (.01, 57)		3.7690	4.2935
q (.05, 57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$	(จำนวนคำ)	3.8806	4.6602
q (.01, 57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$		5.1599	5.8780
q (.05, 57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$	(ความซับซ้อนของประโยค)	2.8317	3.2258
q (.01, 57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$		2.1296	2.5575

ตาราง 12 แสดงว่า

1. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 4 ในกลุ่มภาษากลาง มีพัฒนาการทางการพูด คำจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05
2. เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกลุ่มภาษากลางมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยค สูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนต่างกันในกลุ่มที่พูดภาษาโคราช

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ด้านจำนวนคำ</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	1912.9333	956.4667	43.3357 **
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	1258.0500	22.0711	
<u>ด้านความซับซ้อนของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	139.3000	69.6500	8.4406 **
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	470.3500	8.2518	

$$F_{.01} (2,57) = 4.998$$

ตาราง 13 แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ต่างระดับชั้นเรียนกันในกลุ่มภาษาโคราช มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ผลจากการทดสอบเป็นรายคู่ ด้วย Studentized q-Statistic แบบ Newman-Keuls ทดสอบพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนใดในกลุ่มภาษาโคราช มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่ากัน ปรากฏผลดังตาราง 14

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ต่างระดับชั้นเรียนกัน 3 ระดับ ในกลุ่มที่พูดภาษาโคราชเป็นรายคู่

ระดับชั้นเรียน	คะแนนเฉลี่ย	ชั้นประถมศึกษาที่ 2	ชั้นประถมศึกษาที่ 4	ชั้นประถมศึกษาที่ 6
ด้านจำนวนคำ				
ชั้นประถมศึกษาที่ 2	25.65	-	7.70**	13.80**
ชั้นประถมศึกษาที่ 4	33.35	-	-	6.10**
ชั้นประถมศึกษาที่ 6	39.45	-	-	-
ด้านความซับซ้อนของประโยค				
ชั้นประถมศึกษาที่ 4	10.65	-	0.25	3.35**
ชั้นประถมศึกษาที่ 2	10.90	-	-	3.10**
ชั้นประถมศึกษาที่ 6	14.00	-	-	-

r	2	3
q (.01,57)	3.769	4.2935
q (.01,57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$ (จำนวนคำ)	3.9593	4.5103
q (.01,57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$ (ความซับซ้อนของประโยค)	2.4209	2.7579

ตาราง 14 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นสูงกว่า ในกลุ่มภาษาโคราชมีพัฒนาการทางภาษาจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 4 ที่ตั้งไว้ ยกเว้นระดับชั้นประถมศึกษาที่ 2 และ 4 ที่ไม่มีความแตกต่างกันของพัฒนาการทางภาษาทุกด้านความซับซ้อนของประโยค

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนต่างกัน ในกลุ่มภาษาอีสาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ด้านจำนวนคำ</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	3369.6333	1684.8167	47.7653 **
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	2010.5500	35.2728	
<u>ด้านความซับซ้อนของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	662.5333	331.2667	36.0900 **
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	523.2000	9.1789	

$$F_{.01} (2,57) = 4.998$$

ตาราง 15 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนต่างกัน ในกลุ่มภาษาอีสาน มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 4 ผลจากการทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q -Statistic และ Newman-Keuls ตรวจสอบพบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับชั้นใดในกลุ่มภาษาอีสานมีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่ากัน ปรากฏผลดังตาราง 16

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนต่างกัน ในกลุ่มภาษาอีสาน เป็นรายคู่

ระดับชั้นเรียน	คะแนนเฉลี่ย	ชั้นประถมศึกษา 2	ชั้นประถมศึกษา 4	ชั้นประถมศึกษา 6
<u>จำนวนคำ</u>				
ชั้นประถมศึกษา 2	16.80	-	9.60**	18.35**
ชั้นประถมศึกษา 4	26.4		-	8.75
ชั้นประถมศึกษา 6	35.15			-
<u>ความซับซ้อนของประโยค</u>				
ชั้นประถมศึกษา 2	7.30	-	5.30**	8.00**
ชั้นประถมศึกษา 4	12.60		-	2.70**
ชั้นประถมศึกษา 6	15.30		-	-
r			2	3
q (.01,57)			3.769	4.2935
q (.01,57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$	(จำนวนคำ)		5.0053	5.7019
q (.01,57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$	(ความซับซ้อนของประโยค)		2.5533	2.9087

ตาราง 16 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนชั้นสูงกว่า ในกลุ่มภาษาอีสาน มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 4

5. การเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายและหญิง ในแต่ละภาษาถิ่น เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 5 ที่ว่า "เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาหญิง มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชาย ในแต่ละภาษาถิ่น" ปรากฏผลดังตาราง 17

ตาราง 17 ผลเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายและหญิง ในแต่ละภาษาถิ่น

ภาษาถิ่น	เพศ	n	จำนวนคำ			n	ความซับซ้อนของประโยค		
			$\bar{X}$	S	t		$\bar{X}$	S	t
กลาง	ชาย	30	28.7333	6.3505	0.8077	30	12.3667	4.5642	1.3123
	หญิง	30	27.8000	8.9346		30	13.7667	3.6486	
โคราช	ชาย	30	32.1000	8.6923	0.7673	30	12.5667	3.1378	1.7874*
	หญิง	30	33.5333	5.3959		30	11.1333	3.6486	
อีสาน	ชาย	30	24.5000	8.3297	1.3421	30	11.4333	3.9386	0.5239
	หญิง	30	27.7333	10.2337		30	12.033	4.8818	

$$t_{.05} (52) = 1.6762$$

$$t_{.05} (55) = 1.6743$$

$$t_{.05} (48) = 1.6788$$

$$t_{.05} (58) = 1.6723$$

$$t_{.05} (56) = 1.6736$$

$$t_{.05} (56) = 1.6736$$

จากตาราง 17 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายและหญิง ในแต่ละภาษาถิ่น มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 5 ยกเว้นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในกลุ่มภาษาโคราชที่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายมีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาหญิงซึ่งก็ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 5

6. การเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายและหญิง ในแต่ละระดับชั้นเรียน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 6 ที่ว่า "เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาหญิงมีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายในแต่ละระดับชั้นเรียน" ปรากฏผลดังตาราง 8

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายและหญิงในระดับชั้นเรียน 3 ระดับ

ระดับชั้นเรียน	เพศ	n	จำนวนคำ			n	ความซับซ้อนของประโยค		
			$\bar{X}$	S	t		$\bar{X}$	S	t
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	ชาย	30	21.3000	6.8027	0.1079	30	9.2000	2.8331	0.8334
	หญิง	30	21.5000	7.5355		30	9.7667	2.4178	
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	ชาย	30	29.6667	5.8386	0.000	30	12.1333	3.3139	0.5397
	หญิง	30	29.6667	4.4372		30	11.6333	3.8426	
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	ชาย	30	34.3667	6.8043	2.2937	30	15.0333	3.3013	0.5692
	หญิง	30	37.9000	4.9890		30	15.5333	3.4998	

$$t_{.05} (57) = 1.6730$$

$$t_{.05} (57) = 1.6730$$

$$t_{.05} (54) = 1.6749$$

$$t_{.05} (57) = 1.6730$$

$$t_{.05} (53) = 1.6756$$

$$t_{.05} (58) = 1.6723$$

จากตาราง 18 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายและหญิง ในแต่ละระดับชั้นเรียน มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 6 ยกเว้นเด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชาย

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำของ
เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกันในแต่ละระดับชั้นเรียน 3 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ชั้นปีที่ 2</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	786.9000	393.4500	9.7274 **
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	2305.5000	40.4474	
<u>ชั้นปีที่ 4</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	488.2333	244.1167	12.3675 **
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	1125.1000	19.7386	
<u>ชั้นปีที่ 6</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	348.2333	174.1165	5.0259 **
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	1974.7000	34.6439	

$$F_{.01} (2,57) = 4.998$$

ตาราง 19 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกันในแต่ละระดับ
ชั้นเรียน มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ซึ่ง
สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 7 ผลจากการทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q-Statistic
แบบ Newman-Keuls ทราบผลพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นใด ในแต่ละระดับ
ชั้นเรียนมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่ากัน ปรากฏผลดังตาราง 20

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำของเด็กนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน 3 ภาษาถิ่น

ภาษาถิ่น	คะแนนเฉลี่ย	อีสาน	กลาง	โคราช
อีสาน	16.80	-	4.95*	8.85**
กลาง	21.75		-	3.95
โคราช	25.65			-
r			2	3
q (.05,57)			2.8305	3.4040
q (.01,57)			3.7690	4.2935
q (.05,57)	$\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$		4.0309	4.8408
q (.01,57)	$\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$		5.3599	6.1058

ตาราง 20 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาโคราชและภาษากลาง มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนระดับชั้นเดียวกัน ที่พูดภาษาอีสาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 7 ส่วนเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษากลางโคราชที่มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำไม่แตกต่างกัน

ตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำของเด็กนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน 3 ภาษาถิ่น

ภาษาถิ่น	คะแนนเฉลี่ย	อีสาน	กลาง	โคราช
อีสาน	26.40	-	2.85*	6.95**
กลาง	29.25	-	-	4.10**
โคราช	33.35	-	-	-

r	2	3
q (.05, 57)	2.8345	3.4040
q (.01, 57)	3.7690	4.2935
q (.05, 57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$	2.8159	3.3817
q (.01, 57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$	3.7443	4.2653

ตาราง 21 แสดงว่าในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษา
กลางมีพัฒนาการทางภาษาพูด ตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาอีสานอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาโคราหมีพัฒนาการทางภาษาพูด
ตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษากลางและภาษาอีสาน ตามลำดับ อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 7

ตาราง 22 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำของเด็กนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน 3 ภาษาถิ่น

ภาษาถิ่น	คะแนนเฉลี่ย	กลาง	อีสาน	โคราช
กลาง	33.80	-	1.35	5.55*
อีสาน	35.15		-	4.31*
โคราช	39.46			-
r			2	3
q (.05,57)			2.8345	3.4040
q (.05,57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$			3.7306	4.4801

ตาราง 22 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดภาษาโคราชมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนระดับชั้นเดียวกันที่พูดภาษาอีสานและภาษากลางตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 7 ยกเว้นเด็กนักเรียนระดับชั้นเดียวกันที่พูดภาษาอีสานและภาษากลางที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำไม่แตกต่างกัน

ตาราง 23 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อน
ของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นต่างกันในแต่ละระดับชั้นเรียน 3 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	147.2333	73.6167	15.3285**
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	273.7500	4.8026	
<u>ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	46.0333	23.0167	1.7968
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	730.1500	12.8096	
<u>ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	65.0333	32.5167	2.9273
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	57	633.1500	11.1079	

$$F_{.01} (2,57) = 4.988$$

ตาราง 23 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 7 ยกเว้นในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 ที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยค ไม่แตกต่างกัน ผลจากการทดสอบเป็นรายคู่ด้วย Studentized q-Statistic และ Newman-Keuls ตรวจสอบพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นใด มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคสูงกว่ากัน ปรากฏผลดังตาราง 24

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน 3 ภาษาถิ่น

ภาษาถิ่น	คะแนนเฉลี่ย	อีสาน	กลาง	โคราช
อีสาน	7.30	-	2.95**	3.60**
กลาง	10.25		-	0.65
โคราช	10.09			

r		2	3
q	(.01,57)	3.7690	4.2935
q	(.01,57) $\sqrt{\frac{MS_E}{n}}$	1.8469	2.1039

ตาราง 24 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาโคราชและภาษากลาง มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนระดับชั้นเดียวกัน ที่พูดภาษาอีสาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 7 ส่วนเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษากลางและภาษาโคราชมีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน

8. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่พูดภาษาอีสานหรือภาษาโคราชซึ่งพูดครองในสำคัญของภาษาต่างกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 8 ที่ว่า "เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่พูดภาษาอีสาน และโคราช ซึ่งพูดครองในสำคัญของภาษาต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกัน" ปรากฏผลตามตาราง 25

ตาราง 25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่พูดภาษาอีสานและโคราชซึ่งพูดครองในสำคัญของภาษาต่างกัน 5 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ตามจำนวนคำ</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	4	115.5159	28.8790	0.3408
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	115	9744.4091	84.7340	
<u>ตามความซับซ้อนของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	4	83.1011	20.7753	1.4010
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	115	1705.2656	14.8284	

$$F_{.05} (4, 115) = 3.486$$

ตาราง 25 แสดงว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่พูดภาษาอีสานและโคราชที่พูดครองในสำคัญของภาษาต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 8 ก.

9. การเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่พูดภาษากลางกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่พูดภาษาอีสานหรือภาษาโคราชที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญแก่ภาษากลาง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 8 ข. ที่ว่า "เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษากลุ่มที่พูดภาษากลางมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่ากลุ่มที่พูดภาษาอีสานหรือโคราชที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญแก่ภาษากลาง" ปรากฏผลตามตาราง 26

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่พูดภาษากลางกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่พูดภาษาอีสานหรือโคราชที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญแก่ภาษากลาง

กลุ่มตัวอย่าง	n	จำนวนคำ			n	ความซับซ้อนของประโยค		
		$\bar{X}$	S	t		$\bar{X}$	S	t
กลุ่มที่พูดภาษากลาง	60	28.2667	7.7650	0.9887	60	13.0667	4.1907	0.4221
กลุ่มที่พูดภาษาอีสานหรือโคราช	44	29.9545	9.1799		44	12.7045	4.4189	

$$t_{.05} (83) = 1.6660$$

$$t_{.05} (90) = 1.6645$$

ตาราง 26 แสดงว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่พูดภาษากลางกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่พูดภาษาอีสานหรือโคราชที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญแก่ภาษากลาง มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 8 ข.

10. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 9 ที่ว่า "เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนของสมาชิกในครอบครัวต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกัน" ปรากฏผลตามตาราง 27

ตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกัน

3 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ตามจำนวนคำ</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	423.3099	211.6550	2.8508
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	177	13141.0179	74.2430	
<u>ตามความซับซ้อนของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	30.9541	15.4771	0.9510
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	177	2880.6903	16.2751	

$$F_{.05} (2, 177) = 3.0492$$

ตาราง 27 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 9

11. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยค ของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีลำดับการเกิดต่างกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 10 ที่ว่า "เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีลำดับการเกิดต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคต่างกัน" ผลปรากฏตามตาราง 28

ตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีลำดับการเกิดต่างกัน 3 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
<u>ด้านจำนวนค่า</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	37.1198	18.5599	0.2583
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	133	9557.8140	71.8633	
<u>ด้านความซับซ้อนของประโยค</u>				
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	2	0.7556	0.3778	0.0263
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	133	1910.2370	14.3627	

$$F_{.05} (2, 133) = 4.779$$

ตาราง 28 แสดงว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีลำดับการเกิดต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 10

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางภาษาพูดกับจำนวนคำ
กับความสามารถของประโยค

1. การหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดกับจำนวนคำกับความสามารถ
ของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 11 ที่ว่า "พัฒนาการ
ทางภาษาพูดกับจำนวนคำกับความสามารถของประโยคมีความสัมพันธ์กันในทางบวก" ปรากฏผล
ตามตาราง 29

ตาราง 29 ผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางภาษาพูดกับจำนวนคำกับ
ความสามารถของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ภาษาถิ่น	N	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ภาษากลาง	60	0.4292**
ภาษาโคราช	60	0.2505*
ภาษาอีสาน	60	0.7478**
รวม	180	0.4830**

$$*r_{xy.05} (58) = 0.2148$$

$$**r_{xy.01} (58) = 0.2546$$

$$**r_{xy.01} (178) = 0.1934$$

ตาราง 29 แสดงว่า พัฒนาการทางภาษาพูดกับจำนวนคำกับความสามารถของประโยค
มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในกลุ่มรวม (กลุ่มนักเรียนชั้นประถม
ศึกษา) และในกลุ่มย่อยที่พูดภาษากลางและภาษาอีสาน ส่วนในกลุ่มย่อยที่พูดภาษาโคราชพบว่า มีความ
สัมพันธ์ในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 11

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาตามระดับชั้นเรียนต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน
3. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคระหว่างเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายกับหญิง
4. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาตามระดับชั้นเรียนต่างกันในแต่ละภาษาถิ่น
5. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายกับหญิง ในแต่ละภาษาถิ่น
6. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายกับหญิง ในแต่ละระดับชั้นเรียน
7. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน ในแต่ละระดับชั้นเรียน
8. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา
 - 8.1 กลุ่มที่พูดภาษาอีสานหรือโคราชที่มีอุปการะให้ความสำคัญแก่ภาษาต่างกัน
 - 8.2 กลุ่มที่พูดภาษากลางกับกลุ่มที่พูดภาษาอีสานหรือโคราชที่มีอุปการะให้ความสำคัญแก่ภาษากลาง
9. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคในกลุ่มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกัน

10. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคในกลุ่มเด็กนักเรียนที่มีอาการกำเริบต่างกัน

11. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำกับความซับซ้อนของประโยค

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน คือ ภาษากลาง ภาษาโคราชและภาษาอีสาน จากโรงเรียนชุมชนบ้านเขว้อ โรงเรียนเขาพนมสุวรรณ และโรงเรียนของกุวิวิทยา

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) เป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4 และ 6 จากโรงเรียนชุมชนบ้านเขว้อ โรงเรียนเขาพนมสุวรรณ และโรงเรียนของกุวิวิทยา ระดับชั้นเรียนละ 20 คน ในแต่ละโรงเรียน เป็นชาย 10 คน หญิง 10 คน รวมเป็นโรงเรียนละ 60 คน รวมทั้งหมด 180 คน

✓ 3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 เป็นแบบทดสอบควยรูปภาพ 2 ชุด ชุดหนึ่งเป็นภาพจำนวน 60 ภาพ และในชุดที่สองเป็นภาพจำนวน 5 ภาพ ซึ่งทั้งสองชุดเป็นภาพที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทั่วไป ที่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาได้พบเห็นจากประสบการณ์ แบบทดสอบทั้งสองชุดนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ภาพแต่ละภาพในแบบทดสอบทั้งสองชุดมีค่าอำนาจจำแนกสูงและในชุดที่หนึ่งมีค่าความเชื่อมั่นได้เท่ากับ 0.82 จากคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำ ส่วนในชุดที่สองมีค่าความเชื่อมั่นได้เท่ากับ 0.80 จากคะแนนพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยค

3.2 เทปบันทึกเสียง ม้วนเทป และนาฬิกา

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัย และครูผู้ช่วย 2 คนเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้วิธีสอบถามเป็นรายบุคคลกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ซึ่งชั้นตอนดังนี้

1. อธิบายวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ครูผู้ช่วยทั้งหมดฟังอย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายภาพ การเปลี่ยนภาพ การพูดกระตุ้น และเวลาที่กำหนดให้เด็กนักเรียนตอบ
2. ก่อนทำการทดสอบเป็นรายบุคคลควยแบบทดสอบชุดที่ 1 ผู้วิจัยต้องอธิบายวิธีการตอบแบบทดสอบให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดฟังพร้อม ๆ กันโดยละเอียด คืออธิบายให้เด็กฟังว่า เด็กจะต้องเรียงรูปภาพที่ผู้วิจัยหรือครูผู้ช่วยนำเสนอให้ดูว่าเป็นภาพอะไร และแสดงตัวอย่างประกอบจนกว่าเด็กจะเข้าใจโดยรูปภาพ หนู สุนัข วาฬ หลังจากนั้นจึงทำการทดสอบ และก่อนทดสอบควยแบบทดสอบชุดที่ 2 ก็ดำเนินการขั้นตอนทำนองเกี่ยวกับการทดสอบควยแบบทดสอบชุดที่ 1 คือ ก่อนทำการสวเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยต้องอธิบายวิธีการตอบแบบทดสอบชุดที่ 2 ให้กับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดฟัง ให้เข้าใจว่า เมื่อผู้วิจัยนำเสนอภาพแต่ละภาพใหญ่ เด็กต้องอธิบายภาพอย่างละเอียดที่สามารถฟังเข้าใจและนิยามได้ และแสดงตัวอย่างประกอบให้เด็กเข้าใจ โดยรูปภาพการจิกคอกไม้มาลัย และเปิดโอกาสให้เด็กซักถามเพื่อความเข้าใจยิ่งขึ้น หลังจากนั้นจึงดำเนินการทดสอบ
3. ทำการทดสอบในชุดที่หนึ่งให้เวลาภาพละ 3 วินาที และอาจกระตุ้นเป็นบางครั้งควยคำถาม เช่น "ภาพนกอะไร" วาฬ ส่วนในชุดที่สองให้เวลาภาพละ 1 นาที และอาจกระตุ้นควยการพูดว่า "เธอเห็นอะไรในภาพกับออกให้ครูทราบโดยละเอียด"
4. ในการสอบชุดที่หนึ่ง ผู้ทดสอบจะตรวจให้คะแนนไปควย ซึ่งเด็กจะไม่เห็นเนื่องจากภาพที่ยังไว้ ส่วนในชุดที่สองใช้เทปบันทึกเสียงของเด็กขณะที่ถูกไว้ โดยไม่ให้เด็กเห็นควยการเอาเทปใส่กล่องที่ไม่มีฝาปิดแล้วทิ้งไว้บนโต๊ะ หลังจากสอบเสร็จในแต่ละวัน ผู้วิจัยได้ทำการถอดเทป และตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
5. การดำเนินการทดสอบนี้ใช้เวลา 3 วัน โดยในแต่ละโรงเรียนใช้เวลาในการทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบและแนบพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าของเด็กนักเรียนแต่ละคนจากแบบตรวจวิเคราะห์ และตรวจวิเคราะห์แนบพัฒนาการทางภาษาทุกด้านความซับซ้อนของประโยคจากการถอดเทปของเด็กนักเรียนแต่ละคน
2. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านในแต่ละกลุ่ม
3. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคระหว่างเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายและหญิง และระหว่างเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาอีสาน หรือโคราชที่พูดครองใจความสำคัญภาษากลางกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษากลาง โดยใช้ t -test
4. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นเรียนต่างกัน พูดภาษาถิ่นต่างกัน มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกัน มีลำดับการเกิดต่างกัน และมีพูดครองใจความสำคัญภาษาต่างกัน โดยใช้ One-Way Analysis of Variance
5. ทดสอบเป็นรายคู่ เมื่อผลจากทดสอบจาก One-Way Analysis of Variance มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ Studentized q -Statistic และ Newman-Keuls Method
6. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยค โดยใช้ Pearson's Product Moment Correlation และทดสอบนัยสำคัญโดยใช้ตารางสำเร็จรูป ค่าวิกฤติของสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษานี้ ปรากฏผลดังต่อไปนี้

1. พัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาพบว่า
 - 1.1 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ระดับชั้นเรียนที่สูงกว่ามีพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ในชั้นเรียนที่ต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ($F = 82.4041$ และ 47.5897 ตามลำดับ,

$F_{.01} = 4.7284$) เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.2 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 10.2129$, $F_{.01} = 4.7284$) แต่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน เป็นรายคู่ พบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษากลางและที่พูดภาษาโคราชมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาอีสานและเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาโคราช มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษากลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

✓ 1.3 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชาย

1.4 ในกลุ่มภาษากลางพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นสูงกว่ามีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นต่ำกว่าในกลุ่มภาษากลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 19.7564$ และ 18.1688 , $F_{.01} = 4.998$) เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่พบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.5 ในกลุ่มภาษาโคราช พบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นสูงกว่ามีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ที่เรียนอยู่ชั้นต่ำกว่า ในกลุ่มภาษาโคราชอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 43.3357$ และ 8.4406 , $F_{.01} = 4.998$) เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่พบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 4 และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1.6 ในกลุ่มภาษาอีสานพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นสูงกว่ามีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นต่ำกว่า ในภาษาอีสานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 47.7653$ และ 36.0900 , $F_{.01} = 4.998$) เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.7 ในกลุ่มภาษาโคราชพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคต่ำกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายในกลุ่มภาษาโคราชอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 1.7874$, $t_{.05} = 1.6723$) แต่ไม่มีความแตกต่างกันในพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำ ส่วนเด็กนักเรียนชั้นประถมในกลุ่มภาษากลางและภาษาอีสานพบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชาย

1.8 ในแต่ละระดับชั้นเรียนพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกันจากเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชาย

1.9 ในแต่ละระดับชั้นเรียนพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำต่างกันในแต่ละระดับชั้นเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 9.7274$, 12.3675 และ 5.0259 , $F_{.01} = 4.998$) เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ในแต่ละ

ระดับชั้นเรียน ปรากฏผลดังนี้คือ ในกลุ่มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษาโคราช มีพัฒนาการทางภาษาพูดค่านจำนวนค่าสูงกว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษาอีสาน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และเด็กนักเรียนที่พูดภาษากลางมีพัฒนาการทางภาษาพูดค่านจำนวนค่าสูงกว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษาอีสานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาพูดค่านจำนวนค่าของนักเรียนที่พูดภาษากลางกับภาษาโคราช

ในกลุ่มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า เด็กนักเรียนที่พูดภาษาโคราชมีพัฒนาการทางภาษาพูดค่านจำนวนค่าสูงกว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษากลาง และภาษาอีสานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเด็กนักเรียนที่พูดภาษากลางมีพัฒนาการทางภาษาพูดค่านจำนวนค่าสูงกว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษาอีสานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในกลุ่มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษาโคราชมีพัฒนาการทางภาษาพูดค่านจำนวนค่าสูงกว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษากลางและภาษาอีสานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาพูดค่านจำนวนค่าในเด็กนักเรียนที่พูดภาษากลางกับภาษาอีสาน

1.10 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาถิ่นต่างก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดค่านความซับซ้อนของประโยคต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 15.5285$, $F_{.01} = 4.998$) แต่ในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 ที่พูดภาษาถิ่นต่างก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดค่านความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ในกลุ่มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า เด็กนักเรียนที่พูดภาษากลางและภาษาโคราชมีพัฒนาการทางภาษาพูดค่านความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษาอีสานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่พบความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาพูดค่านความซับซ้อนของประโยคในเด็กนักเรียนที่พูดภาษากลางกับภาษาโคราช

1.11 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษากลุ่มที่พูดภาษาอีสานหรือโคราช ที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญของภาษาต่างก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดค่านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน

1.12 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษากลางมีพัฒนาการทางภาษาพูดค่านจำนวนค่าและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนที่พูดภาษาโคราชหรืออีสาน ที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญแก่ภาษากลาง

1.13 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกันมีการ
ทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน

1.14 เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีสําคัญการ เกิดต่างกันมีการทางภาษาพูด
ตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน

2. พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพัฒนาการทางภาษาพูด
ตามความซับซ้อนของประโยค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาในทุกรวม

($r_{xy} = 0.4830$) ในกลุ่มภาษาอีสาน ($r_{xy} = 0.7478$) และในกลุ่มภาษากลาง ($r_{xy} = 0.4292$)
ส่วนในกลุ่มภาษาโคราช ($r_{xy} = 0.2505$) พบความสัมพันธ์ทางบวกที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคกับระดับชั้นเรียนหรืออายุ

ผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นเรียนที่สูงกว่า มีพัฒนาการ
ทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียนอยู่ใน
ชั้นเรียนที่ต่ำกว่าทั้งโดยส่วนรวมและในแต่ละภาษาถิ่น (กลาง โคราช อีสาน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 และ 4 ซึ่งมีผลการศึกษานับสนับสนุนผลการวิจัยข้อนี้มากมาย
ทั้งในส่วนที่ไรท์แปรทันเป็นระดับชั้นเรียน และเทียบระดับชั้นเรียนเป็นอายุ เช่น แซม (Sam.

1963 : 4624-A) วู้ด (Wood. 1976 : 129) เทมปลินส์ (Templin's. 1957) เมนยูก (Menyuk. 1978 : 18 - 19) สมิธ (Smith. 1920) เลวิส (Levis. 1982 : 219) และซีชอร์ส และแอคเคอร์สัน

(Bor-Acon and Werner. 1971 : 107 citing Seashore and Eckerson. n.d.)

ส่วนผลการศึกษาในประเทศไทยนั้นส่วนใหญ่ได้ผลเช่นเดียวกับในต่างประเทศ คือเด็กนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาที่มีระดับชั้นเรียน (อายุ) สูงขึ้นจะมีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากประสบการณ์ วุฒิภาวะ
และโอกาสมากกว่าเด็กที่เรียนอยู่ชั้นเรียน (อายุ) ต่ำกว่า

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของ
ประโยคเป็นรายตัวทำให้ทราบว่าโดยส่วนรวมแล้ว เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาจะมีพัฒนาการทางภาษาพูด
ตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงขึ้นตามระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ในแต่ละภาษาถิ่นก็ปรากฏว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงขึ้นตามระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้น ยกเว้นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 4 ที่พูดภาษาโคราช ซึ่งไม่พบความแตกต่างของ พัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยค ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากระดับสติปัญญา ประสบการณ์ และโอกาสที่จะได้ฝึกฝนทางภาษาของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในเกณฑ์เดียวกับเด็กนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในกลุ่มที่พูดภาษาโคราช ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ศรีธัญญา เสริมพงศา (1965 : 20) พบว่าเด็กนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 3 และ 4 ใช้คำพูดที่กำหนดให้ แต่งประโยคไม่แตกต่างกัน

สาเหตุที่พัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 2 ในกลุ่มภาษาโคราชไม่แตกต่างกันนั้น อาจเนื่องมาจากช่วงอายุนี้เป็นระยะพัฒนาการเริ่มแรก ของการใช้ประโยคที่ซับซ้อน ประกอบกับความต้องการในการติดต่อสื่อสาร ดังที่ เฮิร์ลอค (Hullock. 1975 : 171) ได้สรุปไว้ว่าผู้ที่มีความต้องการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นสูงจะเป็นแรงจูงใจให้เด็ก เรียนรู้ที่จะพูด และยิ่งมีความเต็มใจเท่าใดก็จะเรียนรู้ได้มากเท่านั้น โดยเฉพาะเด็กในกลุ่มภาษา โคราช ซึ่งมีการติดต่อสื่อสารกับสังคมที่เจริญไวกว่า เนื่องจากการคมนาคมสะดวกและมีโรงเรียนมัธยม ตั้งอยู่ใกล้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ จึงทำให้เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และปีที่ 4 พัฒนาการทางภาษา พูดตามความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน

2. พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคกับภาษาถิ่น

ผลการวิจัยปรากฏว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูด ตามจำนวนคำต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่พบความแตกต่างตามความซับซ้อนของ ประโยค เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ปรากฏว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาโคราชและภาษากลาง มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาอีสาน และเด็กนักเรียน ชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาโคราชมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่พูดภาษากลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาตามระดับชั้นเรียนแล้วพบว่า เด็กนักเรียน ในแต่ละระดับชั้นเรียนที่พูดภาษาถิ่นต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 แต่สำหรับพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคนั้นจะพบความ

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เท่านั้น ส่วนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 ที่พูดภาษาถิ่นต่างกันปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันในความสามารถของประโยค และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ในกลุ่มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า เด็กนักเรียนที่พูดภาษาโคราชมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษาอีสานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 และเด็กนักเรียนที่พูดภาษากลาง มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษาอีสาน อย่างมีนัยสำคัญระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 และ 7 แต่ไม่พบความแตกต่างในการพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาโคราชกับภาษากลาง ส่วนในกลุ่มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษาโคราชมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่พูดภาษากลางและภาษาอีสานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 และเด็กนักเรียนที่พูดภาษากลางมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษาอีสานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ส่วนในกลุ่มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าเด็กนักเรียนที่พูดภาษาโคราช มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่พูดภาษากลางและอีสาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษากลางกับภาษาอีสาน

ผลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าโดยทั่วไปแล้ว เด็กนักเรียนที่พูดภาษาโคราช มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษากลางและภาษาอีสาน ทั้งในกลุ่มรวมและแต่ละกลุ่มตามระดับชั้นเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากชุมชนของเด็กนักเรียน กลุ่มที่พูดภาษาโคราชอยู่ใกล้กับอำเภอ และมีการคมนาคมสะดวกจึงทำให้เด็กนักเรียนในกลุ่มภาษาโคราช ได้ติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่าง ๆ มากขึ้น จึงเป็นผลทำให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ๆ และกว้างขวางยิ่งขึ้น และนอกจากนี้ยังมีโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตั้งอยู่ใกล้กับชุมชนของเด็กนักเรียนกลุ่มที่พูดภาษาโคราชด้วย เด็กส่วนใหญ่จึงได้รับการสนับสนุนให้ศึกษาต่อในระดับมัธยม ซึ่งสะดวกไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ในการเดินทาง ซึ่งส่งผลให้เด็กเกิดแรงจูงใจในการศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่กล่าวนั้น เป็นเหตุที่ทำให้เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาโคราชมีพัฒนาการตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษากลางและภาษาอีสาน ทั้งใน

กลุ่มรวมและในแต่ละกลุ่มตามระดับชั้นเรียน ยกเว้นในกลุ่มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 ที่ไม่พบความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยค ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 เป็นเด็กนักเรียนที่โตแล้ว จึงสามารถแยกแยะภาษาที่ใช้พูดที่บ้านกับภาษาที่ใช้พูดที่โรงเรียนได้ ดังที่ เลียวปอลด์ (Leopold, 1949) กล่าวว่าเด็กเล็ก ๆ นั้น เมื่อมีการเรียนรู้อสองภาษาในเวลาเดียวกัน ทำให้เกิดการผสมรวมกัน ไม่สามารถแยกแยะได้จนกว่าจะมีอายุมากขึ้นและอีกประการหนึ่งคือพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคนี้เป็นเรื่องที่ยากและซับซ้อนมากกว่าตามจำนวนคำ จึงมีผลทำให้ในระหว่างกลุ่ม เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน

3. พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค จำแนกตามเพศ

ผลการวิจัยปรากฏว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาหญิงมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชาย ส่วนในการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค ทั้งในแต่ละภาษาถิ่น และแต่ละระดับชั้นเรียนปรากฏว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาหญิงมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชาย ยกเว้นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ทุติยภาษาโคราช ปรากฏว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3, 5 และ 6

โดยทั่วไปแล้ว การที่พัฒนาการทางภาษาของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายและหญิง ไม่มีความแตกต่างกันนั้น อาจเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูของบุคคลรอบข้างที่จะให้ความเป็นอิสระกับเด็กไม่เท่าเทียมกัน ผู้ปกครองส่วนมากจะปล่อยให้เด็กชายออกไปรับประสบการณ์นอกบ้านได้มากกว่าเด็กหญิง และจะมอบหมายงานในลักษณะที่ให้เด็กชายออกไปช่วยงานนอกบ้านและเด็กหญิงจะอยู่ดูแลบ้านเลี้ยงน้อง ดังนั้นในช่วงเด็กวัยเรียนนี้เด็กชายจึงมีโอกาสได้พบปะกับบุคคลภายนอกครอบครัวได้มากขึ้น จึงทำให้มีพัฒนาการทางภาษาพูดสูงขึ้น ซึ่งแค่เพียงเด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาพูดสูงกว่าเด็กนักเรียนชายเป็นทุนอยู่ก่อนแล้ว จึงทำให้พัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กนักเรียนชายพัฒนาขึ้นเท่ากับของเด็กนักเรียนหญิง จะไม่พบความแตกต่างกัน ผลการวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการในระยะหลังได้พบว่า เพศมีอิทธิพลน้อยมากต่อ

พัฒนาการทางภาษา แต่เดิมที่ความแตกต่างด้านพัฒนาการทางภาษานั้น เบอร์โด (Berdo. 1958, Shiner and Miner. 1968) และเมนยูก (Menykd. 1978 : 18 - 19) ได้ให้เหตุผลว่า การที่เด็กมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษานั้นเป็นเพราะสังคมหรือสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนดโอกาส และประสบการณ์ให้กับเด็กตามวัฒนธรรมและความเชื่อของสังคมนั้น ๆ ซึ่งแท้จริงแล้วในเด็กชายและเด็กหญิงพัฒนาการทางภาษาไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังมีผลการศึกษาของ เฮเลน (Helen. 1981 : 194) ที่ได้เพิ่มเติมว่า เด็กหญิงจะมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กชายในช่วงแรก ๆ ของชีวิตในด้านการคำศัพท์และการออกเสียงเท่านั้น แต่ในเรื่องของไวยากรณ์แล้วจะมีความแตกต่างกันจนกว่าจะเข้าวัยรุ่น ส่วนผลการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาในประเทศไทยนั้น วัฒนา ยันตระกูลหะ (2590 : 49 - 57) โดยทำการศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาพบว่า เด็กหญิงและเด็กชายรู้จักถ้อยคำจำนวนไม่แตกต่างกัน

แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะพบว่าเด็กในกลุ่มภาษาโคราช เด็กนักเรียนชายมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงกว่าเด็กนักเรียนหญิง อาจเป็นเพราะว่าเด็กนักเรียนชายในกลุ่มภาษาโคราชนั้นมีประสบการณ์มากกว่ากลุ่มอื่น เนื่องจากการคมนาคมสะดวก ประกอบกับมีโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตั้งอยู่ใกล้หมู่บ้านและยุบปกครองในกลุ่มเด็กภาษาโคราชนั้นมีค่านิยมที่จะส่งเสียบุตรชายให้เล่าเรียนในระดับมัธยมเป็นส่วนใหญ่ ส่วนบุตรสาวไม่นิยมให้เรียนต่อในระดับมัธยม เนื่องจากต้องการให้เรียนงานบ้านและเตรียมตัวเป็นแม่บ้าน จึงทำให้เด็กนักเรียนชายมีแรงจูงใจในการศึกษามากกว่าเด็กหญิง

4. พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคกับจำนวนสมาชิกในครอบครัว

ผลการวิจัยพบว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 9

การที่พัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกันไม่มีความแตกต่างกัน อาจเนื่องมาจาก ความจำเป็นทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ต้องช่วยกันทำมาหากิน ดังนั้นสมาชิกในวัยนี้จึงไม่มีเวลาโดยเฉพาะพ่อแม่ยุบปกครองให้ความดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด และทุกคนในครอบครัวต่างมีหน้าที่ที่ต้องทำ ต้องรับผิดชอบครอบครัว จึงเป็นผลให้เด็ก

นักเรียนที่มาจากรอบครัวที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกันในช่วงวัยเด็กก่อนเรียนและก็จะไม่แตกต่างกันต่อมาถึงช่วงวัยเรียนเนื่องจากวัยเรียนเป็ยวัยที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดที่ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมภายนอกบ้าน อันได้แก่โรงเรียน ฯลฯ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ดังที่ เฮอรอลด์ (Hullock. 1978 : 171) กล่าวว่า ในเด็กวัยเรียนนั้นจะเป็นช่วงชีวิตที่สังคมกว้างขึ้น ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากขึ้น ซึ่งเป็นการแผ่ขยายออกจากชีวิตในมานไปสู่โลกภายนอก ได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับบุคคลต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เช่น ครู เพื่อนนักเรียน ฯลฯ และในการศึกษาค้นคว้าได้มีการรวมเด็กที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกันในทุกระดับชั้น ดังนั้นในการคละเลาะกันของเด็กนักเรียนนี้จะมีผลทำให้พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน

5. พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคกับลำดับการเกิด

ผลการวิจัยปรากฏว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีลำดับการเกิดต่างกันมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 10

การที่พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีลำดับการเกิดต่างกัน ไม่แตกต่างกันนั้น อาจเนื่องมาจากสภาพการทำงานหนักของออกทำงานที่เขาจนถึงค่ากลั้มาก่อนเพื่อรับพัฒนา ทำให้ไม่มีเวลาให้กับลูก ดังนั้นไม่ว่าลูกจะเป็นคนโต คนกลาง หรือคนสุดท้อง ก็มักจะได้รับการดูแลเอาใจใส่พอ ๆ กัน ถ้าจะมีน้อยมากจนเด็กไม่รู้จัก และผู้ปกครองมักจะมีความนิยมนำลูกมาฝาก ๆ เพื่อช่วยกันทำงานหนัก ดังนั้นลูกก็จะได้รับเอาใจใส่เท่า ๆ กัน ดังนั้นในช่วงก่อนวัยเรียนเด็กจะมีพัฒนาการทางภาษาไม่แตกต่างกันจึงทำให้เมื่อถึงวัยเข้าเรียนก็จะไม่พบความแตกต่างกันด้วยเนื่องจากเป็นวัยที่ออกไปหาประสบการณ์กับโลกภายนอกซึ่งจะมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาพูดและสถานที่ส่วนใหญ่ที่จะไปประสบการณ์ก็คือ โรงเรียน และเด็กที่มีลำดับการเกิดต่างกันก็อยู่ในระดับชั้นต่าง ๆ ที่ละกันไป จึงมีผลทำให้พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน

6. พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคกับการให้ความสำคัญ

แก่ภาษาของผู้ปกครอง

ผลการวิจัยปรากฏว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาโคราชหรือภาษาอีสานที่พูดโครอง
 ในความสำคัญแกภาษาตากก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค
 ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาโคราช
 หรือภาษาอีสาน ที่พูดโครองในความสำคัญแกภาษากลางมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความ
 ซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

การที่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูดภาษาโคราชหรือภาษาอีสานที่พูดโครองให้ความสำคัญ
 แกภาษาตากก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากเด็กวัยเรียนนี้จะมีสังคมกว้างขึ้น
 แฉะยายออกจากครอบครัว ดังนั้นอิทธิพลของทัศนคติของบุคคลรอบข้างจึงไม่มีผลต่อตัวเด็กแต่สภาพแวดล้อม
 ภายนอกเช่น ที่โรงเรียนจะมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กมากกว่า ซึ่งก็เป็นผลของประสบการณ์ที่
 ได้จากการพบปะกับครู เพื่อนนักเรียน การเรียนการสอน ฯลฯ ทำให้เด็กได้ประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน
 จึงทำให้ไม่เกิดความแตกต่างกันของพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค
 อีกประการหนึ่งคือ เด็กมีโอกาสใกล้ชิดกับบุคคลรอบข้างมาก เนื่องจากบุคคลรอบข้างทำมาหากิน และ
 เด็กมีหน้าที่ต้องเรียนไม่สามารถติดตามบุคคลรอบข้างไปได้ และในวัยนี้เด็กจะปลีกตัวจากสังคมในวัย
 ไปเข้ากับสังคมเพื่อนในวัยเดียวกัน และเด็กในแต่ละกลุ่มที่พูดโครองให้ความสำคัญของภาษาที่มีระดับ
 คละเคลากันไปจึงมีผลทำให้พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน
 ดังนั้นบทบาทของพ่อแม่จึงมีความสำคัญน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด ส่วนการที่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่พูด
 ภาษาอีสานหรือโคราชที่พูดโครองให้ความสำคัญแกภาษากลาง มีพัฒนาการทางภาษาไม่แตกต่างจากเด็ก
 นักเรียนที่พูดภาษากลางก็อาจเนื่องมาจากเหตุผลที่กล่าวแล้วข้างต้น คือเป็นผลจากประสบการณ์และการ
 คละเคลาเด็กรวมกันทุกระดับชั้นเรียน อีกประการหนึ่งก็คือ ภาษากลาง ภาษาโคราช และภาษาอีสาน
 มีความแตกต่างกันน้อยมากประกอบกับเด็กวัยนี้โตพอที่จะสามารถแยกแยะภาษาที่ต่างกันเล็กน้อยออก
 ดัง เลียวปอลด์ (Leopold. 1949) กล่าวว่า เด็กเล็ก ๆ นั้น เมื่อมีการเรียนรู้อะไรสองภาษา
 ในเวลาเดียวกันทำให้เกิดการผสมรวมกัน ไม่สามารถแยกแยะได้จนกว่าจะมีอายุมากขึ้น

✓ 7. ความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำกับความสามารถของประโยค

ผลการวิจัยทั้งในกลุ่มรวมหรือในแต่ละกลุ่มภาษาถิ่น ปรากฏว่าพัฒนาการทางภาษาพูดตาม
 จำนวนคำกับความซับซ้อนของประโยค มีความสัมพันธ์กันในทางบวก หมายความว่า เด็กนักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงก็จะมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อน

ของประโยคสูงขึ้นด้วยหรือไม่พัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคสูงขึ้นจะมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำสูงขึ้นด้วย ทั้งนี้ก็เพราะพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคจะสูงขึ้นตามระดับชั้นเรียน (อายุ) จึงทำให้ตัวแปรทั้ง 2 นี้ มีความสัมพันธ์กัน ดังที่ เลวิส (Levis. 1982 : 219) กล่าวว่า ความก้าวหน้าในการสร้างประโยคของเด็กคือการนำเอาคำมารวมกันในการพูดที่ยาวขึ้นในขณะที่เขาอายุมากขึ้น และสอดคล้องกับความคิดของ แมคคาร์ธี (Levis. 1982 : 219 citing McCarthy. 1954) ที่ว่า เป็นความจริงที่ว่ากฎการสร้างประโยคใหม่ ๆ ที่เด็กเรียนรู้เป็นผลต่อประโยคที่ยาวขึ้น ซึ่งในการสร้างประโยคที่ยาวขึ้นโดยถูกหลักการสร้างประโยคนั้น ก็เป็นลักษณะของประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้หลักการสร้างประโยคซึ่งการสร้างประโยคนั้นมีพื้นฐานมาจากความหมายของคำที่เด็กรู้ ฉะนั้นการพัฒนารูปแบบการสร้างประโยคจึงมีดังนี้

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

สำหรับผู้ปกครอง ครู อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้อง

1. การศึกษาค้นคว้า ผลงานวิจัยและเอกสารอ้างอิงต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่าเด็กวัยเรียนชั้นประถมศึกษาเป็นช่วงชีวิตที่ก้าวออกสู่สังคมภายนอก โดยเฉพาะโรงเรียน ดังนั้นการไปประสบการณ์ภายนอกจึงมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาพูด ครู อาจารย์ ควรจะเปิดโอกาสประสบการณ์ต่าง ๆ ให้แก่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาให้มากที่สุด และให้เด็กกิจกรรมกลุ่ม ใ้ร่วมงานกับเพื่อน ๆ ซึ่งจะเป็นประสบการณ์ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กให้ประสิทธิภาพ ซึ่งควรจะเป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่ที่เด็กยังไม่เคยรูมาก่อน และผู้ปกครองควรจะได้เปิดโอกาสส่งเสริมเด็กให้ไปประสบการณ์กับสังคมภายนอกให้มากที่สุด ให้อิสระเด็กในการเขาเล่นกับกลุ่มเพื่อน และให้สิทธิกับเด็กเท่าเทียมกันไม่ว่าจะเป็นเด็กชายหรือเด็กหญิง นอกจากนี้ควรให้โอกาสในการฝึกภาษาทั้งกับเด็กโดยพูดคุยกับเด็กบ่อย ๆ และเปิดโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์จากสื่อสารมวลชนประเภทต่าง ๆ อันได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หนังสือหรือวารสาร และป้ายโฆษณาต่าง ๆ เป็นต้น สรุปแล้วประสบการณ์ภายนอกเป็นสิ่งสำคัญที่ควรจัดทำให้แก่เด็กให้มากที่สุด ทั้งที่บ้านและโรงเรียน

2. การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีระดับชั้นเรียนสูงขึ้น มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงขึ้น ฉะนั้น นักภาษาศาสตร์ ครูอาจารย์ นักวิชาการ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาควรให้ความสนใจถึงความสามารถของเด็กในแต่ละระดับชั้นเรียนเพื่อที่จะได้จัดประสบการณ์และวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็ก ไม่เร่งรัดเด็กจนเกินความสามารถของเด็กที่จะรับได้ เพราะความสามารถของเด็กมีขีดจำกัดในแต่ละช่วงของอายุ เช่น ในช่วงที่เด็กมีความสามารถตามจำนวนคำควรที่จะส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสสนทนา คำศัพท์ใหม่ ๆ ใหม่มาก ๆ และควรให้เด็กได้เข้าใจถึงความหมายด้วยแล้วควรจะให้เด็กพูดเป็นประโยคจากคำศัพท์ที่เด็กได้เรียนรู้ และได้มีการพูดคุยกันอย่างเป็นระบบมากขึ้น อาจเป็นลักษณะการเล่านิทาน ประสบการณ์ต่าง ๆ ให้เพื่อนในชั้นได้ฟัง และเมื่อพบว่าเด็กพูดคำผิดหรือผิดความหมายก็ควรที่จะแนะนำแก้ไขให้ถูกต้องในทันที และนอกจากนี้ยังควรให้เด็กรู้จักคำประเภทต่าง ๆ เช่น คำนาม กิริยา สรรพนาม ฯลฯ ได้อย่างครบถ้วน

3. การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเด็กนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นต่างกัน มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคต่างกัน เนื่องจากเด็กที่พูดภาษาโคราชและภาษาอีสานนั้นจะมีภาษาพูดที่ต่างจากที่โรงเรียน ดังนั้น ครู อาจารย์ ควรจะให้ความสนใจจัดกิจกรรมที่เด็กได้มีโอกาสพูดภาษากลางให้มากขึ้น และควรพูดภาษากลางให้เด็กเกิดการเลียนแบบและกระตุ้นให้เด็กของการพูดภาษากลางมากขึ้นด้วยความเต็มใจเนื่องจากเด็กยังต้องการความรักความเอาใจใส่จากครูและต้องการให้ครูยอมรับ ถ้าครูพูดภาษากลางอย่างเดียว เด็กก็จะพยายามพูดภาษากลางให้คนอื่นเท่านั้นเป็นการฝึกฝนเด็กให้พูดภาษากลางมากขึ้น นอกจากนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กที่ไม่ได้พูดภาษากลางควรให้มีการพูดคุยภาษากลางกับลูกบ้างเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้มีโอกาสฝึกฝนทางภาษา

4. การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาชายและหญิง มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้ปกครอง ครู อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ควรจะคาดหวังกับเด็กชายหรือเด็กหญิงเพศใดเพศหนึ่งว่าจะมีความสามารถทางภาษาพูดสูงกว่ากัน

5. การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ดังนั้นในช่วงที่เด็กมีความสามารถตามจำนวนคำอยู่ควรจัด

ประสบการณ์ทางคำจำนวนคำในมาก ๆ เพื่อผลในภายหน้าอันเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา
 ทุกด้านความซับซ้อนของประโยค

สำหรับการวิจัย

1. การศึกษานี้เป็นการศึกษานำร่องในกลุ่มเด็กที่มีพัฒนาการต่างกัน จึงควรที่จะได้
 มีการศึกษาเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาหรือระดับการศึกษาใดก็ได้ โดยขยายจัดทำเป็นโครงการที่
 กว้างออกไปกว่านี้และใช้ตัวอย่างเด็กในภาคต่าง ๆ ที่พัฒนาการต่างกัน เช่น ภาษาไทย เทื่อ
 อีสาน และกลาง เป็นต้น
2. เนื่องจากการศึกษานี้ไม่พบความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาของเด็กนักเรียน
 ในด้านลำดับการเกิดต่างกัน จำนวนสมาชิกในครอบครัวต่างกัน และการที่ให้ความสำคัญภาษา
 ของบุตรคนรองต่างกัน ดังนั้นควรที่จะได้มีการศึกษาอีกในครั้งต่อไปโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ขึ้น
 และให้ละเอียดยิ่งขึ้น
3. การศึกษานี้พบว่าพัฒนาการทางภาษาทุกด้านจำนวนคำมีความสัมพันธ์กับด้านความ
 ซับซ้อนของประโยค ดังนั้นเพื่อความสะดวกในการศึกษารังต่อไปก็อาจจะใช้แบบทดสอบพัฒนาการ
 ทางภาษาทุกเพียงด้านใดด้านหนึ่งก็จะเพียงพอ
- ✓ 4. น่าจะได้มีการศึกษาว่าแรงจูงใจทางคำใดบ้าง มีผลส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาทุก
 และเปรียบเทียบว่าแรงจูงใจลักษณะใดส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกของเด็ก
5. น่าจะมีการศึกษาพัฒนาการทางภาษาทุกของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่อยู่ใน
 สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมชนบทชนเมือง และคาบเกี่ยวกัน เพื่อศึกษาให้รู้ว่าโอกาสของพัฒนาการ
 ทางภาษานั้นขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมชนบทชนเมือง และคาบเกี่ยวกัน ที่เอื้อต่อเพศใดเพศหนึ่งหรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จินตนา สุทธิจินดา. พัฒนาการทางภาษาคำนขนิทและสัคส่วนของคำของเค็กก่อนวัยเรียน.
 ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2522. 101 หน้า. อักสำเนา.
- จินตนา เนียมเปีย. พัฒนาการทางภาษาคำนจำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยค
 ของเค็กก่อนวัยเรียน. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. 79 หน้า. อักสำเนา.
- จันทิกา ลิมปิเจริญ. ความสามารถในการรับรู้ค่าและเข้าใจค่าของนักเรียนอนุบาล
 ในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2524. 107 หน้า. อักสำเนา.
- ฉลอง ทับศรี. การศึกษาการชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่อยู่ในเมืองกับ
 ชนบทที่มีค่อภาพลักษณะต่าง ๆ. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2517. 87 หน้า. อักสำเนา.
- ศิริเกษย์ มัทธนะสิน. ถ้อยคำสำนวนแนวความคิดเชิงภาษาศาสตร์. เชียงใหม่ :
 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2529. 104 หน้า.
- นิภา ทองไทย. หลักสูตรการอบรมเลี้ยงดูเค็กวัยเรียนสำหรับพ่อแม่ในชุมชนเกษตรกรรม
 ชนบท. ปรินญานินพนธ์ กศ.ค. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร, 2525. 369 หน้า. อักสำเนา.
- เน่งน้อย คุ้มทรัพย์. การรับรู้ประโยคความซ้อนของเค็กอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี
 6 เดือน. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร, 2527. 72 หน้า. อักสำเนา.
- ประคอง กรรณสุท. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : เจริญผล,
 2526. 344 หน้า.
- ประมาญ คิคคินสัน. จิตวิทยา : จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช,
 2524, 294 หน้า.

- ประมวญ คิคคินสัน. หุ้หนวก หุ้กิง จิกวิทยาคลินิก. กรุงเทพา : ไทยวัฒนาพานิช,
2524, 139 หนา
- _____. จิกวิทยาคลินิก สมองมนุษย์ (เรื้อนใจ) เล่ม 1. กรุงเทพา : ไทยวัฒนาพานิช,,
2527. 110 หนา.
- _____. จิกวิทยาคลินิก สมองมนุษย์ (พรสวรรค์) เล่ม 3. กรุงเทพา : ไทยวัฒนาพานิช,
2527. 89 หนา
- ประสงค นีมมา. เปรียบเทียบผลการใช้สไลด์ที่สร้างขึ้นจากภาพถ่าย ภาพวาดเหมือน และ
ภาพวาดลายเส้น เป็นทัศนวัสดุประกอบการสอน วิชาสังคมศึกษา ชั้นประถมศึกษา 4
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพา : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2517.
109 หนา. อักสำเนา.
- พิณทิพย์ หวยเจริญ. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. กรุงเทพา : เทพมงคล, 2528.
112 หนา.
- ภิญโญ จิตธรรม. ภาษาถิ่น. สงขลา : วิทยาลัยครูสงขลาและวิทยาลัยวิชาการศึกษา
สงขลา, พิมพ์ครั้งที่ 2. สงขลา, 2517. 177 หนา.
- รักษา ศิริพานิช. "การสร้างความพร้อมในการเรียนอ่าน," ครูปริทัศน์ ฉบับความรู้เกี่ยวกับ
เด็ก. 54 - 58 มกราคม 2522.
- ละออ ชูจิกร และจิตต์ไธ อินทโสฬส. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติและที่เรียนชั้นพิเศษ ในระดับ
อนุบาล. 2522. 74 หนา. อักสำเนา.
- ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพา :
ศึกษาพร, 2528. 314 หนา.
- วัฒนา ยันกระหุหะ. ถ้อยคำที่เกื้อกูลจิตและความสามารถทางการอ่านของนักเรียน
ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล 2 แห่งของ
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพา : วิทยาลัยวิชาการศึกษา,
2509. 96 หนา. อักสำเนา.

วุฒิ แทรสังข์. การศึกษาแบบสืและขนาดของภาพประกอบแบบเรียนที่นักเรียนชั้นประถมศึกษา

ตอนปลายขอบ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา

ประสานมิตร, 2514. 133 หน้า. อัดสำเนา.

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม. พัฒนาการทางภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บรรณกิจเทรดดิ้ง, 2519. 195 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. แผนการจัดประสบการณ์
ชั้นเด็กเล็กเล่ม 2. 2528. 232 หน้า.

สวนา พรพัฒน์กุล. พัฒนาการทางถ้อยคำของนักเรียนในโรงเรียนของสถานเลี้ยงดูเด็กเปรี๊ยะเทียม
กับนักเรียนในโรงเรียนสามัญ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และประถมศึกษาปีที่ 3.

ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2513.

อัดสำเนา.

_____. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2521. 374 หน้า.

สวัสดิ์ ประชุมราช. ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ. กรุงเทพฯ : 2526. 742 หน้า

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก. พัฒนาการในการใช้ถ้อยคำของเด็ก. กรุงเทพฯ :
สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, รายงานวิจัย 2502, 130 หน้า

สมทรัพย์ สุขอนันต์. พัฒนาการแห่งสติ ทางถ้อยคำของเด็กชั้นคิดควมรูปธรรม. ปริญญานิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.

95 หน้า. อัดสำเนา.

อนันต์ ทิพย์รัตน์. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล่าวของเด็กนักเรียน
ระดับประถมศึกษาตอนปลาย. วิชานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2525. 87 หน้า. อัดสำเนา.

อนันต์ ศรีโสภณ. สถิติเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2525. 436 หน้า

อารี ยิ่งสกุล. อิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการที่อาจส่งผลต่อความสามารถในการเรียน
ภาษาไทยของนักเรียนที่จบชั้นประถมปีที่ 5 ปีการศึกษา 2513. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2514. 68 หน้า. อัดสำเนา.

- Bar-Adon, Aaron and Werner F. Leopold. Child Language. New Jersey, Persey, Prentice-Hall, Inc., 1971. 477 p.
- Chambers, J.K. Dialectology. Cambridge. Combridge University. 1980. 218 p.
- Dale, Philip S. Language Development : Structure and Function. 2nd.ed., London, Holt Rine Hart and Winston, 1976. 358 p.
- Ferguson, George A. Statistic Analysis. London, McGraw-Hill Kogukusha Ltd., 1971. 492 p.
- Guildford, A.P. Fundamental Statistic in Psychology and Education. New York, McGraw-Hill, Inc., 1965. 605 p.
- Helen, Bee. The Developing Child. 3rd.ed., New York, Harper & Row Publishers, Inc., 1981. 531 p.
- Hetherington, E. Mavis and Pioss D. Park. Child Psychology : A Contemporary Viewpoint. Toko, Kasai Do Printina Co, Ltd., 1979. 680 p.
- Hurlock, Elizabeth B. Child Development. 6th. ed., New York, McGraw-Hill Book Company, 1978. 570 p.
- Kempson, Ruth.M. Semantic Theory. London, Cambridge University Press, 1977. 216 p.
- Kimura, D. "Functional Asymmetry of The Brain in Dischotic Listening. Cortex 3. 1976 n.p.
- Lee. Dorris M. and Joseph B. Robin. Children and Language. Belmont, Wand swerth Publishing Company, 1979. 387 p.
- Lee, Victor, ed. Language Development. London, Billing & Sons Ltd. 1979. 426 p.
- Levin, Gerald R. Child Psychology. Montere, Calif. Brooks/Cole, 1983. 495 p.
- Limtrakool, Arporn. A Study of Logical Verbal Relation of Children in Four Primary Schools in Bangkok, Master's Thesis. Education College. 1958. 58 p.
- Fitzaerald, Strommen and Mc. Kinney. Development Psychology : The Infant and Young Child. Illinois, The Dorsey Press, 1982. 347 p.
- Martin, Willam E. and Barns Celia Stendler. Child Behavior and Development. New Jersey, Harcourt, Brace and Company, 1959. 618 p.
- Menydk, Paula. Sentences Children Use. Messachusetts, The M.I.T. Press, 1978. 165 p.

- Nelson, Katherine. "Individual Differences in Language Development : Implications For Development and Language," Psychological Abstracts. 11 : 27793, November, 1985.
- Nuanpen Kosolsreth. A Study of Verbal Development of Children in Two Secondary, School in Bangkok. Master's Thesis. Education college, 1960. 119 p.
- Osgood, Charles Egerton. Method and Theory in Experimental Psychology. U.S.A. 1968. 800 p.
- Palmer. F.R. Semantics, New Outline. Cambridge, Cambridge University, 1979. 164 p.
- Parlermo, Davis S. and Lyle E. Bourne, Jr., Psychology of Language. Illinois, Sco H., Foresman and Company, 1978, 261 p.
- Sam, Narman Harold, "Written Language Development of Intermediate Grade School," Dissertation Abstracts International. 4624-A, February, 1963.
- Saranya Sirmpongsa. A Study of Verbal Development of Children of The Four Primary Schools in Bangkok by Mean of Sentence-Construction Test. Master's Thesis, Education college, 1965. 50 p.
- Skinner. B.F. Verbal Behavior. New York, Appliton Century Crofts, 1957. 478 p.
- Tough, Joan, The Development of - Meaning. London, George Allen & Unwin Ltd., 1977. 198 p.
- Wood, Barbara S. Children and Communication : Verval and Nonverbal Language Development. New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1976. 321 p.

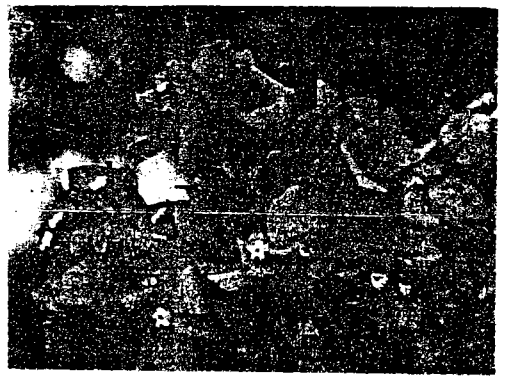
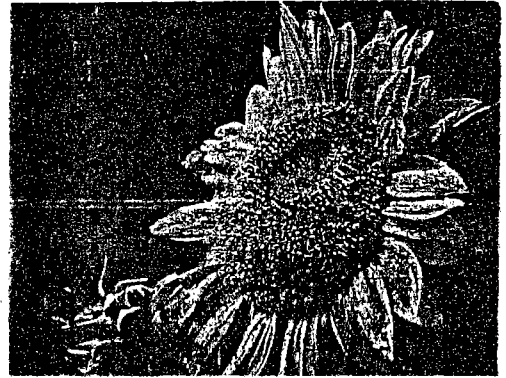
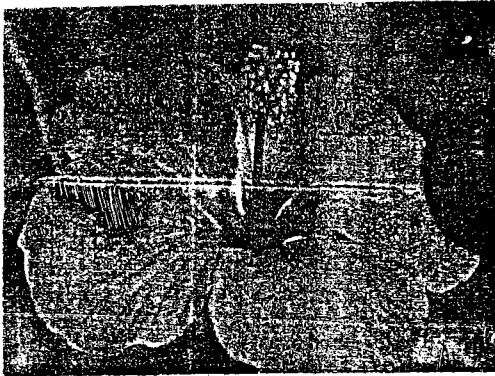
ภาคผนวก ก.

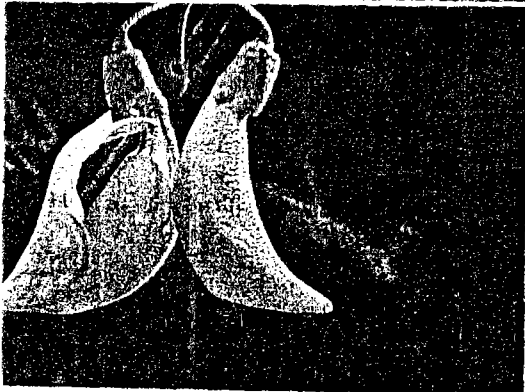
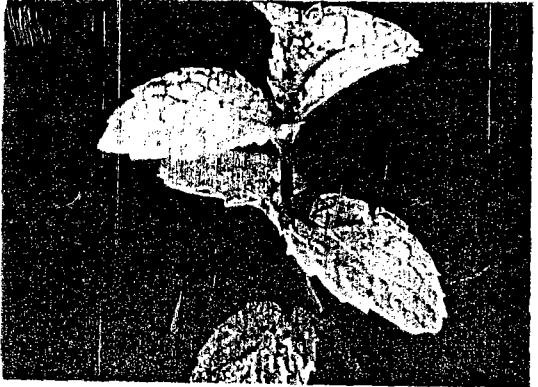
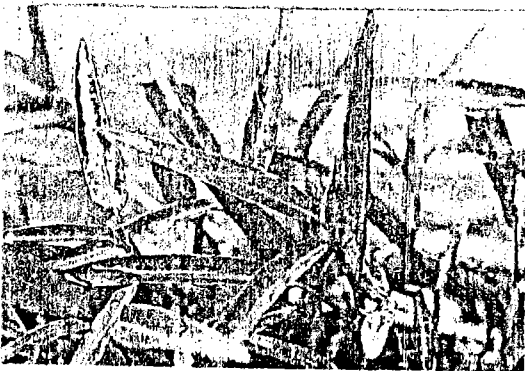
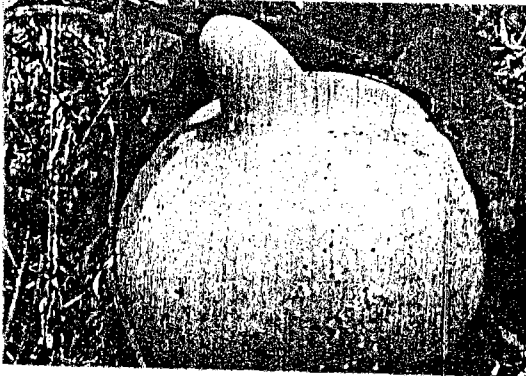
แบบทดสอบรูปภาพ ชุดที่ 1

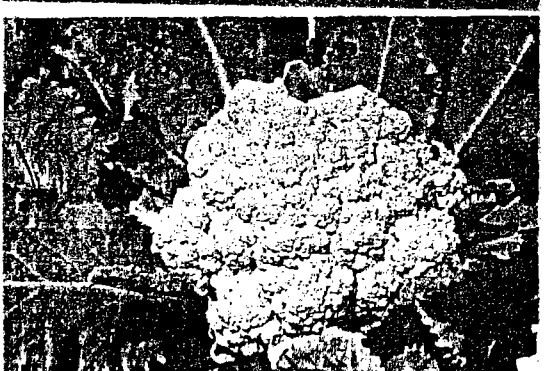
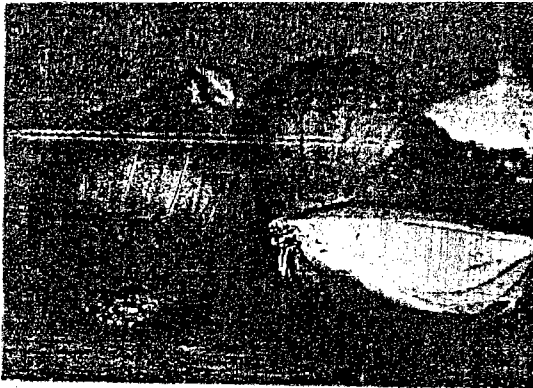
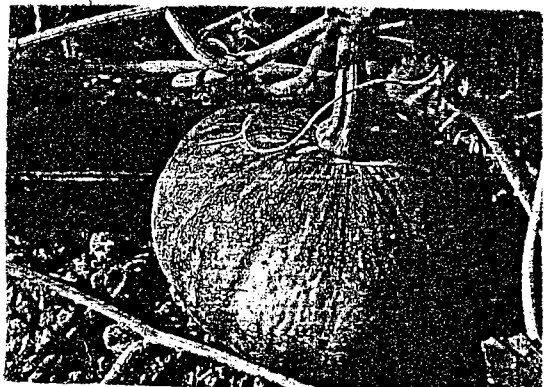
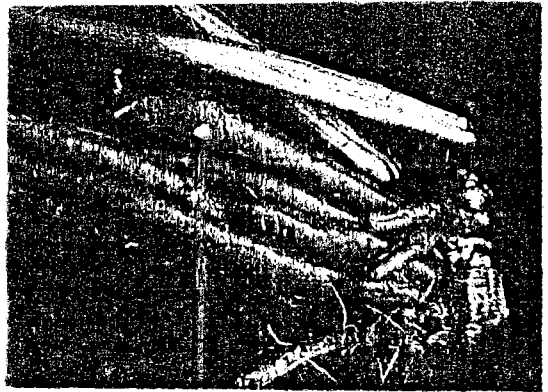
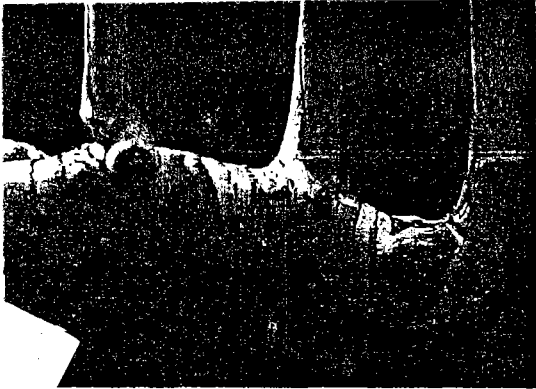
(แบบทดสอบรูปภาพมีจริง เป็นภาพสีจำนวน 60 ภาพ ขนาด 4×6 และ 5×6 นิ้ว)

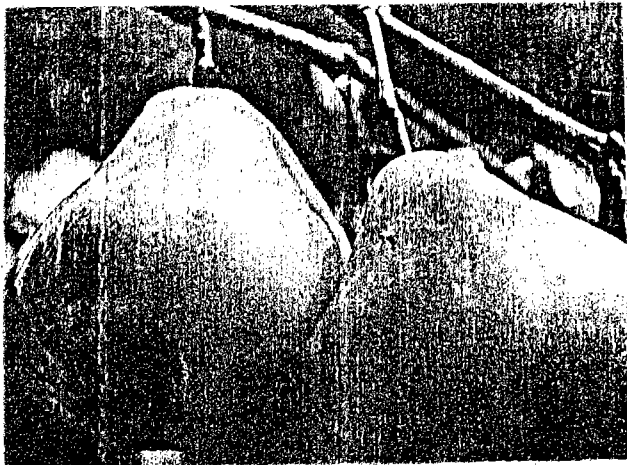
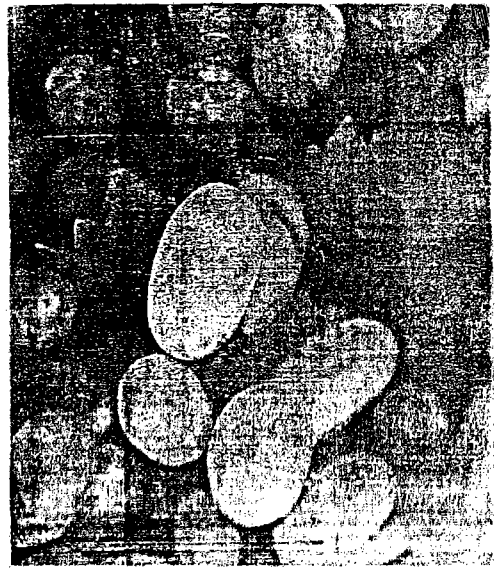
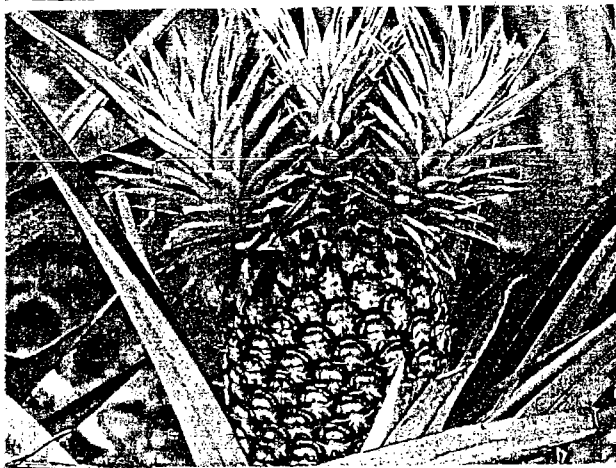
คำชี้แจง

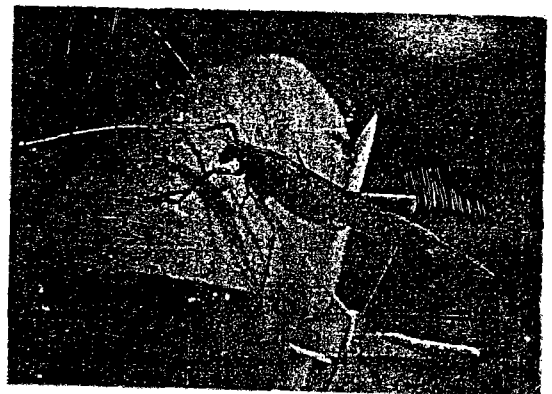
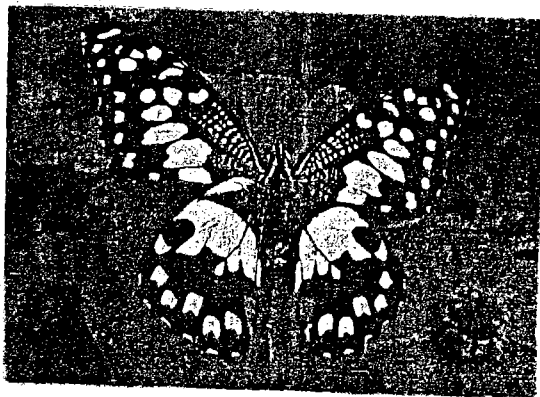
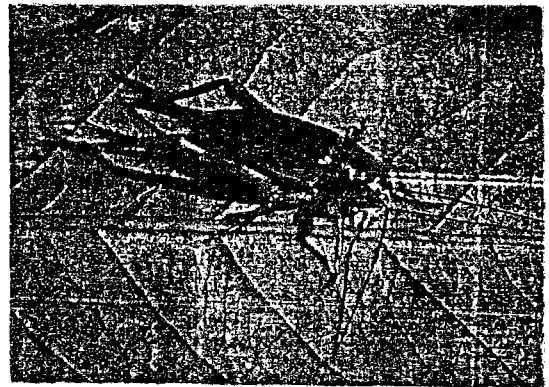
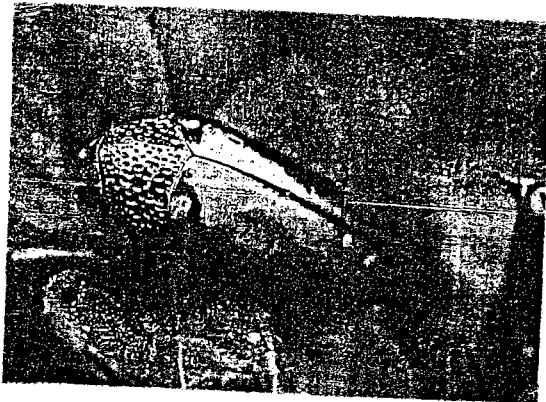
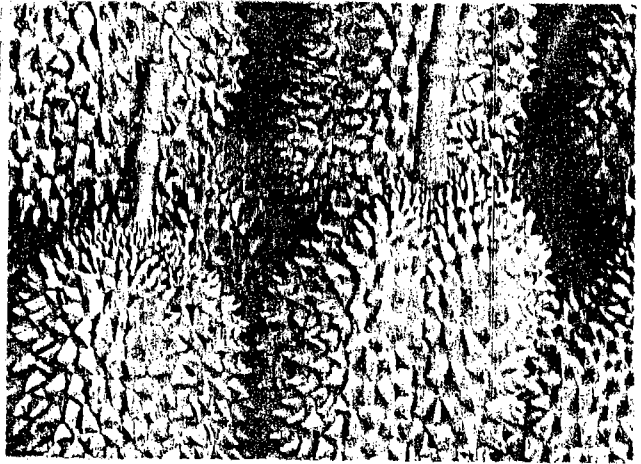
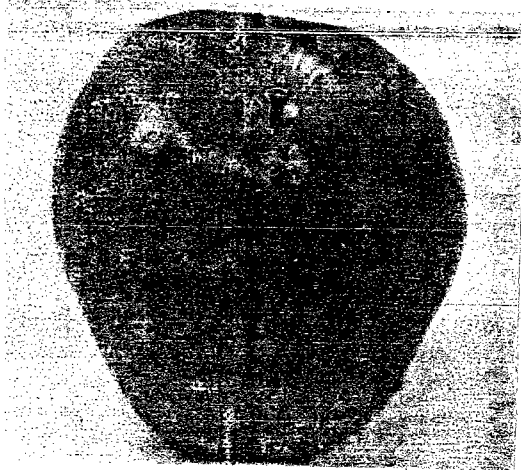
1. อธิบายการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ครูผู้ช่วยทั้งหมดฟังอย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายภาพ การเปลี่ยนภาพ การพูดกระตุ้น และเวลาที่กำหนดให้เด็กนักเรียนตอบ (ถ้าต้องการครูผู้ช่วย)
2. ก่อนทำการทดสอบเป็นรายบุคคลควยแบบสอบชุดที่ 1 ผู้วิจัยต้องอธิบายวิธีการตอบแบบทดสอบให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดฟังพร้อม ๆ กันโดยละเอียด คืออธิบายให้เด็กฟังว่า เด็กจะต้องเรียกชื่อภาพที่ผู้วิจัยหรือครูผู้ช่วยนำเสนอให้ดูว่าเป็นภาพอะไร และแสดงตัวอย่างประกอบจนกว่าเด็กจะเข้าใจโดยใชภาพ หนู สุนัข ฯลฯ หลังจากนั้นจึงทำการทดสอบ
3. ในการดำเนินการทดสอบ ให้เวลา 3 วินาที ต่อภาพ และอาจกระตุ้นเป็นบางครั้งควยคำถามเช่น "ภาพนกอะไร" ฯลฯ
4. ผู้ทดสอบจะตรวจให้คะแนนไปควยซึ่งเด็กจะไม่เห็นเนื่องจากภาพตั้งบังไว้
5. การดำเนินการทดสอบนี้ควรให้เสร็จสิ้นภายในช่วงเวลาเช้าหรือบ่ายไม่ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้นึกพัก หรือป้องกันไม่ให้ เด็กที่สอบแล้วบอกกล่าวหรือเล่าให้เด็กที่ยังไม่ได้สอบฟัง

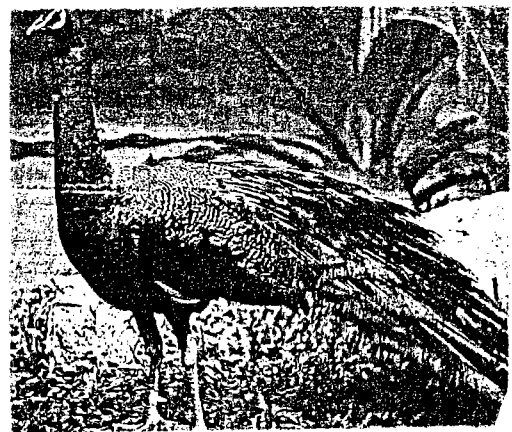
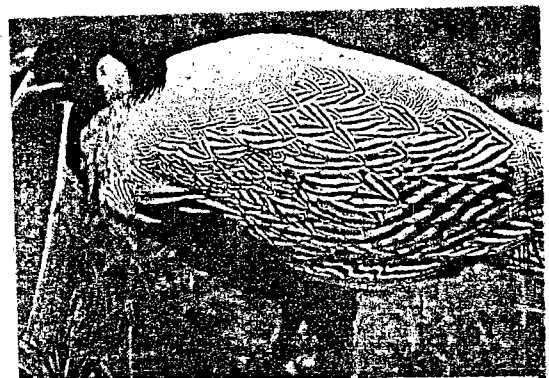
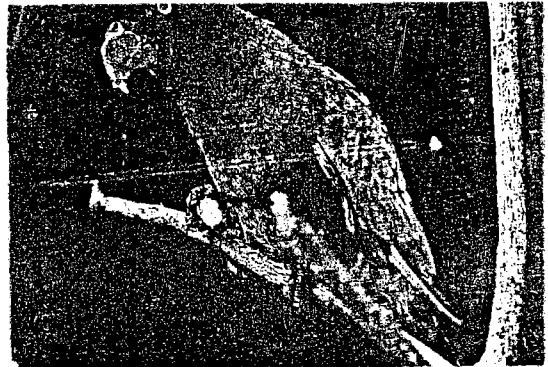
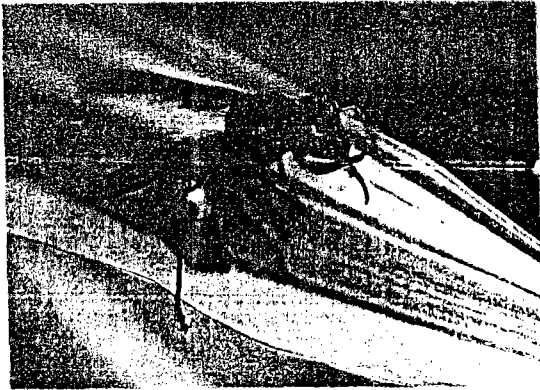

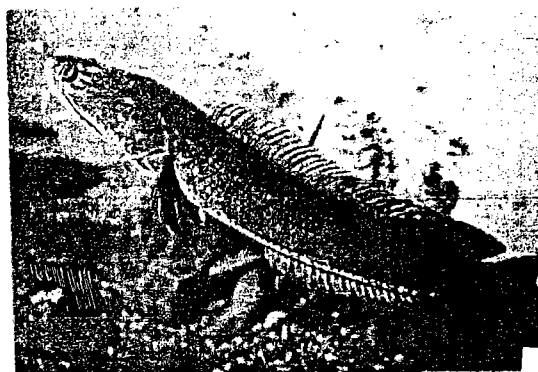
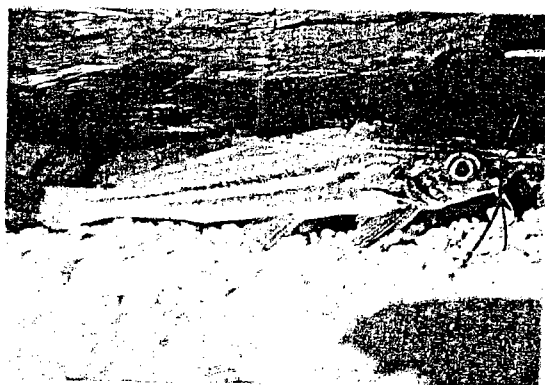
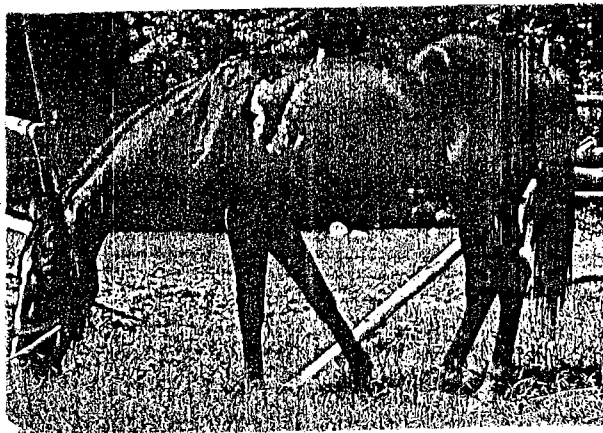

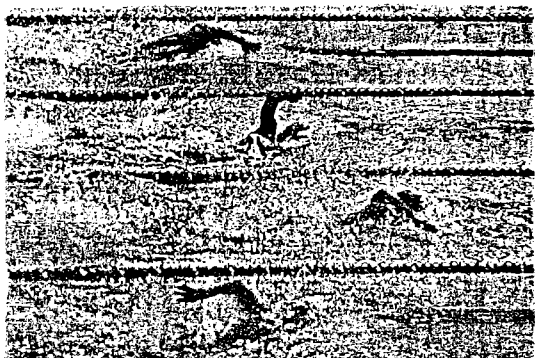
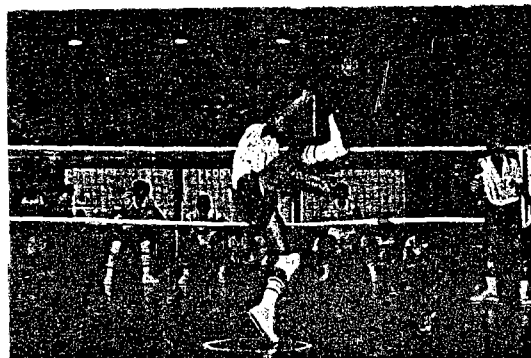

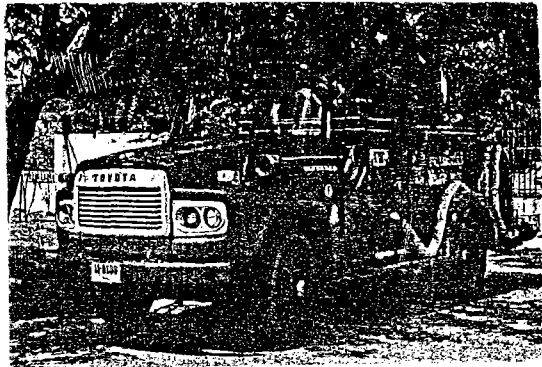
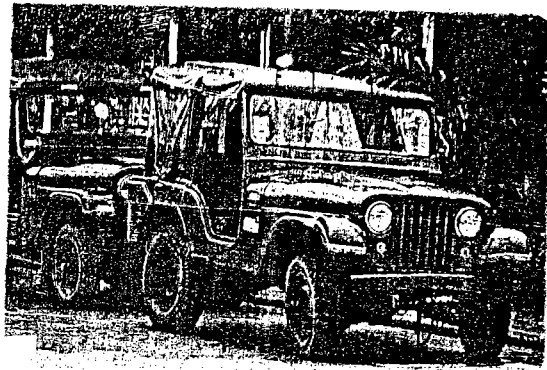
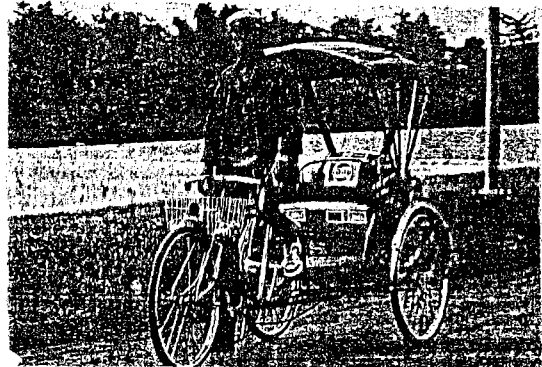
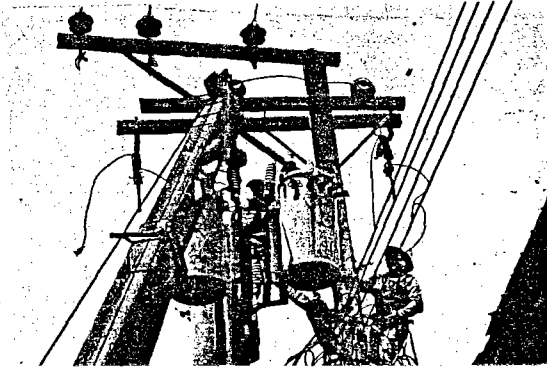

ตัวอย่างการทดสอบพัฒนาการทางภาษาพูดคำนวณจำนวนคำ

คำชี้แจง ตัวอย่างการทดสอบพัฒนาการทางภาษาพูดคำนวณจำนวนคำนี้ได้นำมาเพียงบางส่วน
เพื่อแสดงให้เห็นถึงแนวทางในการดำเนินการทดสอบและการตรวจให้คะแนน

ภาพ	เด็กเรียกชื่อภาพ	คะแนน	ภาพ	เด็กเรียกชื่อภาพ	คะแนน
คอกขบา	คอกขบา	1	ฟักทอง	บักอี	0
คอกทานตะวัน	คอกทานตะวัน	1	หอมแดง	หอม	1
คอกกระทิงงา	คอกไม้	0	กระเทียม	กระเทียม	1
คอกเฟืองฟ้า	คอกเฟืองฟ้า	1	ผักกระเจต	ผักกระเจต	0
คอกหงอนไก่	คอกไม้	0	กะหล่ำดอก	กะหล่ำ	0
คอกรัก	คอกรัก	1	น้อยหน่า	น้อยหน่า	1
คอกดาวกระจาย	คอกไม้	0	แตงไทย	แตง	0
คอกสันทมิ	สันทมิ	0	สับประรด	บักนัต	0
น้ำเต้า	ผัก	0	องุ่น	ผลไม้	0
ผักชี	ผักชีฝรั่ง	1	ชมพู	ชมพู	1
ผักกาดขาว	ผักกาด	0	มะตูม	ผลไม้	0
ผักคะน้า	คะน้า	1	แอปเปิ้ล	ฝรั่ง	0
ผักบุ้ง	ผักบุ้ง	1	ทุเรียน	ทุเรียน	1
สระระแหน	ใบไม้	0	แมลงหับ	หับหับทอง	1
คอกแค	แค	1	จิ้งหรีด	จิ้งหรีด	1
มะกรูด	มะกรูด	1	ปี่เลื้อหางแฉก	ปี่เลื้อ	1
ข้าว	หัวข้าว	1	คักแตน	แตน	0
กระชาย	หัวกระชาย	1	คอรัง	คอ	1
กระเพรา	ผักอีตู	0	นกแก้ว	นก	0

ภาพ	เด็กเรียกชื่อภาพ	คะแนน	ภาพ	เด็กเรียกชื่อภาพ	คะแนน
นกพิราบ	นกพิราบ	1	ตะกร้อ	กีฬา	0
ไถไฟฟ้า	ไถป่า	0	กีฬาว่ายน้ำ	ว่ายน้ำ	1
นกกระสา	กระสา	1	พยายาล	หมอ	0
นกยูง	นกยูงทอง	1	แพทย์	หมอ	1
ม้า	สัตว์	0	นายอำเภอ	ตำรวจ	0
ห่าน	เป็ด	0	ตำรวจจราจร	จราจร	1
แกะ	แกะ	1	พนักงานรถไฟ	ตำรวจรถไฟ	1
แพะ	แกะ	0	ช่างไฟฟ้า	พนักงานไฟฟ้า	1
ปลาแซลมอน	ปลากแซง	0	รถสามล้อ	สามล้อ	1
ปลาช่อน	ปลาช่อน	0	รถจีบ	รถทหาร	0
ปลากะตัก	ปลาที่	0	รถดับเพลิง	รถน้ำ	0

ตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นว่าทำให้คะแนนนั้นจะให้ภาพที่เรียกชื่อเฉพาะลงไป ไม่ใช่เป็นชื่อคำนามทั่ว ๆ ไป เช่น ดอกไม้ ไม้คะแนน 0 ต้องบอกว่าเป็นดอกอะไร หรือผลไม้ก็ต้องบอกว่าเป็นผลไม้อะไร และบางชื่อก็เรียกสั้น ๆ ก็ได้ แต่เรียกแล้วรู้ว่าเป็นอะไรเฉพาะลงไป

สรุปเกณฑ์ในการให้คะแนนคือ

1. ตอบผิดให้ 0 คะแนน
2. ตอบชื่อที่ไม่ใช่ภาษากลางให้ 0 คะแนน ถึงแม้ว่าจะถูกต้องตามความหมายของภาษานั้น
3. ตอบช้ากว่าเวลาที่กำหนด 3 วินาที/ภาพให้ 0 คะแนน
4. ตอบชื่อที่ไม่ใช่เฉพาะลงไปว่าเป็นชื่อภาพของสัตว์อะไร ให้ 0 คะแนน
5. ถ้าตอบแต่ละข้อโดยไม่มีคำนำหน้า เช่น ดอกไม้ ตอบว่า ไม้ ให้ 1 คะแนน

ตาราง 30 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบด้วยรูปภาพชุดที่ 1

ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก	ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก
ชะบา	4.196	กะหล่ำคอก	4.013
ทานตะวัน	9.524	น้อยหน้า	2.259
กระดังงา	13.930	แตงไทย	2.760
เฟื่องฟ้า	9.524	สับประรด	3.509
หงอนไก่	7.079	องุ่น	13.930
คอกกรัก	7.477	ชมพู	6.215
ดาวกระจาย	6.215	มะตูม	4.013
ลิ้นทม	7.079	แอปเปิ้ล	9.629
น้ำเต้า	13.930	ทุเรียน	5.291
ผักชี	2.268	แมลงหับ	7.477
ผักกาดขาว	4.583	จังหวัด	3.628
ผักคะน้า	13.930	ผีเสื้อหางแฉะ	4.013
ผักบุ้ง	3.054	ตึกแทน	7.079
สระระแทน	2.685	ตอรั้ง	2.645
คอกแค	9.524	นกแก้ว	2.259
มะกรูด	4.196	นกพิราบ	2.259
ชา	13.930	ไฟฟ้า	2.645
กระชาย	13.930	นกกระสา	5.291
กระเพรา	2.367	นกยูง	3.444
ผักทอง	3.132	ม้า	3.053
หอมแดง	3.509	ห่าน	2.206
กระเทียม	3.509	แกะ	4.027
ผักกระเฉด	13.930	แพะ	2.079

ตาราง 30 (ต่อ)

ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก	ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก
ปลาแขยง	7.079	นายอำเภอ	4.762
ปลาช่อน	5.291	ตำรวจจราจร	2.259
ปลากะตัก	9.181	พนักงานรถไฟ	3.053
ตะกร้อ	3.354	ช่างไฟฟ้า	3.058
วายน้ํา	3.132	รถสามล้อถีบ	2.646
พญาบาล	13.930	รถจักรยาน	4.580
แพทย์	3.509	รถดับเพลิง	2.259

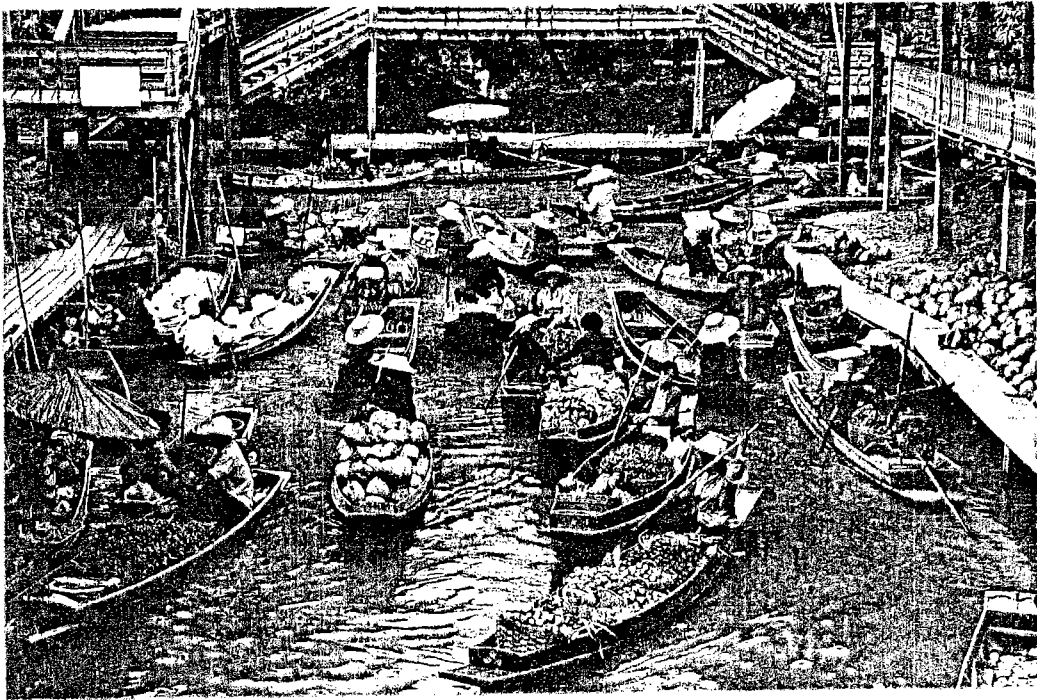
ภาคผนวก ข.

แบบทดสอบรูปภาพ ชุดที่ 2

(แบบทดสอบรูปภาพฉบับจริงเป็นภาพสีจำนวน 5 ภาพ ขนาด 4 × 6 นิ้ว)

คำชี้แจง ในการทดสอบแบบทดสอบรูปภาพชุดที่ 2 ทำเนิการทดสอบเป็นรายบุคคล

1. อธิบายวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ครูช่วยทั้งหมดฟังอย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายภาพ การเปลี่ยนภาพ การพูดกระตุ้น และเวลาที่กำหนดให้เด็กนักเรียนตอบ (ถ้าต้องการผู้ช่วย)
2. ด้วยแบบทดสอบชุดที่ 2 ก่อนทำการสอบเป็นรายบุคคลผู้วิจัยต้องอธิบายวิธีการตอบแบบทดสอบชุดที่ 2 ให้กับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดฟัง ให้เข้าใจว่า เมื่อผู้วิจัยนำเสนอภาพแต่ละภาพให้ดู เด็กต้องอธิบายภาพอย่างละเอียดที่สามารถฟังเข้าใจและนิมภาพใด และแสดงตัวอย่างประกอบให้เด็กเข้าใจ โดยใช้ภาพการจิกคอกไม้มาลัย และเปิดโอกาสให้เด็กซักถาม เพื่อความเข้าใจยิ่งขึ้น หลังจากนั้นจึงดำเนินการทดสอบ
3. ในการดำเนินการทดสอบ ให้เวลาภาพละ 1 นาที และอาจกระตุ้นด้วยการพูดว่า "เธอเห็นอะไรในภาพกับออกให้ครูทราบโดยละเอียด"
4. ใช้เทปบันทึกเสียงของเด็กขณะที่พูดไว้ โดยไม่ให้เด็กเห็นด้วยการเอาเทปใส่กล่องที่ไม่มีฝาปิดแล้วทิ้งไว้บนโต๊ะ หลังจากสอบเสร็จในแต่ละวัน ผู้วิจัยทำการถอดเทป และตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
5. การดำเนินการทดสอบนี้ควรให้เสร็จสิ้น ภายในช่วงเวลาเช้าหรือบ่ายไม่ควร เปิดโอกาสให้เด็กหยุดพักเพื่อป้องกันไม่ให้ เด็กที่สอบแล้วบอกลาวหรือเล่าให้เด็กที่ยังไม่ได้สอบฟัง

ตัวอย่างการทดสอบพัฒนาการทางภาษาทุกวัยความซับซ้อนของประโยค

คำชี้แจง ตัวอย่างการทดสอบพัฒนาการทางภาษาด้านความซับซ้อนของประโยคนี้ได้นำมาเพียงบางส่วนเพื่อแสดงให้เห็นถึงแนวทางในการดำเนินการทดสอบและการตรวจให้คะแนน

ภาพที่ 1	คนชายของ	ได้คะแนน	1	คะแนน
ภาพที่ 2	คนพายเรือขายของ	ได้คะแนน	3	คะแนน
ภาพที่ 3	คนโยนกลองขึ้นฟ้า	ได้คะแนน	2	คะแนน
ภาพที่ 4	ช้างงัดไม้ท่อนใหญ่	ได้คะแนน	2	คะแนน
ภาพที่ 5	คนสองคนกางร่มสองคัน	ได้คะแนน	3	คะแนน

ภาพที่ 1	คนชายผลไม้ที่ตลาดตอนเช้า	ได้คะแนน	2	คะแนน
ภาพที่ 2	คนพายเรือขายของตามลำน้ำ	ได้คะแนน	4	คะแนน
ภาพที่ 3	ผู้ชายหลายคนกำลังโยนกลองขึ้นฟ้า	ได้คะแนน	3	คะแนน
ภาพที่ 4	คนและช้างทำงานกลางป่า	ได้คะแนน	3	คะแนน
ภาพที่ 5	ผู้หญิงสวยกางร่มสีสวย	ได้คะแนน	3	คะแนน

ภาพที่ 1	คนสวยที่ใส่อบชายผลไม้หลายอย่าง	ได้คะแนน	5	คะแนน
ภาพที่ 2	แม่ค้ากำลังพายเรือขายผักและผลไม้ตามลำคลอง	ได้คะแนน	7	คะแนน
ภาพที่ 3	คนผู้ชายหลายคนที่มีผ้าขาวม้าคาดเอวกำลังโยนกลองขึ้นฟ้า	ได้คะแนน	5	คะแนน
ภาพที่ 4	ผู้ชายหลายคนที่มีคอกช้างกำลังจะไปลากซุงท่อนใหญ่	ได้คะแนน	6	คะแนน
ภาพที่ 5	ผู้หญิงสวยใส่เสื้อสีเหลืองกำลังกางร่มสีเหลือง	ได้คะแนน	7	คะแนน

ตาราง 31 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบรูปภาพชุดที่ 2

ภาพ	ค่าอำนาจจำแนก
ตลาดผลไม้	7.1217
ตลาดน้ำ	5.8706
วัดกลองยาว	6.3133
ช้างลากบุง	6.9714
สาวสวยทางรม	7.4523

การศึกษาพัฒนาการทางการพูดของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ควยแบบทดสอบรูปภาพ

บทคัดย่อ
ของ
นิรันดร์ รอดเอี่ยม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กันยายน 2531

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา และหาความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำกับความซับซ้อนของประโยค ตัวแปรที่ทำการศึกษา ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ภาษาดั้งเดิม จำนวนสมาชิกในครอบครัว ลำดับการเกิด และการให้ความสำคัญแก่ภาษาของผู้อุปการะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 4 และ 6 จากโรงเรียนชุมชนบ้านแซว (ภาษากลาง) โรงเรียนของกุมภวิทยา (ภาษาโคราช) และโรงเรียนบ้านเขาพระสุรารณ (ภาษาอีสาน) ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย รวมทั้งเพศ 180 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบทดสอบควยรูปภาพ คือ แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำ และแบบทดสอบวัดพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยค สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test F - test และ Pearson Product Moment Correlation

การวิจัยครั้งนี้ ปรากฏผลดังต่อไปนี้

เด็กนักเรียนที่มีระดับชั้นเรียนสูงขึ้นไปมีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยคสูงกว่าเด็กนักเรียนที่เรียนอยู่ชั้นต่ำกว่า โดยทั่วไปเด็กนักเรียนที่พูดภาษาดั้งเดิมทางก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำต่างกัน เด็กนักเรียนที่พูดภาษาดั้งเดิมทางก็มีพัฒนาการทางภาษาพูดตามความซับซ้อนของประโยคต่างกัน เฉพาะในกลุ่มเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แต่ไม่พบความแตกต่างทางด้าน เพศ จำนวนสมาชิกในครอบครัว ลำดับการเกิด และการให้ความสำคัญแก่ภาษาของผู้อุปการะ ส่วนทางด้าน การให้ความสำคัญแก่ภาษากลางของผู้อุปการะนั้นไม่พบความแตกต่างของพัฒนาการทางภาษาพูดในกลุ่มเด็กที่พูดภาษาอีสาน โคราช และภาษากลาง

พัฒนาการทางภาษาพูดตามจำนวนคำและความซับซ้อนของประโยค มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

**A STUDY OF ELEMENTARY SCHOOL CHILDREN'S SPEECH
DEVELOPMENT THROUGH PICTORIAL TEST**

AN ABSTRACT

BY

NIRUN ROTEAM

**Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
September 1988**

The purposes of this research were to study elementary school children's speech development and to study the relationship between vocabulary size and sentence complexity. The independent variables in this study were grade level, dialect, sex, family size, sibling position, and parents' opinion on importance of dialect. A sample of one hundred and eighty children was randomly drawn from grade 2, 4 and 6 pupils at Chumchon ban sare-or school (Klang dialect), Chongkumwitaya school (Korat dialect) and Bankhoapromsuwan school (E-san dialect). The instruments used for collecting data were pictorial test consisting of vocabulary size sub-test, and sentence complexity sub-test. The t-test, F-test and Pearson Product Moment Correlation were employed for analysing data.

The findings are as follows:

The pupils of higher grade levels exceeded those of the lower ones in speech development. In general there was a dialect difference in vocabulary sizes of the pupils. A dialect difference in sentence complexity development was found only among Grade 2 pupils. No such difference was found in terms of differences in sex, family size, sibling position and parents' opinion on importance of dialect.

In terms of importance given by parents to Klang dialect, it was also found that there was no significant difference in speech development among pupils who speak, E-san, Korat and Klang dialects.

A significant positive correlation (0.4830) was found between vocabulary size and sentence complexity.